OZN fotografiat de pilotul US Air Force H.Williams din avionul său C-47 la 12.000 ft. înălțime în iunie 1966 statul Utah.

UFO

R.U.F.O.R. Vol. 5, Nr. 2, 1983.

22

O.Z.N.-Experiențe trăite (2).
Invazie din înalturi.
Punctul pe „I" în cazul de la Cergy-Pontoise.
Sîntem oare singuri în Univers!
Anchete.... pe Valea Teleajenului.
Informații la zi.

R.U.F.O.R.

Romanian UFO Researchers

UFO este o culegere tip buletin ce conține informații actuale și cercetări științifice referitoare la fenomenul Obiectelor Zburătoare Neidentificate denumite internațional „U.F.O." și din domeniul exobiologiei.

UFO este - și va rămîne - o simplă bancă de date, structurată modern - o colecție de informații, documente, idei, fapte, adunate la intervale de 6 luni de pe întreg teritoriul României, referitoare la existența O.Z.N.-urilor.

UFO reprezintă un instrument de lucru și o arhivă utilă destinată a fi folosită exclusiv de către investigatorii care l-au creat

UFO nu a fost, nu este și nu va fi o publicație în sensul stipulat în Legea Presei din R.S.R. nefiind destinat difuzării (comerciale ori necomerciale) spre vreun public, oricare ar fi acesta.

RUFOR reprezintă colectivul de cercetători care alcătuiesc buletinul „UFO" legați prin pasiunea și munca complet dezinteresată asupra unor cercetări interdisciplinare, cantonați - strict - între hotarele științei ce vor să contribuie la soluționarea enigmei O.Z.N. În felul acesta se beneficiază reciproc prin schimbul de informații cuprinse în colecția „U.F.O."

AVERTISMENT! Oricine emite cu orice ocazie pe orice cale și în orice loc afirmații contrare celor declarate mai sus o face pe propria sa răspundere.

22

UFO

VOL. 5 Nr. 2 TRIM III/IV-1983

SUMAR

o UN SIMPOZION COMEMORÎND ZECE ANI DE ACTIVITATE A "UNIVERS-CLUB"-ULUI DIN PLOIEȘTI ..... pag. 3
de Mihai H. Danciu

o SINTEM OARE SINGURI IN UNIVERS ? ..... pag. 5
de N. Nilov

o O.Z.N. - EXPERIENTE TRĂITE (2) ..... pag. 17
de Călin Turcu

o INVAZIE DIN ÎNALTURI ..... pag. 31
de Alexandr Beleţkii & V.Vilinbahov (trad. G.Constantinescu)

o PUNCTUL PE "I" IN CAZUL DE LA CERGY-PONTOISE ..... pag. 39
de Fernand Lagarde (trad. Sorin L. Benclidi)

o ENIGMATICE GLOBURI STRĂLUCITOARE STRĂBAT CERUL TERREI (3) ..... pag. 45
de Gabriel Constantinescu

o ANCHETE .... PE VALEA TELEAJENULUI ..... pag. 50
de Augustin Moraru

o INFORMATII ..... pag. 52

CONSILIUL UNIUNII ASOCIAȚIILOR STUDENȚEȘTI DIN CENTRUL UNIVERSITAR BUCUREȘTI
CASA DE CULTURĂ A STUDENȚILOR „GRIGORE PREOTEASA"

CLUBUL ACTUALITĂȚILOR

Duminică 4 martie 1973, ora 10

ȘEDINȚA DESCHISĂ
A CERCULUI ȘTIINȚIFIC O.Z.N.

O ATERIZARE
LA VALEA PLOPULUI?

" AM EXAMINAT MAI MULTE POVESTIRI DESPRE RĂPIRI SAU INCERCĂRI DE RĂPIRI DE CĂTRE OCUPANTII FARFURIILOR ZBURĂTOARE. ACESTE EPISOADE FAC PARTE INTEGRANTĂ DIN TOTALITATEA PROBLEMEI O.Z.N. ȘI NU POATE FI REZOLVATĂ SEPARAT."

(Pasaport pentru Magonia)

Dr. Jacques Vallée

UFO

FORUM

RUFOR

VOL. 5, NR 2, 1984.

UN SIMPOZION COMEMORIND ZECE ANI DE ACTIVITATE A "UNIVERS-CLUB"-ULUI DIN PLOIESTI

Un eveniment memorabil pentru cercetătorii "ştiinţelor de frontieră" s-a petrecut spre sfîrşitul anului 1983, în municipiul Ploieşti, la sediul Casei de Cultură a Sindicatelor.

Duminică, 27 noiembrie 1983, paşii m-au îndreptat, după o călătorie de două ore cu trenul, spre moderna clădire a Casei de Cultură a Sindicatelor situată în centrul marelui oraş al jud. Prahova. Aici avea să se desfăşoare unul din acele evenimente demne de consemnat, pentru orice om interesat să cunoască evoluţia gîndirii ştiinţifice al acestui sfîrşit de secol XX.

Simpozionul intitulat "Ştiinţa în slujba păcii" avea drept scop să prezinte marelui public o serie de probleme de actualitate, diverse ipoteze şi teorii referitoare la cercetările ce se efectuează în acel domeniu considerat deocamdată a fi situat la "graniţa ştiinţei".

Lucrările au fost conduse de un prezidiu format din cercetători şi oameni de ştiinţă, cum sînt: Acad.Eugen Macovski, Conf. dr.ing. Florin Zăgănescu, Ion Bălcinoiu - director C.C.S. , ing. Panait Petre.

Cuvîntul de deschidere a simpozionului l-a prezentat Ion Bălcinoiu, care a adresat invitaţilor şi participanţilor la acest simpozion un cald salut şi o bună desfăşurare a lucrărilor simpozionului.

Ing. Gabriel Constantinescu în al său Cuvînt Omagial, adresează în numele invitaţilor la simpozion mulţumiri pentru excelentele condiţii de organizare.

Ing. Panait Petre, preşedintele clubului, a trecut în revistă activitatea membriilor Univers Clubului timp de un deceniu de la înfiinţare.

Comunicările ştiinţifice au fost susţinute de: Conf. dr.ing. Florin Zăgănescu, ing. Gabriel Constantinescu, ing. Iustin Capră, prof. Călin Turcu, Dr. Eugen Celan, ing. Alexandru Timoşenco ing. Gheorghe Capmare, Dr. Gheorghe Calmuschi, Augustin Moraru şi Andrica Tiberiu-Simion.

In cadrul domeniului aşa-zis al "ştiinţelor de frontieră" au fost dezbătute diverse tematici făcînd parte din OZN-ologie, paleoastronautică, psihotronică, etc..

In acest sens, putem menţiona următorii referenţi :

SIMPOZIONUL
„STIINTA ÎN SLUJBA PĂCII"

CASA DE CULTURĂ A SINDICATELOR PLOIEŞTI
-UNIVERS CLUB-
organizează
Duminică, 27 noiembrie 1983 ora 9
Sala Studio

SIMPOZIONUL
„STIINTA ÎN SLUJBA PĂCII"

PARTICIPĂ:
Ing. Justin Capră, ing. Gheorghe Capmare, dr. chim. Gheorghe Kalmutschi, ing. Gabriel Constantinescu, dr. Eugen Celan, acad. Eugen Macovschi, dr. Constantin Neacşa, ec. Gavrilă Pal, dr. Contemir Riscutia, prof. dr. Zoe Stoicescu, ing. Alexandru Timoşenco, prof. Călin Turcu, conf. dr. ing. Florin Zăgănescu.

Proiecţii de filme şi diapozitive
INTRAREA LIBERĂ

CASA DE CULTURĂ A SINDICATELOR PLOIEŞTI
-UNIVERS CLUB-
organizează
Duminică, 27 noiembrie 1983 ora 9
Sala Studio

SIMPOZIONUL
„STIINTA ÎN SLUJBA PĂCII"

PARTICIPĂ:
Ing. Justin Capră, ing. Gheorghe Capmare, dr. chim. Gheorghe Kalmutschi, ing. Gabriel Constantinescu, dr. Eugen Celan, acad. Eugen Macovschi, dr. Constantin Neacşa, ec. Gavrilă Pal, dr. Contemir Riscutia, prof. dr. Zoe Stoicescu, ing. Alexandru Timoşenco, prof. Călin Turcu, conf. dr. ing. Florin Zăgănescu.

Proiecţii de filme şi diapozitive
INTRAREA LIBERĂ

CASA DE CULTURĂ A SINDICATELOR PLOIEŞTI
-UNIVERS CLUB-
organizează
Duminică, 27 noiembrie 1983 ora 9
Sala Studio

SIMPOZIONUL
„STIINTA ÎN SLUJBA PĂCII"

PARTICIPĂ:
Ing. Justin Capră, ing. Gheorghe Capmare, dr. chim. Gheorghe Kalmutschi, ing. Gabriel Constantinescu, dr. Eugen Celan, acad. Eugen Macovschi, dr. Constantin Neacşa, ec. Gavrilă Pal, dr. Contemir Riscutia, prof. dr. Zoe Stoicescu, ing. Alexandru Timoşenco, prof. Călin Turcu, conf. dr. ing. Florin Zăgănescu.

Proiecţii de filme şi diapozitive
INTRAREA LIBERĂ

Augustin Moraru, membru al Univers Clubului, a prezentat un bogat material informativ privind investigaţiile efectuate timp de un deceniu în Valea Teleajenului şi care erau legate de problema OZN.

Comunicarea a fost însoţită de o serie de diapozitive sugestive.

Prof. Călin Turcu, fostul conducător al clubului sărbătorit, a prezentat o interesantă comunicare cu privire la anchetele OZN efectuate în zona Vălenii de Munte şi în împrejurimi. Aceste anchete au constituit elementul de bază a unei lucrări care este în curs de predare la o editură din ţară, intitulată "OZN- Experienţe trăite".

Ing. Gabriel Constantinescu - a prezentat o amplă dezbatere legată de problemele "ştiinţelor de frontieră", arătînd publicului prezent la simpozion o serie de argumente care sînt în favoarea noilor cercetări ştiinţifice. De asemenea, a adus la cunoştinţă celor interesaţi de problema OZN, noi date asupra fenomenului luminos care a traversat o parte din teritoriul ţării noastre la data de 8 septembrie 1982 şi continuarea investigaţiei "Cazului Bocşa".

Ing. Gh. Capmare - un vechi pasionat al paleoastronauticii şi ozenisticii moderne, a prezentat o serie de dovezi legate de studiul paleoastronauticii în contextul istoriei umanităţii. In mod deosebit a accentuat asupra unor dovezi materiale găsite în regiunea Dobrogea, care într-un fel sau altul sprijină investigaţiile paleoastronautice efectuate timp de mai mulţi ani.

In domeniul noilor descoperiri privind forţele psihice ale omului putem arăta că cele două comunicări prezentate de către Dr. Eugen Celan şi ing. A. Timosenco şi-au atins scopul.

Problemele legate de noile teorii cosmologice, a tehnologiilor neconvenţionale, a energeticii planetare au fost în centrul comunicărilor următorilor conferenţiari : Dr. ing. Florin Zăgănescu, ing. Iustin Capră, Dr. Gh. Calmuschi şi ing. Tiberiu Andrica-Simion.

Concluziile trase la sfîrşitul lungilor dezbateri au relevat încă odată că omenirea se află pe un nou drum al cunoaşterii ştiinţifice şi care conferă pe deplin civilizaţiei actuale dreptul de a lua contact direct cu Universul şi a altor fiinţe inteligente ce-l populează !

Mihai H. Danciu

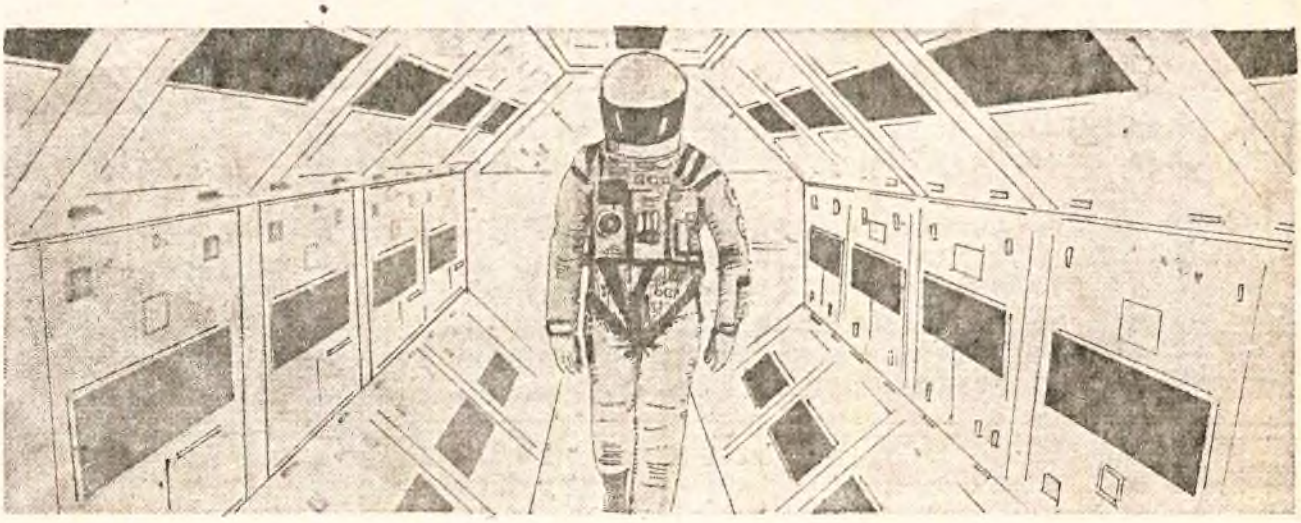

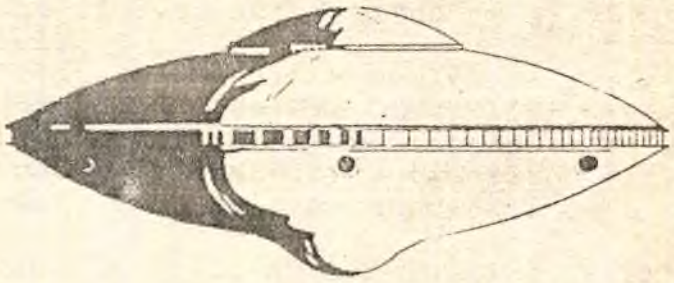

SÎNTEM OARE SINGURI ÎN UNIVERS ?

RAŢIUNEA ÎN COSMOS ?

(Fapte şi ipoteze)

V.I. Lenin spunea că faptele reprezintă un lucru real. Insă acestea nu o demonstrează experienţa, ele apar ca lipsite de apărare în faţa acelor oameni care nu sînt pregătiţi pentru a le analiza.

La drept vorbind, ne vom putea convinge de acest lucru analizînd problemele referitoare la aşa-numitele Obiecte Zburătoare Neidentificate (OZN). Pe de altă parte, s-au înregistrat cazuri incontestabile de apariţie a OZN-urilor în spaţiul aerian din apropierea pămîntului, pe pămînt, în Cosmos şi pe Lună, în adîncurile mărilor şi oceanelor, iar pe de altă parte, sînt nu puţini oameni, inclusiv din rîndul oamenilor de ştiinţă care consideră aceste fapte drept cea mai curată născocire, sau minciună.

Deci, la început să trecem la tratarea faptelor.

La 21 septembrie 1976, agenţia TASS transmite din Iran că nu departe de Teheran, două avioane ale forţelor aeriene militare iraniene au descoperit la 10 septembrie o "farfurie zburătoare" (denumirea aceasta a fost dată de omul de afaceri american K.Arnold, care a observat în anul 1947, în Munţii Stîncoşi, obiecte zburătoare care, după forma lor, semănau cu nişte farfurii întoarse). Luînd "farfuria zburătoare" drept avion de o construcţie nouă ce aparţine unei puteri străine, piloţii iranieni s-au luat după ea. "Farfuria" s-a depărtat de aceştia, înapoindu-se după un timp la sud de Teheran. In apropiere de marginea oraşului, din aceasta s-a desprins un obiect de aproximativ 4 metri şi jumătate diametru care a executat o aterizare la sol. Din acest obiect au ieşit doi piloţi înalţi de 2,5 metri, îmbrăcaţi în combinezoane de culoarea aluminiului, care protejau strîns corpul. După ce au observat cîtva timp terenul, aceştia s-au întors în "farfurie" şi şi-au luat zborul.

Guvernul Iranian s-a adresat guvernelor URSS şi SUA cu întrebarea: nu reprezintă oare acest caz experimentarea unui nou tip de tehnică de luptă ale acestor mari puteri, ce se execută în Cosmos ? Răspunsul a fost negativ. Atunci Iranienii au rugat pe specialiştii sovietici să comenteze acest caz şi aceştia au tras concluzia că la marginea oraşului Teheran într-adevăr a aterizat un corp material în greutate de 5 tone.

Intr-un document NATO din 25 octombrie 1976 este descris un fenomen de "farfurie zburătoare" apărut deasupra uneia din bazele militare ale Blocului Atlantic. Asupra acestuia s-a deschis foc cu

rachete din clasa "sol-aer". Inainte de a ajunge la OZN, rachetele au întîmpinat o oarecare barieră şi s-au autodistrus cu ajutorul unei raze asemănătoare laserului.

Un caz asemănător este relatat şi în cartea omului de ştiinţă american Max Konilel, care se ocupă de problema OZN-urilor. In timpul războiului din Vietnam, OZN-urile au apărut deasupra oraşului Hanoi şi au fost supuse tirului mijloacelor antiaeriene vietnameze considerînd că aceste aparate erau avioane americane de o construcţie nouă.

A fost înregistrat un caz de OZN în Oceanul Atlantic. Portavionul SUA "USSL" se deplasa în fruntea a 12 vase. Deodată aparatura acestuia a descoperit un obiect submarin care se deplasa cu o viteză de 150 noduri. Acest obiect a însoţit grupul de vase timp de 48 de ore în regiunea apelor mici ale Atlanticului, după care a dispărut pe verticală la o adîncime de şase mii de metri.

In luna octombrie 1976 a apărut în numărul 43 al revistei "NEDELEA" (Săptămîna) însemnarea "Opt raze de secret", referitoare la observarea unui OZN submarin de către vasul ştiinţific sovietic "Vladimir Vorobiev". In jurul vasului, la o distanţă de 150 - 200 metri se învîrtea în sensul acelor de ceasornic un cerc alb împărţit în opt sectoare luminate. Sonda-ecou a înregistrat adîncimea de 170 de metri, indicînd totodată existenţa sub dangaj a unei mase incandescente la o adîncime de aproximativ 20 de metri.

Un OZN a fost descris de Pioar. Acesta a însoţit pluta lui Thor Heyerdahl şi povestind de călătoria sa la "KON-TIKI", a amintit de un OZN care înainta în faţă ca o plută şi era strălucitor precum soarele. (1 - vezi notele de la sfîrşit)

La 27 decembrie 1976 a fost observat un OZN în apropierea Peninsulei SOSENSKII din ţinutul Kaluga. Din maşinile ce se deplasau pe şosea, a fost văzut în aer un obiect luminos. La un moment dat, el s-a întunecat şi în jurul său a ţîşnit un lanţi de lumini. Un număr de 600-700 de locuitori din Sosenskii au dat o serie de indicii asemănătoare cu acelea ce au fost furnizate de şoferii şi pasagerii maşinilor ce circulau pe porţiunea de şosea din zona ţinutului Kaluga. După un anumit timp a dispărut, dezvoltînd o viteză colosală.

In apropierea Moscovei s-a înregistrat următorul caz: în raionul Kunţevo, la trecerea peste calea ferată secundară îngustă de la USOVSK, la barieră s-au strîns un număr mare de maşini. Şoferii aşteptau să treacă trenuleţul electric. In acest timp, deasupra trecerii au apărut două OZN-uri de culoare argintie. Motoarele de la toate maşinile în mod neaşteptat s-au oprit; trenuleţul electric a trecut, bariera s-a ridicat, dar motoarele n-au putut fi pornite. Numai atunci cînd OZN-urile au dispărut, maşinile au putut să-şi continue drumul.

Omul de ştiinţă american Max Konilel consideră că motoarele cu aprindere internă, în principiu, pot fi scoase din funcţiune la o anumită radiaţie de mic voltaj.

Dar iată o notă-raport a pilotului emerit al URSS, tov.Akkuratov din cadrul aviaţiei civile:" pe cînd zburam deasupra Groenlandei am văzut un aparat zburător de forma amintitei farfurii întoarse. Am intrat în nor pentru a evita contactul deoarece am luat acest obiect drept avion american de o nouă construcţie. Cînd acumularea de nori s-a terminat, am zărit acelaşi aparat zburînd la aceiaşi parametri faţă de noi, ca şi mai înainte. Atunci am încercat să ne apropiem. Aparatul a respectat un timp distanţa, după care a schimbat brusc direcţia de zbor şi cu o viteză de neconceput a dispărut".

Se observă, că de cele mai multe ori OZN-urile îşi fac apariţia în zonele în care sînt dispuse instalaţiile de rachete, instalaţii nucleare, intreprinderi cu importanţă de apărare, precum şi pe timpul tuturor manevrelor militare.

De multe ori au fost constatate lansări din OZN-uri pe pămînt

a unor substanţe diferite ca conţinut, rău mirositoare, care au însă proprietatea de a dispare foarte repede, denumite convenţional "părul îngerilor". In anul 1952 la Florenţa, deasupra unui stadion în timpul unui meci de fotbal, cinci "farfurii" au lansat o mare cantitate de "păr al îngerului", care a început să împrăştie deasupra oraşului o "aromă" neobişnuită.

Nouă, în Uniunea Sovietică, ne-a fost dat spre cercetare "părul îngerului" din Noua Zeelandă. De cercatarea acestuia s-au ocupat cei de la Institutul de expertiză judiciară de pe lîngă Procuratura Supremă a URSS, însă nu s-a reuşit de a se determina ce fel de substanţă este, în afară de a pune în evidenţă compartimentele chimice (bor şi siliciu).

OZN-urile aterizează pe pămînt. Americanii au stabilit pînă în prezent, în afara cazurilor din Teheran, 1000 de aterizări de OZN-uri.

In Uniunea Sovietică au fost observate două aterizări în luna ianuarie 1976 în regiunea Vologodski.

Iată cum descriu americanii una din aterizările OZN din 1976.

Două maşini de poliţie urmărind nişte infractori, au observat deasupra unei păduri un aparat ce ateriza. Abandonînd problema infractorilor, aceştia s-au îndreptat spre locul OZN-ului din care au ieşit piloţi. Pînă cînd poliţiştii au luat legătura cu şeful lor, piloţii s-au urcat în aparatul lor care, fără zgomot, imediat şi-a luat zborul şi a dispărut. In locul unde acesta a aterizat s-a observat că iarba şi boscheţii erau arşi şi de asemenea urme ale suporţilor de aterizare pe care s-a găsit un lichid de culoare verde. Apropo de acesta, lichidul de culoare verde este prezent în toate cazurile de aterizare de OZN-uri. Analiza lichidului a dus la concluzia că, compoziţia acestuia este pentru noi necunoscută, şi că noi nu sîntem în măsură să realizăm acest lichid. Funcţia pe care o îndeplineşte acest lichid nu este cunoscută pînă în prezent. Probabil că acesta are misiunea de a proteja OZN-ul împotriva bacteriilor de pe Terra. (2)

Urme ale radioactivităţii în locurile de aterizare nu au fost observate. După presiunea exercitată asupra solului şi după dimensiunile (amprentelor - n.n.) suporţilor de aterizare s-a determinat masa OZN-ului.

Pentru o "farfurie zburătoare" cu diametrul de 30 m. masa este egală cu 300 tone.

Dintre contactele omului cu OZN-uri trebuie citat cazul care a avut loc în apropierea localităţii Borisoglessk. Locotenentul major Vladimir Palţev a observat cum o cupolă semisferică zbura de pe o margine a şoselei pe alta şi încercă de a se apropia de acest aparat neobişnuit. Sub cupola transparentă a observat două figuri de piloţi care erau asemănătoare cu oamenii. Unul dintre aceştia se sprijinea pe partea superioară a emisferei cu o mînă ce avea cinci degete. Lt. major Palţev a încercat din nou să se apropie de ea dar picioarele nu l-au mai ajutat. După aceea a fost lovit de o undă de aer şi şi-a pierdut cunoştinţa. In prezent, cu ajutorul oamenilor de ştiinţă, Palţev se străduieşte să reconstituie în minte detalii legate de întîlnirea sa cu acest OZN.

Este descrisă întîlnirea cu un OZN a soţilor Hill din America. Piloţii de pe un obiect zburător neidentificat, care a aterizat în faţa maşinii lor au scos afară din maşină pe bărbat şi pe femeie, i-au îmbarcat în farfuria zburătoare. Ce s-a mai întîmplat după aceea îşi amintesc foarte vag. Singurul lucru pe care şi l-au amintit bine aceşti soţi a fost o hartă afişată în OZN care reprezenta o boltă cerească (este pe deplin probabil că într-un fel oarecare au fost obligaţi să-şi amintească anume această hartă). La început cînd soţii Hill au povestit despre aventura lor autorităţilor, acestea au vrut să-i interneze într-un spital de nebuni.

După aceea, un grup de cercetători luînd în considerare cele

povestite de ei au hotărît să rezolve următoarea problemă: din care punct forma de univers a bolţii cereşti va corespunde celui care a fost pecetluit în mintea soţilor Hill ? Pentru rezolvarea acestei probleme s-au scurs aproape trei ani şi s-a primit răspunsul: această configuraţie a constelaţilor trebuie să fie cea văzută din regiunea constelaţiei Gemenii în constelaţie Lirei. Distanţa pînă la această stea este egală cu 30 de ani-lumină. (3)

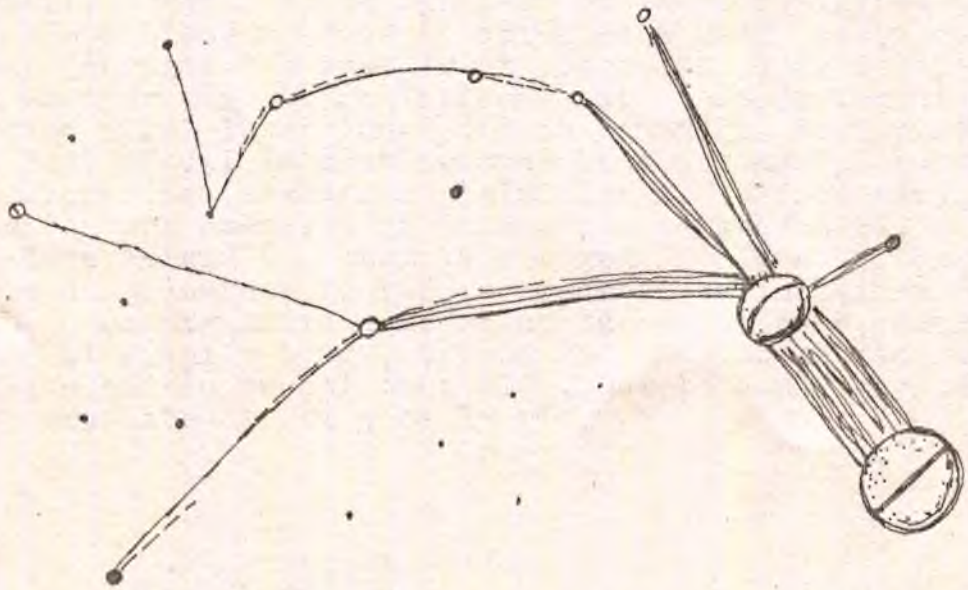

Schiţa efectuată de d-na Betty Hill în stare de hipnoză, în timpul anchetării cazului.

De cele mai multe ori, influenţa OZN-ului asupra omului şi animalelor constă în paralizarea completă a sistemului motor al acestora în condiţiile unei gîndiri şi cugetări absolute, precum şi a percepţiei mediului înconjurător. Paralizia apare, de regulă, atunci cînd "farfuriile" se găsesc la distanţa de 15-20 metri de fiinţa vie. Cînd OZN-ul a zburat deasupra unei mase de oameni la înălţimea de 30 de metri, se observă arsuri şi pierderea temporară a conştiinţei acestora.

Scepticii întreabă :"Dacă OZN-urile sînt nişte aparate artificiale, atunci cînd acestea ies din funcţiune, vor suferi avarii ?" La această întrebare se poate răspunde afirmativ.

In regiunea Vologadski, de exemplu, pe Lacul Beloe, a avut loc aterizarea unui OZN din care ieşea fum. OZN-ul a dispărut sub gheaţă şi după unele indicii a ajuns la fund, avariat. Ieşind din lac după "reparaţie" acesta a ridicat o parte din mal. Pentru această lucrare, pămîntenilor le-ar fi trebuit un număr astronomic de escavatoare. Pînă în prezent se cunosc trei asemenea explozii de OZN-uri: două din acestea au avut loc sub apă şi unul deasupra Braziliei.

Desigur, în primele două cazuri nu s-a găsit nimic. In cel de al treilea caz au fost descoperite rămăşitele OZN-ului şi 16 cadavre de piloţi. Toate acestea au căzut în mîinile americanilor, care iată, de cîţiva ani ţin sub tăcere rezultatele cercetărilor făcute de ei. Totuşi, sub presiunea opiniei publice au fost nevoiţi să dea publicităţii, nu de mult, un scurt comunicat în legătură cu ceea ce a arătat analiza rămăşiţelor OZN-ului: corpul acestuia este compus dintr-un aliaj de magneziu şi stronţiu, care nu poate fi realizat deocamdată în condiţiile pămîntene. Greutatea specifică a metalului este stabilită la 1.862. In legătură cu cadavrele piloţilor care au

fost duse în Brazilia în SUA nu se cunoaşte nimic pînă în prezent.

Legat de aceasta desigur se va trece la ceea ce pînă nu demult se ocupau numai fantezişti şi anume la descrierea piloţilor OZN (se înţelege după mărturisirile martorilor oculari şi după fotografii ce s-au reuşit a se face unora din acestia). Piloţii OZN-urilor s-a reuşit să li se dea numele de făpturi omeneşti.

Piloţii OZN-urilor se deosebesc prin forma atletică, feţele de regulă sînt asemănătoare cu ale europenilor, dar destul de greoi, statici şi cu culoarea pielii la fel cu a pămîntenilor. Nu sînt emoţionali. Numai într-un caz s-a constatat faptul că atunci cînd o ţărancă italiană a ajuns în apropierea unor piloţi de la un OZN aterizat (aceasta i-a luat drept cosmonauţi), pe feţele acestora a apărut un uşor zîmbet. Se întîlnesc şi echipaje feminine. Una din femei avea părul lăsat lung pînă la genunchi. Toţi piloţii OZN-urilor au fost văzuţi în combinezoane bine strînse pe corp. Feţele erau descoperite (atmosfera pămîntului nu le face rău). Au fost întîlnite făpturi omeneşti şi în costume de scafandri.

In lume există în total 14 fotografii ale unor făpturi omeneşti. In unele din acestea, făpturile omeneşti au înălţimea de aproximativ 1 metru, o configuraţie neaspectuoasă; capul mare, umerii laţi, picioarele şi mîinile lungi, trupul mic. In loc de nas, două orificii pe faţă, ochii în fundul orbitelor, buzele două, bogate şi strîns lipite, urechile ascutite ca la rîs.

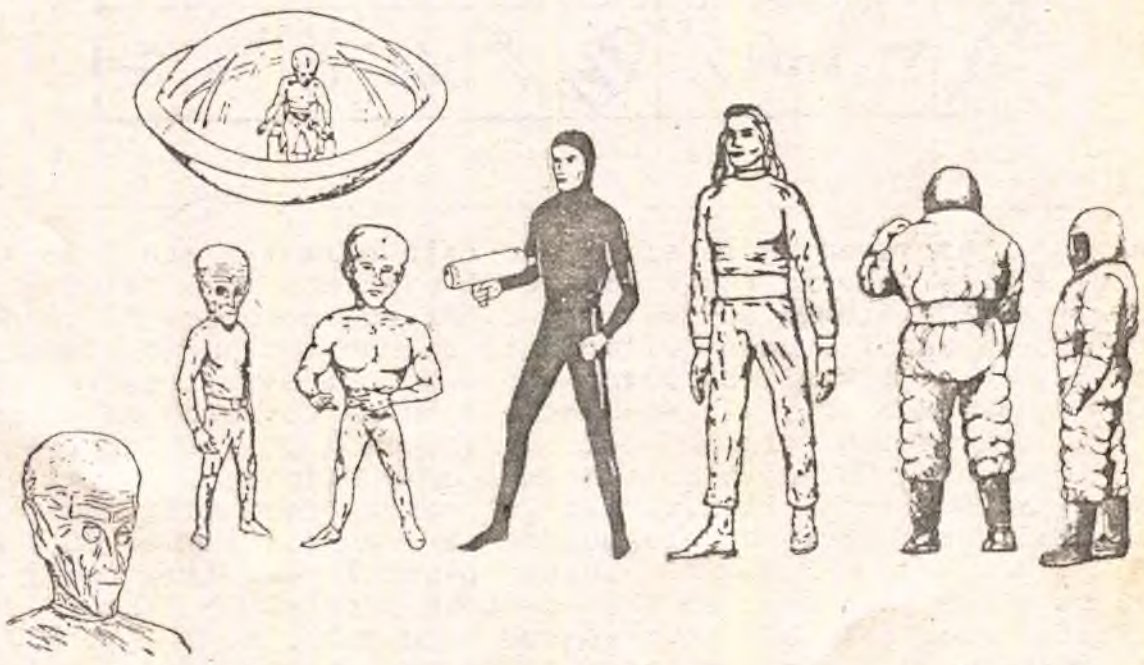

Alţii, aşa cum s-a mai arătat, sînt făpturi omeneşti de tip european de statură înaltă (2,4 m.) şi cu o forţă uriaşă.

In sfîrşit, sînt făpturi omeneşti pitice care au înălţimea de 35 cm. Acestia au fost întîlniţi atît în combinezoane cît şi în costume de scafandru. Ei amintesc de pigmeii care trăiesc azi pe Pămînt.

Deoarece nu manifestă nici un interes deosebit faţă de oamenii pe care îi întîlnesc, piloţii OZN-urilor dau dovadă, în relaţiile cu noi, de cunoscutul umanism. Aceştia deocamdată nu răspund la atacarea aparatelor lor prin ucidere şi nu aduc stricăciuni pămîntenilor..

Ne-a rămas să vorbim mai pe larg despre forma OZN-urilor şi dimensiunile acestora. Aproximativ 50 % din OZN-uri sînt de forma farfuriilor întoarse cu diametrul de la 30 la 60 m.

Ziaristul Streinirov a descris în "Pravdiste", o revistă de

mare tiraj a muncitorilor redacţiei ziarului "Pravda" - un OZN care amintea de un gigantic bec electric. El a observat OZN-ul deasupra regiunii Hantimansk. Motonava noastră "Nicolai Ostrovski" a fost însoţită timp de 35 de minute de un corp în formă de paralelipiped de culoare neagră. Uneori OZN-ul apare în formă de triunghi. Cele mai mari OZN-uri au formă cilindrică de la 800 la 1500 m. Acestea sînt OZN-urile matcă. De pe acestea se observă zborul aparatelor mai mici.

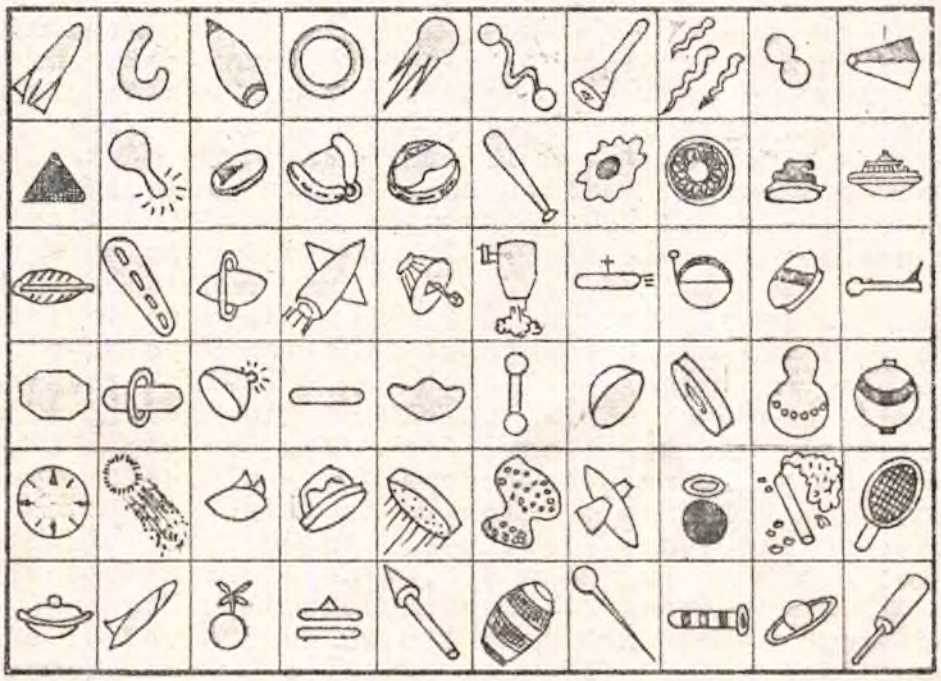

Cîteva din cele 140 de forme ale farfuriilor zburătoare menţionate într-un recent studiu german

In 80 % din cazurile cînd OZN-urile sînt observate de pe pămînt, acestea sînt luminate de o lumină puternică. In 20 % au avut un contur întunecos cu un lucru metalic. De regulă, OZN-urile sînt înconjurate de un nor de foc (probabil plasmă). Acest lucru îngreunează fotografierea lor. S-a constatat că, la viteze de zbor mari OZN-urile au culoarea sudurii electrice; la viteze mai mici culoarea bleu. Totuşi, au fost cazuri cînd găsindu-se deasupra unui oarecare teren, OZN-urile erau luminate de o lumină puternică.

Acestea sînt unele situaţii, mărturisiri despre OZN-urile observate de oameni izolaţi, de echipajele vaselor, ale avioanelor şi de locuitorii unor întregi oraşe.

In ultimii 30 de ani, deasupra SUA au fost constatate apariţia a 80.000 de OZN-uri, deasupra Scandinavei 900, deasupra Uniunii Sovietice 1.500. Toate acestea vorbesc de faptul că obiectele zburătoare neidentificate sînt o realitate obiectivă, date nouă în senzaţiile şi percepţiile noastre.

Inseamnă că a apărut o nouă problemă ştiinţifică care cere să fie rezolvată.

In SUA, oamenii de ştiinţă au început să se ocupe de problema OZN-urilor din anul 1952 (4), cînd într-una din nopţi o întreagă grupare de "farfurii zburătoare" au executat un zbor stelar deasupra oraşului Washington. După acest eveniment s-a creat în SUA un organism special care s-a ocupat de studierea în detaliu a tuturor fenomenelor legate de OZN-uri, în conformitate cu un proiect care a primit denumirea de "Cartea Albastră".

La această activitate au fost atraşi nenumăraţi oameni de ştiinţă americani, ca de exemplu renumitul fizician, profesorul J.A. Hynek, care în perioada anului 1960 şi-a exprimat părerea că OZN-urile sînt aparate zburătoare neidentificate interplanetare.

Sub preşedenţia sa (5), a fost creat Comitetul pentru studierea OZN-urilor. In ce măsură a influenţat el la împingerea înainte a studiului problemei OZN este greu de spus, deoarece în această chestiune s-a amestecat Departamentul militar al SUA, C.I.A. şi F.B.I.

Din acest moment, în SUA a fost interzisă oficial divulgarea oricăror informaţii în legătură cu OZN-urile, fără ştirea statului. Mai mult, chiar americanii în două rînduri au încercat să dezinformeze opinia publică în legătură cu OZN-urile în scopul liniştirii minţilor tulburate.

Prima oară, drept armă a acestei dezinformări a devenit omul de ştiinţă Menzel. Acesta a scris o carte (6) în care toate faptele cunoscute în pericada anilor 1960, legate de apariţia OZN-urilor au fost explicate prin prisma iluziilor optice, prin miraje, reflecţii, joc de închipuiri, etc. A doua oară şi cu aceleaşi concluzii a fost publicată voluminoasa lucrare de 962 de pagini, care a reprezentat de fapt un raport al Comisiei Speciale în problema OZN-urilor către Guvernul american.

In prezent se cunoaşte că atît în primul cît şi al doilea caz lucrurile nu s-au petrecut fără amestecul CIA-ului. Unul din reprezentanţii acestei Comisii E. Condon (7) - înainte de deces arăta că concluziile în legătură cu OZN-urile, ca fenomene optice în atmosferă (în ciuda faptelor) i-au fost impuse Comisiei de către CIA.

Cu toate acestea, în presa americană apar din cînd în cînd publicaţii, care dovedesc faptul că oamenii de ştiinţă americani continuă să se ocupe serios de studiul OZN-urilor, considerîndu-le drept creaţie a mîinilor extraterestre. De exemplu, în SUA a fost instalată o staţie specială pentru observarea şi intrarea în legătură cu OZN-urile. Ea reprezintă un cerc format din 100 de proiectoare care înseamnă o putere de 100 milioane de waţi. Staţia este dotată de asemenea cu un număr de opt telescoape şi cu cea mai modernă aparatură electronică, cu ajutorul căreia oamenii de ştiinţă americani se străduiesc să intre în legătură cu extratereştrii.

In ziua de 2 septembrie 1974 staţia a înregistrat un OZN care zbura la o înălţime de 82 km. şi cu o viteză de 16 mii km/oră. OZN-ul a executat două viraje sub un unghi drept, fără micşorare de viteză. Acestea au fost fotografiate.

Faptul cel mai interesant constă în aceea că, aşa cum au arătat calculele făcute, la asemenea viraje suprasarcinile au fost egale cu 3000 "g". Este greu de închipuit un material capabil să reziste la această suprasolicitare. Analizînd informaţiile primite de oamenii de ştiinţă americani apreciază că pe aparatele zburătoare capabile să reziste suprasolicitărilor de 3000 "g" există posibilitatea anulării stării de gravitaţie. Principiul anulării stării de gravitaţiei a fost demonstrat de către fizicianul sovietic Gherlovici în lucrarea sa "Teoria cîmpului fundamental".

Un alt om de ştiinţă sovietic, membru corespondent al Academiei de ştiinţe URSS, Bieloruse - Veirik - pe baza principiului zborului radial, a demonstrat în anul 1973 posibilitatea realizării unei viteze care să depăşească de mii de ori viteza luminii.

După părerea lui Veirik există viteze ale corpurilor egală cu 2,1 milioane km/sec. (de 7 ori mai mare decît viteza luminii). Dacă aceste lucruri sînt asa, atunci distanţa pînă la o planetă care se găseşte faţă de noi la 30 de ani-lumină, poate fi parcursă în 1,8 zi terestră. Este posibil ca OZN-urile să realizeze asemenea viteze.

Dar să ne întoarcem la investigaţiile americanilor în problemele OZN. Posesorii unor informaţii interesante referitoare la obiectele zburătoare neidentificate sînt cosmonauţii SUA, care au ajuns pe Lună. Aceste informaţii sînt desigur ţinute secret. Totuşi, cîte ceva au mai devenit cunoscute. De exemplu, aproape toţi cosmonauţii americani, aflaţi în cosmos pe timpul aselenizării pe Lună au observat OZN-uri.

Referitor la aceasta, unul din cosmonauţi (Armstrong) a transmis în clar un text în eter: "Drăcia dracului ! Aş fi dorit să ştiu ce fel de nave sînt acestea care au aselenizat înaintea mea, pe cealaltă parte a craterului ?" Altul a exclamat: "Vai ce multe sînt ! Ca albinele în stupi...". Armstrong nu numai că a observat pe Lună un cilindru gigantic de OZN lung de 1500 m.,dar l-a şi fotografiat. A fost de asemenea filmat zborul unui OZN executat deasupra aparatului cosmic american "Apollo".

Luna, probabil, reprezintă o bază de transbordare a OZN-urilor şi fiecare aparat care zboară spre aceasta, aşa cum au mărturisit-o cosmonauţii americani, se găseşte sub controlul OZN-urilor. Extratereştri cruţă Luna şi înlătură sau abate de la aceasta orice pericol. Astfel, atunci cînd americanii au vrut să execute pe Lună explozia unei mini-instalaţii nucleare în scopuri ştiinţifice, în mod cu totul neaşteptat pentru aceştia a explodat un tub de oxigen destinat acestui experiment. Această acţiune a fost pusă pe seama OZN-urilor de către cosmonauţi. (8).

Americanii au lăsat pe Lună o capsulă cu texte-mesaje în 72 de limbi către civilizaţia interplanetară. Declaraţia ONU în legătură cu drepturile omului, textul acordului internaţional privind folosirea cosmosului şi a corpurilor cereşti, undele radio de serviciu ale preşedintelui american şi a clădirii NATO. Cu toate acestea, încercările lor de a intra în acest fel în contact cu extratereştri nu s-a bucurat de succes. Putem spune numai că acest lucru s-a ţinut mult timp secret şi numai cu puţin timp în urmă cel care a pregătit capsula şi textele a dat în vileag această problemă.

Astfel stau lucrurile în legătură cu studierea problemei OZN în SUA.

Impulsul spre o studiere ştiinţifică modernă a OZN-urilor în URSS a fost dat de întîmplarea petrecută la Petrozavodsk. Aceasta a fost expusă în ziarul "Industria socialistă" din 23 septembrie 1977 în corespondenţa "Un fenomen necunoscut al naturii", iar după aceea a fost publicată în mai multe ziare provinciale.

Autorul referatului o tratează în ziarul "Comsomolistul din Cuban' din 7 octombrie 1977 astfel această întîmplare:

"Locuitorii din Petrozavodsk au fost martorii unui fenomen neobişnuit în natură. La 20 septembrie, în jurul orei patru dimineaţa, pe orizontul întunecos a apărut deodată o uriaşă "Stea", puternic luminată, trimiţînd impulsuri de fascicole de lumină pe pămînt. Această "Stea" se deplasa lent spre Petrozavodsk, întinzîndu-se deasupra acestuia, sub formă de meduză şi rămînînd în suspensie şi acoperind oraşul cu o mulţime de raze luminoase care dădeau impresia unei ploi torenţiale.

Peste un timp oarecare razele luminoase au dispărut, "meduza" s-a răsucit printr-un semicerc iluminat puternic şi şi-a reluat deplasarea în direcţia Lacului Onega al cărui orizont era înconjurat de nori. In această pînză s-a format apoi o surpătură semirotundă de culoare roşu strălucitor pe mijloc şi albă pe margini. Toate astea, după declaraţiile martorilor oculari au durat 10 - 12 minute.

Directorul Observatorului hidrometeorologic din Petrozavodsk - I. Gromov - a spus corespondentului TASS că lucrătorii serviciului meteo din Karelia nu au observat astfel de fenomene în natură.Cauza acestui fenomen, natura lui, rămîne o enigmă, pentru că nici un fel de devieri în atmosferă nu numai în zilele care au trecut, ci şi înaintea lor, au fost înregistrate de posturile de observare a timpului. Noi cunoastem că, a subliniat I. Gromov, în ţinutul nostru nu au avut loc nici un fel de experimentări tehnice în această perioadă. Insă, toate astea nu le putem lăsa pe seama mirajelor, pentru că la acest fenomen neobişnuit au fost mulţi martori oculari, ale căror declaraţii, în multe privinţe sînt identice, deşi observarea acestui fenomen atît de straniu, care nu a lăsat despre el dovezi palpabile, s-a făcut din diferite locuri ale oraşului."

N. Nilov

Din alte surse, la această comunicare a presei noastre trebuie să adăugăm că în noaptea de 20 septembrie 1977 OZN-ul a fost observat de asemeni pe deasupra regiunii Leningrad şi deasupra Finlandei. Deasupra localităţii Nulkov, OZN-ul a executat un opt uriaş şi a lăsat o dîră inversă. In legătură cu apariţia balonului luminos deasupra oraşului Helsinki s-au răspîndit zvonuri că URSS ar fi experimentat o nouă armă pe deasupra capitalelor statelor europene. Aceasta a dus la o explozie extraordinară în istoria militară din Occident. La rîndul lor, unii oameni de la noi au ajuns la concluzia că deasupra Petrozavodsk-ului, americanii au făcut experimentări cu bomba cu neutroni. Insă, situaţia se prezintă altfel. Militarii nostri ştiu cum să deosebească OZN-urile de aparatele cosmice de aviaţie lansate de compatrioţi. De aceea, ei n-au deschis focul asupra obiectului ce atîrna deasupra Petrozavodskului.

In această ordine de idei, obiectele zburătoare neidentificate au apărut apoi deasupra Petrozavodsk-ului la 20 şi 23 octombrie, la 4 noiembrie şi la 19 decembrie 1977.

Ce povestesc chiar cei din Petrozavodsk despre fenomenul ce a avut loc la 20 septembrie 1977 ?

Toţi locuitorii oraşului s-au trezit din cauza unei presimţiri neplăcute. Din cei care au văzut ploaia de foc au spus: "Nouă ne-a fost fricã... voiam să intrăm în pămînt".

Este interesant următorul amănunt: geamurile în locuinţele locuitorilor din Petrozavodsk, care în noaptea aceia lipseau din oraş, s-au găsit perforate cu o mulţime de găurele mici de un diametru de 5 - 7 mm. Unul din locuitori a trimis un astfel de geam la Moscova pentru expertiză. Insă oamenii de ştiinţă la care a ajuns acest geam l-au aruncat, iar pe trimiţător l-au considerat anormal.

Numai după ce au început să sosească la Moscova ştiri despre zborurile continue ale OZN-urilor deasupra Petrozavodsk-ului, Academia de ştiinţe a URSS a organizat în acest oraş o staţie de observare a OZN-urilor.

De exemplu, un caz asemănător, ca şi la Petrozavodsk, a avut loc în ianuarie 1976 la Nalcik, cînd un OZN aapărut deasupra oraşului şi a stat suspendat o zi şi jumătate. Iar la 3 aprilie 1978 un OZN a fost fotografiat la Moscova (în raionul Ostanskin).

Probabil în cel mai scurt timp, populaţia Uniunii Sovietice va fi înştiinţată despre OZN-uri.

După toate cele spuse se pune întrebarea: Sîntem oare singuri în Univers ? In revista nr. 9/76 "Probleme filosofice" şi în alte publicaţii, fizicianul sovietic în domeniul astronautic Iosif Şklovski a răspuns în felul următor : „viaţa pămînteană, raţiunea umană pămînteană sînt unice şi nimic asemănător în sute de ani lumină pe alte planete nu poate fi întîlnite. Şklovski scrie că, dacă pe undeva, pe aproape pe pămînt ar exista o altă civilizaţie, aceasta ar fi stabilit de mult contactul cu pămîntenii, de exemplu, cu ajutorul radioului. Prin urmare, filosofează omul de ştiinţă, omul este stăpîn al unui vast sector din Univers, şi de aceea el poate să dispună de acest spaţiu după bunul său plac: să populeze alte planete, să folosească bogăţiile lor, etc...

Analizînd amplul material real despre OZN, care în prezent este cules în SUA, Uniunea Sovietică şi în alte ţări, este puţin probabil că se poate aproba ipoteza lui Şklovski despre caracterul unic al raţiunii pămînteşti. De ce nu am presupune, de asemenea, că nu este deloc obligatoriu pentru o altă civilizaţie, care a atins o dezvoltare mai mare, să intre în contact cu civilizaţia terestră. Noi nu tindem, de exemplu, să intrăm în contact cu furnicile. Dar dacă vorbim serios: străinii de pe o altă planetă pot avea cu totul alte mijloace de legătură, care nu sînt încă accesibile pămîntenilor. In sfîrşit, civilizaţia extraterestră ar putea să se dezvolte pe cu totul altă bază, decît a noastră, iar deosebirile sînt atît de mari, întrucît contactele ori sînt imposibile, ori sînt premature.

Indiferent cum ar fi, însă comunicarea cu alte civilizaţii mai devreme sau mai tîrziu - va avea urmări uriaşe şi în primul rînd pentru pămînteni. Herbert G. Wells în amintirile publicate de el despre discuţiile avute cu V.I. Lenin, scrie că, atunci cînd discuţia s-a referit la civilizaţiile extraterestre V.I.Lenin a spus că întîlnirea terestrilor cu extratereştri ar duce la o uriaşă revoluţie în viaţă, ştiinţele naturii, în filosofie. Această parte a discuţiei a fost oglindită în cartea lui Wells:"Rusia în beznă".

Mai sus am vorbit deja despre unele încercări ale oamenilor americani de a intra în contact cu extratereştri (staţia de observare şi stabilirea legăturii cu OZN-uri, capsula cu textele în 72 de limbi lăsată pe Lună, etc.). In prezent în SUA este elaborat un program special pe patru ani de intrare în contact cu extratereştri.

Despre ce vorbeşte acest fapt ? Emiţînd ipoteza despre faptul că noi nu sîntem singuri în Univers, oamenii de ştiinţă din SUA fac tot ce este posibil pentru a stabili un contact nemijlocit cu extratereştri. Stăpînul Universului, consideră ei, va fi acela care va reuşi să facă primul acest lucru.

A face obiecţie în această privinţă este greu.

Şi astfel, în faţa noastră s-a ridicat prima problemă ştiinţifică. Ea ascunde în sine deocamdată multe confuzii, care uneori nu încap în cadrul gîndirii terestre obişnuite. Desigur, este mai uşor să ne descotorosim de OZN-uri, ca de o muscă nesuferită, sau pur şi simplu de declarat OZN-urile ca un fel de închipuire şi este mult mai greu de învins bariera gîndirii terestre "obişnuite". In ştiinţa noastră avem deja o experienţă amară. S-au păstrat încă cărţi şi dicţionare în care noi determinăm, de exemplu, cibernetica în felul următor : "Cibernetica este o ştiinţă reacţionară, falsă, apărută în SUA, după cel de al doilea război mondial... (vezi micul dicţionar filosofic, sub redacţia lui M.Rosental şi P. Iudin. Ediţia a patra, completată şi cercetată, 1954, pag. 236). Iar Genetica era numită: femeia de stradă a imperialismului. De peste 30 de ani omenirea cunoaşte plasma, iar studenţii, deşi s-au descoperit viteze hiperluminice, învaţă şi în prezent că viteza luminii este limitată pentru toate corpurile şi particule materiale.

Viaţa a rîs complet de asemenea neştiinţă: şi în domeniul cibernetici şi al geneticii, noi am rămas în urmă cu zeci de ani.

Cînd este vorba de ceva nou, trebuie să pătrundem profund în na-

tura lui, să-i găsim o explicaţie ştiinţifică şi să o punem în slujba omului şi să nu ne oprim la atitudinea, aşa cum a făcut-o un om de ştiinţă francez pe timpul discutării problemei OZN: "Pînă cînd această problemă nu va sta în faţa prezidiului Academiei de ştiinţe din Paris - a declarat el - nu voi crede acest lucru..." şi nu a fost deloc comic cînd, după o asemenea declaraţie categorică a omului de ştiinţă francez "această problemă"(OZN) într-adevăr s-a aşezat lîngă clădirea Prezidiului Academiei de ştiinţe, însă a R.S. Gruzine.

Va fi de neiertat, dacă şi oamenii noştri de ştiinţă vor emite asemenea lucruri în privinţa OZN-urilor.

In referat este expus pe scurt, în principiu, raportul lui V. G. Agaja, candidat în ştiinţe tehnice, recomandat de Direcţia Politică Generală a Armatei Sovietice şi a Flotei Maritime Militare, pentru aducerea la cunoştinţa membrilor colectivelor de lectori despre starea actuală a OZN-urilor.

(trad. din lb. rusă)

Note explicative ale RUFOR-ului pe marginea studiului sovietic sus prezentat:

(1) - Un alt caz interesant de observaţie OZN este relatat de membrii altui echipaj a lui Thor Heyerdahl în timpul expediţiei "RA-2". Această observaţie s-a făcut în noaptea de 30 iunie 1970 către orele 0:30. Iată cum descrie Thor Heyerdahl această observaţie în cartea sa "Expediţiile Ra":

"Era ca în ziua Judecăţii de apoi. La orizont, în spre babord către nord-vest, se ridica un disc rotund, viu colorat, care nu ieşise complet din apă, dar creştea din ce în ce mai mult ca o lună fantastică de aluminiu, ce se ridica pe jumătate ascunsă de valuri. Ca o nebuloasă compactă, mai strălucitoare decît Calea Laptelui, simetric circulară creştea ca o ciupercă fără tulpină şi părea să se năpustească spre noi din partea cealaltă, pe cerul înstelat, fără nori. Luna era sus, în bordul opus, pe un cer strălucitor de stele. Intîi crezusem că ne aflăm în faţa unui voal de umiditate din spatele unui reflector puternic de la orizont, apoi că era un nor atomic provocat de o greşeală omenească sau de un fenomen al aureolelor boreale, dar în mine persistă sentimentul că un nor de corpuri cereşti cobora asupra noastră din cosmos, pînă cînd discul de lumină acoperi treizeci la sută din cer. Apoi, brusc, a încetat să crească, s-a dizolvat pe nesimţite, şi a dispărut. Am rămas fără nici o explicaţie." (Ed.Ştiinţifică - Buc.1973, pag.348)

(2) - Ideea autorului de a emite ipoteza că fiinţele din OZN-uri ar utiliza diferite lichide cu miros neplăcut în vederea operaţiei de dezinfectare a navei de microbi tereştri nu este atît de nouă. In cadrul literaturii OZN-istice, în special la capitolul de contacte,acest amănunt este subliniat de către cel contactat căruia i s-a aplicat un tratament de ungerea corpului cu astfel de lichide. Vezi, cazurile lui Antonio Villas Boas, José A. Da Silva, Artur Berlet şi multe altele.

(3) - In cadrul textului cu privire la cazul soţilor Hill, autocomite o eroare; cazul soţilor Hill nu a fost luat în serios de cercetători oficiali ai Guvernului SUA. Harta desenată de D-na Betty Hill sub stare de hipnoză nu a fost descifrată ca fiind o configuraţie a Constelaţiei Lyrei (30 AL), cum susţine autorul. Descifrarea s-a făcut de către prof. Marjorie Fish, astronom amator, care după ce a citit cu atenţie relatările din cartea lui J.G.Fuller "Călătorie întreruptă", în care este descris acest straniu caz de răpire, a reuşit pe baza ultimului atlas astronomic tipărit de NASA

să găsească configuraţia Constelaţiei desenată de d-na Hill, ea se află la 37 Ani-lumină şi se numeşte Constelaţia Reticuli.

(4) - Americanii nu s-au ocupat serios de problema OZN în anul 1952, cînd Washingtonul a fost survolat într-o noapte a lunii iunie de o flotă de OZN-uri, ci încă din anul 1947, de la celebra relatare a lui Kenneth Arnold, Guvernul SUA a dispus cercetarea ştiinţifică a OZN-urilor în cadrul unor aşa-zise proiecte. Primul proiect a luat fiinţă la 23.09.1947 şi purta numele simbolic "Sign"(Semn).

(5) - Dr. J.A. Hynek nu a condus proiectul numit "Cartea Albastră", cum susţine autorul studiului, dar a fost ataşat la acest proiect în calitate de consilier ştiinţific. Aşa cum declară el în cartea sa "UFO-Report" (Dell, New York - 1977) activitatea sa era mai mult simbolică, cercetarea OZN-urilor făcîndu-se superficial datorită Dr. Panel Robertson care lucra de altfel şi pentru organizaţia CIA şi FBI. J.A. Hynek nu crează un „Comitet de cercetare", ci un „Centru de Studii OZN" pe lîngă Universitatea Evanston din Illinois unde a studiat cu ajutorul ordinatorului un număr de peste 60.000 de cazuri OZN, avînd ca un preţios colaborator pe Dr. Jacques Vallée.

(6) - Dr. Donald Menzel publică două cărţi despre OZN-uri şi le dă explicaţii cercetătorilor, care nu corespund cu faptele strînse de-a lungul timpului. Prima carte "Flying Saucers" (Putnam-1953) va fi aspru criticată de pro-OZNişti. Pentru a da un aşa-zis caracter ştiinţific al explicaţiilor sale va scrie în colaborare cu un alt anti-ufolog cartea "The World of Flying Saucers" - Boyd Lyle & D. Menzel (Doubleday, NY, 1963). Autorul studiului sus menţionat se referă probabil la cea de a doua carte unde Menzel descrie fenomenele OZN din anii '60. O altă omisiune din text este că cele două lucrări au fost publicate în lb. rusă în URSS.

(7) - Comisia amintită de autor a fost condusă însuşi de Dr.E. U. Condon, ea a emis faimosul "Studiu asupra OZN-urilor" - o dezbatere ştiinţifică - cunoscut sub numele de „Raportul Condon". Intervenţia cercetătorilor OZN a scos la iveală într-adevăr manipularea de către agenţii CIA şi FBI a celor ce se petreceau la Boulder, Colorado, a cărei Universitate preluase acest proiect de cercetare, care s-a dovedit în cele din urmă a fi în mare măsură fals.

(8) - Această intervenţie a extratereştrilor s-a efectuat asupra misiunii "Apollo-13" care a avut misiunea de a efectua explozii nucleare pe suprafaţa Lunii tocmai în zona craterului Fra Mauro unde cu ani în urmă s-a observat o „activitate luminoasă" insolită, ceea ce ne face să ne gîndim că misiunea secretă consta în a distruge o bază extraterestră, lucru foarte riscant pentru civilizaţia terestră.

Aşa cum au relatat cei trei astronauţi, explozia unui tub de oxigen la jumătatea drumului dintre Pămînt şi Lună s-a datorat unor obiecte zburătoare neidentificate care urmăriseră evoluţia misiunii terestre. Ca un fapt tulburător se poate spune că aceste entităţi extraterestre ţin sub control chiar gîndirea oamenilor, dacă aceştia au aflat de scopul misiunii lui "Apollo-13". Acest accident a constituit un avertisment foarte serios dat omenirii.

Ca un eveniment similar putem aminti cele două accidente în care doi sateliţi sovietici cu aparatură nucleară: s-au prăbuşit pe Pămînt după o scurtă evoluţie în spaţiul cosmic, unde bănuim că au fost supuse cercetării de fiinţele din OZN-uri.

O.Z.N. - EXPERIENTE TRĂITE (2)

Simplă curiozitate.

... Sau poate că totul a început într-o zi din a doua jumătate a lui noiembrie 1972 cînd, în pauza dintre două ore de curs, un coleg m-a întrebat dacă auzisem despre "aterizarea aceea de OZN din apropiere". Nu ştiam nimic ! "Cum nu ştii nimic ? Toată lumea vorbeşte !"

M-am interesat printre colegi. Nu ştiau mare lucru, dar m-au îndrumat la soţul uneia dintre colege, de profesie inginer, care se deplasa adeseori în interes de serviciu în zona presupusei aterizări. Am mers deci acasă la această familie spre a afla amănunte. Nu aveam de unde să ştiu atunci că eram la începutul unui drum ce avea să mă fascineze şi să-mi aducă nenumărate necazuri, dar incomparabil mai multe satisfacţii.

Nici la acea familie nu am aflat prea multe, decît că era vorba de o groapă ciudată pe un cîmp şi că oamenii vorbeau de "rachete căzute din cer". Dar ştiam acum precis care e locul : Valea Plopului.

Auzisem de satul acesta, dar nu fusesem niciodată acolo. Ştiam numai că se află undeva spre nord, mai aproape de munţi şi că aveam un cunoscut care era profesor de geografie în acel loc. Locuia pe atunci tot la Vălenii de Munte, foarte aproape de mine şi făcea naveta la Valea Plopului. L-am interceptat rapid şi am căutat să aflu de la el ce ştie despre acel eveniment. Fusese în practică agricolă cu elevii la locul cu pricina şi mi-a dat cîteva informaţii sumare, printre care şi aceea că evenimentul se produsese cu mai multe săptămîni în urmă. Părea a fi încîntat de faptul că mă interesam de satul unde-şi avea catedra şi că l-aş putea însoţi acolo. Evenimentul în sine nu-l interesa prea mult şi - din punctul meu de vedere - faptul m-a cam scandalizat, cu atît mai mult cu cît din puţinele date culese, bănuiam că este vorba de o problemă ce ar merita atenţie.

Următoarea mişcare pe care am făcut-o după ce am culeş acele cîteva date, a fost aceea de a le aşterne pe o hîrtie şi de a le expedia pe adresa scriitorului Ion Hobana. Aveam un prilej foarte serios de a-i scrie din nou. Şi de astă dată răspunsul a fost rapid şi foarte clar :

"... Observaţia la care vă referiţi pare extrem de interesantă. Din păcate, mi-e imposibil să vin la faţa locului, datorită unor angajamente anterioare. Vă rog deci stăruitor să faceţi tot ce vă stă în puteri pentru a strînge documentaţia necesară. In acest scop, ar fi nevoie de declaraţii scrise din partea tuturor martorilor... de fotografii sau schiţe ale locului aterizării, aşa cum arăta la început (potrivit descrierilor) şi aşa cum ara-

Chiojdu
Starchiojd
Cerașu
Mănești
Izvoarele
Posești
Drajna
Teișani
SLANIC
Ștefești
Calvini
Cărbunești
Ariceștii Zeletin
Sărani
Salcia
Soimari
Chiojdeanca
VĂLENII DE MUNTE
Predeal-Sărari
Vărbilău
Cosmineia (de Jos)
Gura Vitioarei
Păcureți
Apostoleche
Singetu
Podenii Noi
Gornet
Bălțești
Măgurele
Vilcănești
Cocorăștii Mislii
Dumbrăvești
Gornet-Cricov
Tătaru
Lipănești
PLOPENI
Iordacheanu
BOLDEȘTI-SCĂENI
Păulești
Plopu
URLAȚI
Blejoi
Bucov
Valea Călugărească
Albești-Paleologu
Tomșani
PLOIEȘTI
Rahtivani
Berceni
Târgșoru Vechi
(Stejnicu)
Târgșoru Nou
Trestienii de Sus

tă astăzi. Dacă materialul va fi la înălţimea relatării dumneavoastră şi a speranţelor mele, îl vom studia în cadrul Cercului ştiinţific OZN de pe lîngă Casa de Cultură a Studenţilor din Bucureşti. Evident, vă vom invita în etapele cele mai importante ale studiului..." (Sublinierile din text aparţin lui I.H.)

Aceste rînduri au plecat din Bucureşti într-o vineri, pe 24 noiembrie şi soseau la Vălenii de Munte a doua zi, sîmbătă.

Mi-am pregătit cu multă atenţie şi febrilitate prima plecare la Valea Plopului. Am mai avut cîteva discuţii cu acel vecin, profesorul de geografie, mi-am încărcat aparatul fotografic cu un film obişnuit de sensibilitate medie şi în fine, mi-am hotărît plecarea pentru miercuri 29 noiembrie 1972.

Am descins la şcoala generală de 8 ani din satul Valea Plopului în acea dimineaţă ceţoasă şi rece de sfîrşit de noiembrie. Am avut o primă întrevedere cu directoarea de atunci a şcolii, profesoara Ana Alboteanu, care m-a pus în legătură cu o parte din colegii ei ce fuseseră în timpul din urmă la locul ipoteticei aterizări.

După ce am cules cîteva informări scrise (de la doi profesori şi cîţiva elevi), am plecat însoţit de directoare la locul cu pricina. Pe drum ni s-a alăturat şi un brigadier de la C.A.P., care a ţinut să fie cît mai impozant atîrnîndu-şi pe umăr puşca de vînătoare. Trebuie să recunosc că a reuşit să mă impresioneze. Acest brigadier era şi el unul dintre primii oameni care văzuseră locul şi - bineînţeles - nu am pierdut prilejul de a-i lua o declaraţie scrisă.

Curînd, am ajuns puţin în afara satului, în punctul numit "La Odaie", pe o culme domoală de deal orientată est-vest, ce taie aproape perpendicular depresiunea Chiojdurilor. Pe panta sudică a culmii "La Odaie", la circa 100 de metri de coamă, într-o plantaţie de meri tineri unde fusese cultivat în acel an şi porumb, am aflat un loc curios, un fel de groapă.

In acea zi nu am putut face fotografii acolo, vremea fiind foarte întunecată. Pentru aceasta trebuia să pîndesc un prilej mai favorabil, o zi cu mai multă lumină.

Incă vreo cîteva declaraţii scrise de la martorii oculari aveau să-mi completeze acest prim dosar al cazului. O schiţă aproximativă a locului aterizării şi a împrejurimilor, pe care am făcut-o tot în acea zi, avea să fie.reluată mai tîrziu - chiar în acea primă formă a sa destul de rudimentară - de către mediile de informare din ţară şi de peste hotare.

Inainte de a pleca spre casă, am recurs la o mică şiretenie: am spus celor care mă însoţeau că s-ar putea ca locul să fie radioactiv şi deci foarte periculos pentru cei ce aveau să calce pe acolo. Nu ştiu de unde mi-a venit această idee cu radioactivitatea; ştiam însă că trebuia să revin în acel loc pentru a fotografia. Aveam să constat mai tîrziu că şiretlicul a prins de minune ...

M-am întors acasă seara, destul de agitat. Imi începusem în acea zi, aproape în mod inconştient, o muncă nouă, aceea de investigator al fenomenului OZN. Nimeni nu putea să mă sfătuiască ce trebuie să fac, cum să discut cu oamenii, de unde să încep şi cum să continui... Trebuia să înaintez prudent, aproape dibuind, dar avînd ca aliată un soi de nelinişte interioară, o sete permanentă de aventură ce mă împingea spre necunoscut şi insolit. Şi mai era ceva: de astă dată, convingerea că întreaga poveste merita toată atenţia. O dovedeau discuţiile cu oamenii din sat şi - mai ales - ceea ce văzusem cu proprii mei ochi !

S-a întîmplat ca prima zi ce se anunţa senină să fie şi prima zi a lunii decembrie. Era într-o vineri.

Mi-am luat aparatul de fotografiat, o busolă, o ruletă şi alte cîteva mici fleacuri şi am urcat în autobuzul ce m-a dus la Valea Plopului. Nu am intrat în sat ci am descins direct la locul presu-

pusei aterizări. Era senin şi rece, iar primele raze ale soarelui apărut de după dealuri m-au găsit pregătit. Toate cele 36 de poziţii ale filmului le-am consumat făcînd fotografii în acel loc şi în imediata apropiere. Am avut grijă şi de astă dată să calc cît mai puţin pe locul unde se vedeau urmele.

Am plecat apoi imediat spre casă, tot fără să mă mai abat prin sat. In aceeaşi dimineaţă mi-am developat filmul în laboratorul propriu şi am scos două seturi din imaginile obţinute. Am pus totul într-un plic voluminos - declaraţii scrise, un set de fotografii, schiţa şi un raport detaliat al activităţii pe care o desfăşurasem în acele zile - şi pînă la prînz l-am şi expediat prin poştă pe adresa de acasă a scriitorului Ion Hobana. Tot acest material avea să alerteze - după cum voi afla mai tîrziu - mai multe persoane din Bucureşti.

Apoi, pe 3 decembrie, într-o duminică după amiaza, cu vreme întunecată şi umedă, în casă mi-a intrat un bărbat care mi s-a adresat direct : "Sînteţi profesorul Călin Turcu ? Imi pare bine ! Mă numesc Justin Capră. Vin de la Bucureşti, trimis de scriitorul Ion Hobana şi de membrii cercului ştiinţific OZN. Sînt cu maşina şi vă rog, dacă sînteţi amabil, să mă însoţiţi pînă la Valea Plopului spre a vedea locul aterizării". Deşi m-a luat cam repede, m-am îmbrăcat şi am plecat imediat. La poartă ne aştepta o maşină, cam "obosită", dar care şi-a făcut pînă la urmă datoria. La volan se afla, după cum aveam să aflu, experimentatul aviator şi parașutist Vasile Sebe.

Inainte de a pleca, Justin a verificat un mic contoar Geiger de buzunar, care indica o doză de radioactivitate crescută faţă de fondul mediu natural. Lucrul acesta l-a intrigat, dar pe moment a bănuit că este vorba de o dereglare sau defecţiune a aparatului...

La Valea Plopului am regăsit usor locul : mergeam a treia oară acolo în ultimile zile. Vizita în punctul "La Odaia" a fost scurtă, cei doi grăbindu-se să se reîntoarcă la Bucureşti. Semnificativ a rămas faptul că micuţul aparat Geiger a înregistrat o creştere substanţială a radioactivităţii de tip Gamma în zona presupusei aterizări.

Fotografii nu se puteau face, vremea fiind foarte întunecoasă, dar am reuşit cu toţii performanţa de a recolta pe pantofi o foarte bogată mostră locală de noroi clisos.

La întoarcere, Justin mi-a dat a înţelege că întreaga afacere este foarte importantă şi că o va discuta imediat la Bucureşti cu Ion Hobana.

Au mai trecut cîteva zile ... Intr-o altă vineri, pe data de 8 decembrie 1972, am primit la şcoală un telefon de la scriitorul Ion Hobana. Mă ruga să însoţesc duminică un grup de bucureşteni care voiau să facă cercetări la locul aterizării. Am convenit să mă întîlnesc cu ei chiar acolo, pe şoseaua de lîngă Valea Plopului, la ora 7 dimineaţa. Justin se afla şi el în grup şi astfel aveau să mă recunoască uşor.

Telefonul acela m-a speriat puţin, dar m-am şi bucurat pentru că vedeam că întrega afacere începea să fie tratată cu toată seriozitatea, la adevărata ei valoare.

Aşadar, duminică 10 decembrie, la ora 7 dimineaţa, mă aflam la locul convenit. Era senin şi teribil de frig. După vreo două ore de aşteptare zadarnică, dansam de unul singur încercînd să mă încălzesc cît de cît. In sfîrşit, pe la ora 9 a apărut un camion care a oprit lîngă mine şi a debarcat un grup de unsprezece inşi. Erau echipaţi, care mai de care, cu tot felul de aparatură sofisticată : de fotografiat şi filmat, de executat măsurători topometrice, magnetofoane, trepiede şi o serie întreagă de cutii de culoare închisă ce ascundeau desigur alte minuni - necunoscute mie - ale tehnicii moderne...

S-au făcut, în acea zi de decembrie, o serie de cercetări destul de complexe: măsu[illegible] probe

şi eşantioane de sol şi de vegetaţie, interogarea unei întregi serii de martori, cu înregistrări pe benzi magnetice, etc. S-a turnat şi un film documentar, care avea să se numească "Quo vadis, homo ?", film ce a obţinut ulterior medalia de argint la festivalul naţional "Pelicula de aur". Bucureşti 1973 şi un prestigios premiu internaţional la un festival al filmelor documentare, ţinut în Italia în acelaşi an 1973. Filmul "Quo vadis, homo ?" a fost prezentat în mai toate oraşele mari ale ţării, fiind adus în final şi la Vălenii de Munte.

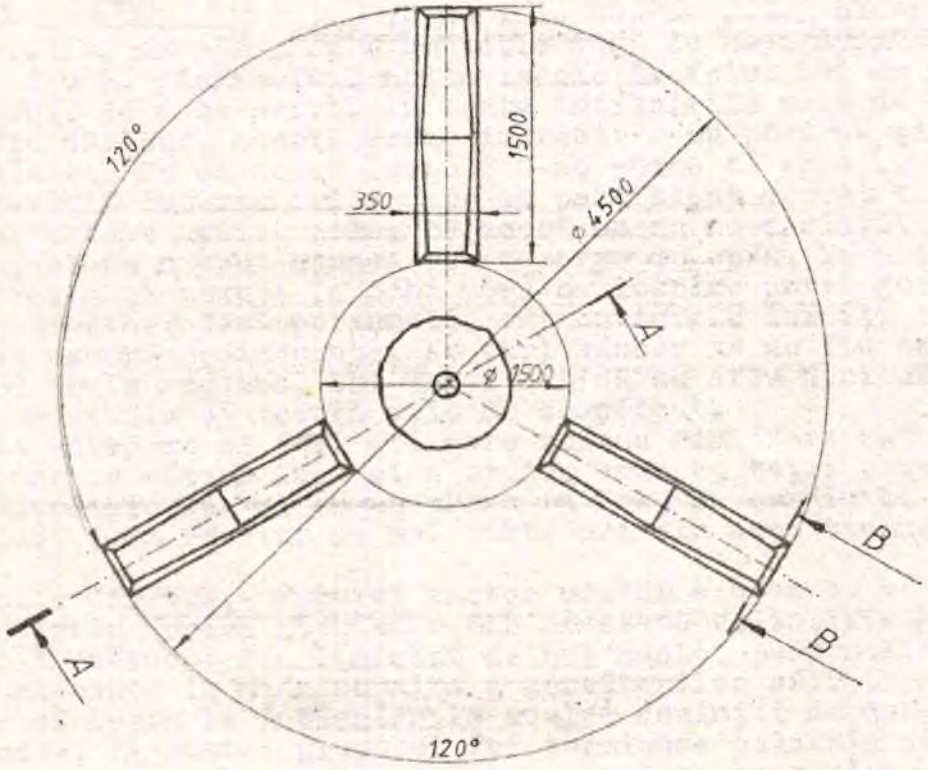

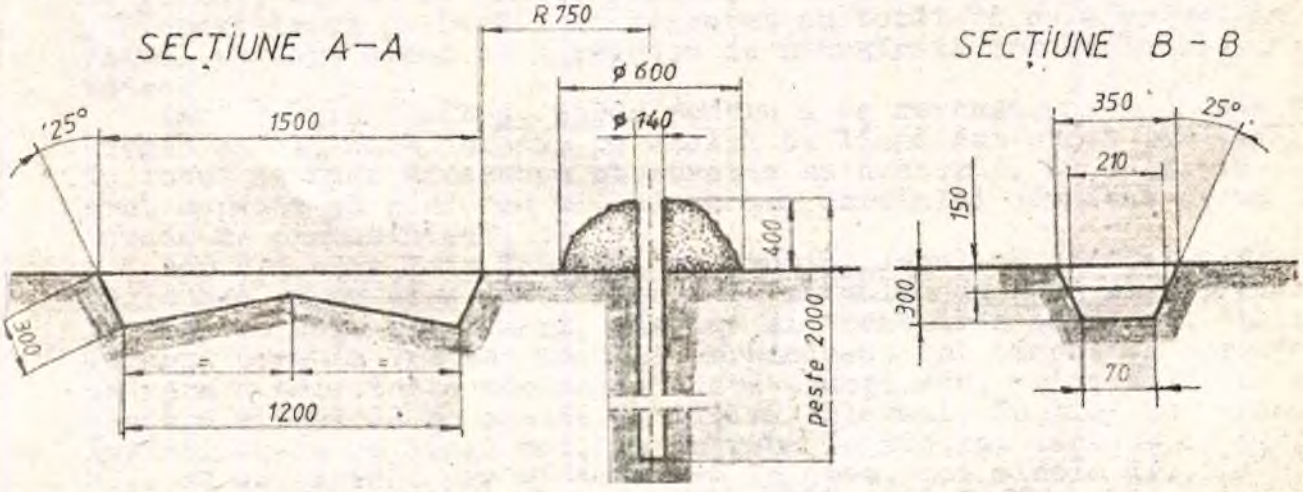

Cînd s-au încheiat cercetările la locul aterizării, către prînz, am mers cu toţii la bufetul din sat, unde s-au luat ultimile declaraţii scrise şi înregistrate pe bandă magnetică de la oamenii ce se deplasaseră la locul cu pricina în primele zile după incident.

A apărut chiar şi paznicul Vasile Cărăbuş, ferchezuit în hainele sale de duminică. Acestuia îi voi acorda mai multă atenţie, nu numai pentru că el a fost singurul martor găsit atunci al unui interesant fenomen luminos nocturn, ci mai ales pentru că în noianul de chipuri şi impresii noi, m-a izbit printr-o personalitate aparte.

Era de mai mulţi ani angajat ca paznic de noapte la Cooperativa Agricolă din Poseşti (comună de care aparţine şi satul Valea Plopului

şi se pregătea să împlinească în aprilie 1973 vîrsta de 65 de ani. O vîrstă destul de înaintată, pe care însă nu o arăta. Se ţinea bine, avea o sănătate de fier şi aceasta - fără îndoială - pentru că muncise o viaţă întreagă şi trăise numai în mijlocul naturii. La minte era ager, acea agerime specifică săteanului nostru, deprins mai degrabă cu slovele vieţii decît cu cele ale cărţilor. Nu purta ochelari, auzul nu-i era afectat de trecerea anilor, iar vorbirea lui era clară şi limpede, în fraze coerente şi logice.

Mi-a lăsat totuşi impresia - care avea să se păstreze şi mai tîrziu - că ascundea ceva, că nu voia sau nu putea să spună tot ceea ce ştie. Am rămas cu o senzaţie vagă de nesiguranţă în faţa acestui fiu al pămîntului, puţin ironic în felul lui de a fi, de a-ţi vorbi, de a te privi. In toate întîlnirile mele de mai tîrziu cu Vasile Cărăbuş, aceste prime impresii s-au păstrat şi chiar s-au adîncit. De ce acest lucru ? N-aş putea să spun ... Faptele ne-au dovedit tuturor celor care am participat direct sau indirect la evenimentele acelor zile, că acest om nu ne-a minţit. Cu toate acestea, el nu a spus atunci tot ce avea de spus. Te privea în faţă deschis şi totuşi în ochi avea o licărire putin jucăuşă; îţi vorbea curgător, fără potinneli, dar cuvintele lui îţi lăsau senzaţia de uşoară nesiguranţă. Aş dori sincer să nu fiu subiectiv afirmînd toate acestea. Imi va fi dat să nu aflu niciodată taina acelui om simplu şi totuşi atît de complicat.

Este adevărat că toţi cei care veneau din afara satului lui şi-l întrebau cîte-n lună şi-n stele, erau cu toţii pentru el, simpli străini. Dar şi eu am rămas la fel, un străin şi nimic mai mult, deşi l-am revăzut de mai multe ori din acea toamnă a anului 1972.

Vasile Cărăbuş, singurul martor ocular a ceea ce avea să devină mai tîrziu "prima aterizare OZN atestată ştiinţific din Romania", a rămas în sătucul său liniştit de sub munte, personalitate enigmatică pierdută în masa anonimă a consătenilor săi...

Dar să revin la întîmplările acelei duminici de decembrie. Din păcate, cineastul grupului îşi terminase pelicula din aparatul de filmat, iar de la Vasile Cărăbuş au rămas doar cîteva fotografii şi înregistrări pe bandă. Am regretat cu toţii că nu a apărut în filmul pe care aveam să-l revedem de nenumărate ori în lunile următoare.

Insă Vasile Cărăbuş, parcă pentru a se revanşa, ne-a propus să mergem cu el, care doream, pe dealul de lîngă sat numit Tăbăcioi, în locul de unde efectuase observaţia sa nocturnă. Nu mulţi au avut curajul să plece cu el, din cauza noroiului abundent ce ne invada de pretutindeni.

Dar cei care l-am însoţit, am avut prilejul să constatăm foarte repede că nu prea putem face faţă ritmului de mers al bătrînului. In timp ce noi, cei tineri, gîfîiam şi transpiram abundent, Vasile Cărăbuş urca în fruntea noastră vorbindu-ne tot timpul şi oprindu-se spre a ne aştepta adeseori. Odată ajunşi sus, prima grijă a noastră a fost să ne aşezăm pe cîţiva bolovani, în timp ce gazda învîrtindu-se pe lîngă noi, ne întreba îngrijorat dacă nu am obosit, "... că de, taică, aşa sînt cei de la oraş, mai plăpînzi..."

O altă scenă în care noi,tinerii, am fost ridiculizaţi pur şi simplu, a fost aceea în care nu puteam să vedem prin binocluri ceea ce Vasile Cărăbuş, la cei 65 de ani ai săi, vedea cu ochiul liber. "Cum taică, nu vedeţi punga aia de plastic atîrnată pe creanga unui măr ? Acolo e locul... De la stîlpul ăla mai la vale, lîngă pata verde ce se vede acolo ! Ce naiba ! Tot nu vedeţi ?" Iar noi ne chinuiam de zor cu binoclurile !

Amintirea pe care ne-a lăsat-o atunci bătrînul Vasile Cărăbuş avea să rămînă puternică, de neînlăturat, în memoria tuturor celor care l-am cunoscut.

După amiază ne-am urcat cu toţii într-un autobuz ce pleca spre

Ploieşti. Eu am coborît la Văleni, despărţindu-mă astfel de cei pe care aveam să-i revăd curînd în Bucureşti.

Odată cu trecerea timpului, privind retrospectiv la întîmplările acelei zile de 10 decembrie 1972, mi-am putut permite o serie de observaţii pe care încerc să le redau acum, în speranţa că ele nu vor arunca nici măcar o umbră de îndoială asupra seriozităţii cercetărilor făcute.

Clement Alecsandrescu era, după cum constatasem, şeful grupului bucureştean. Un tip pedant, plin de sine, rigid şi suficient de arogant, motiv pentru care ceilalţi nu păreau să-l agreeze. Îi plăcea să conducă dar nu poseda această artă, nepăstrînd o notă de conduită firească în relaţiile sale cu ceilalţi. Atmosfera puţin favorabilă pe care şi-o crease singur printre colegii săi de club, l-a determinat - probabil - să-i părăsească definitiv cîteva luni mai tîrziu.

Iar în acea duminică, sînt de părere că s-ar fi putut face mai mult. Un plus de atenţie şi de solicitudine din partea membrilor grupului şi între ei, nu ar fi putut fi decît un cîştig pentru noi toţi şi pentru ceea ce avea să urmeze. Oamenii aceştia ar fi putut trece, măcar pentru o zi, peste atît de măruntele lor probleme personale, peste eventualele simpatii sau antipatii reciproce, peste nervozitate sau irascibilitate, peste plictiseală ori oboseală. Ar fi putut trece chiar şi peste foamea care începuse să ne chinuie pe toţi, dovedindu-ne astfel - nouă înşine, în primul rînd - că raţiunea nu trece prin stomac.

E drept că Alecsandrescu era - poate chiar fără voia lui - un prilej de permanentă încordare. E drept că ne lipsea tuturor experienţa investigării unor astfel de fenomene. Dar tot atît de drept este că s-ar fi putut trece, cu puţin efort, peste convenţionalismele unor probleme lipsite de importanţă. In ceea ce priveşte lipsa de experienţă, ea ar fi putut fi un motiv în plus de atenţie mărită, de concentrare a energiei întregului nostru grup şi a fiecăruia în parte spre scopul propus.

Cu alte cuvinte, am rămas cu senzaţia, poate eronată, că nu s-a făcut totul atunci. Nu aş putea spune exact ce s-ar fi putut întreprinde în plus... S-ar putea foarte bine să mă fi înşelat ... La urma urmei, eram cu toţii marinari fără experienţă, surprinşi de o furtună în drumul lor spre necunoscut !

Eveniment la Valea Plopului.

De fapt, ce s-a petrecut la Valea Plopului ? Iată, în linii mari, descrierea acestui fenomen:

Intr-una din nopţile cuprinse între 3 şi 6 septembrie 1972, în jurul orei 24, paznicul de noapte Vasile Cărăbuş vede o "stea cu coadă" - cum o numeşte el - care, după ce planează lin pe deasupra văii şi a satului, aterizează lent în punctul numit "La Odaia" (cota 520 m.), punct aflat în afara zonei locuite a satului. In acel moment, paznicul se afla la circa 2 km. de locul presupusei aterizări, pe dealul numit "Tăbăcioi", şi după cum este lesne de înţeles, el s-a temut să se deplaseze în acel loc.

Vasile Cărăbuş a dat acestei întîmplări interpretarea cea mai firească din punctul său de vedere: conform tradiţiei populare, era vorba de un anume zmeu ce vine din cînd în cînd să fure cîte o fată frumoasă din sat. Din păcate, nici în timpul cercetărilor nici mai tîrziu, nu s-a insistat asupra acestui aspect: din ce adîncimi reale sau imaginare îşi trage rădăcina acest fantastic mit popular ? A mai văzut Vasile Cărăbuş şi în alte ocazii "zmei cu coadă" venind după fetele din sat ? A auzit el de la alţii care, la rîndul lor, au fost martorii unor astfel de evenimente ? Ori, cunoştea această poveste de la părinţii sau bunicii lui ? Cert este că legenda există şi s-a perpetuat în această zonă, probabil, de-a

lungul cine ştie cîtor generaţii.

Cam la două zile după observaţie, în zona respectivă sătenii descoperă un fel de groapă, care la început îi sperie, apoi le întăreşte curiozitatea. In scurt timp, locul cu pricina devine un punct de pelerinaj al curioşilor, care nu se sfiesc să dea insolitului eveniment interpretări dintre cele mai diverse: " a aterizat o rachetă", "a căzut un meteorit" sau "a căzut o bombă în tarlaua cu porumb".

Astfel, locul presupusei aterizări OZN este călcat în picioarele sutelor de persoane, între care se află şi elevii veniţi în practică agricolă. Urmează apoi teribile şi interminabile ploi de toamnă.

Toţi aceşti factori, precum şi diferenţa mare de timp - aproape trei luni - din momentul primei observaţii pînă în ziua cînd încep primele cercetări, au îngreuiat desigur munca depusă de cei ce s-au ocupat de acest caz.

Locul acestei aterizări, aflat în pantă uşoară de cca. 10°, se prezintă sub forma unei suprafeţe aproximativ circulare - tinzînd spre forma trifoiului cu trei foi - şi are o certă tendinţă de orizontalizare, pămîntul din partea de sus a pantei fiind scurmat şi uşor presat. Diametrul aproximativ : 4,5 m. In centrul acestei suprafeţe se afla un mamelon de pămînt cu următoarele dimensiuni, tot aproximative: diametrul 60 cm., înălţimea 40 cm. Iar în mijlocul mamelonului, un orificiu rotund de 12 - 14 cm. diametru şi cu o adîncime - la data cercetării - de 40 - 50 cm. Despre acest orificiu, localnicii care avuseseră şansa să vadă locul în primele zile după consumarea evenimentului, afirmau că era "cam atît cît să vîri o sticlă de ţuică în ea". (Iată aici existenţa unei noi unităţi de măsură specifică zonei, un neştiut etalon local !). Ei mai spuneau că cineva încercase să vadă care era adîncimea acestui orificiu, cu ajutorul cozii unei furci. Nu i-au dat de fund şi se poate presupune că adîncimea reală putea fi oricare de la 2 m. în jos (dacă a fost de 2,5 m., de 200 de metri sau 2.000 de metri, nu se va şti niciodată).

De la mamelonul central, pleacă, la distanţe egale de 120 de grade între ele, trei urme de tălpi cu o lungime aproximativă de 1,5 m. şi cu un profil trapezoidal.

Pe această suprafaţă, în toiul iernii au apărut muşuroaie de cîrtiţă (ştiut este că acestea hibernează) şi fire proaspete de iarbă de un verde crud. S-a constatat că atît activitatea cîrtiţelor cît şi creşterea ierbii, au fost stimulate de un anumit efect termic, rezultatul unei uşoare radioactivităţi. De fapt, acolo a fost detectată o doză de 5 miliroentgeni radiaţii Gamma în 2 minute.

S-a apreciat că greutatea obiectului care a stat pe cele trei urme de tălpi pe sol, a fost de mai multe zeci de tone, dar nu s-a putut stabili dacă această puternică tasare a pămîntului s-a datorat greutăţii iniţiale a OZN-ului sau şocului sosirii, ori plecării acestuia.

Locul în discuţie se află la o distanţă sensibil egală între trei meri ,pe ramurile cărora nu s-au observat urme de rupturi sfîşieri sau arsuri, ca efect probabil al aterizării obiectului. Deasemeni, două linii electrice străbat zona, aflîndu-se fiecare la aproximativ 150 m. de locul aterizării: cea dinspre munţi era de tensiune medie, iar cea dinspre vale, ce însotea şoseaua, de joasă tensiune. In timpul cercetărilor nu s-a putut stabili dacă în noaptea evenimentului a existat vreo scădere de tensiune pe vreuna din cele două linii electrice. De altfel, ar fi fost şi destul de dificil aceasta, avîndu-se în vedere intervalul mare de timp scurs între efectuarea observaţiei şi începerea cercetărilor.

8. VINERI, 1 DEC. 1972 APROX. 7.45-7.55 h. SE VEDE FOARTE CLAR CUM SOLUL A FOST PUTERNIC RĂSCOLIT ÎNSPRE DEAL CU TENDINȚĂ DE A ADUCE LA ORIZONTALĂ ÎNTREAGA SUPRAFAȚĂ DE ATERIZARE.

9. VINERI, 1 DEC. 1972 APROX 7.45-7.55 h. FOTOGRAFIE LUATĂ PT. A RELIEFA CULOAREA MAI DESCHISĂ A PĂMÎNTULUI DE PE MUȘUROI (DREAPTA JOS) ȘI DIN LOCUL MAI RĂSCOLIT. SĂGEȚILE ÎNDICĂ ȘANȚUL MAI RELIEFAT. ÎN JUR, CERNOZIUM.

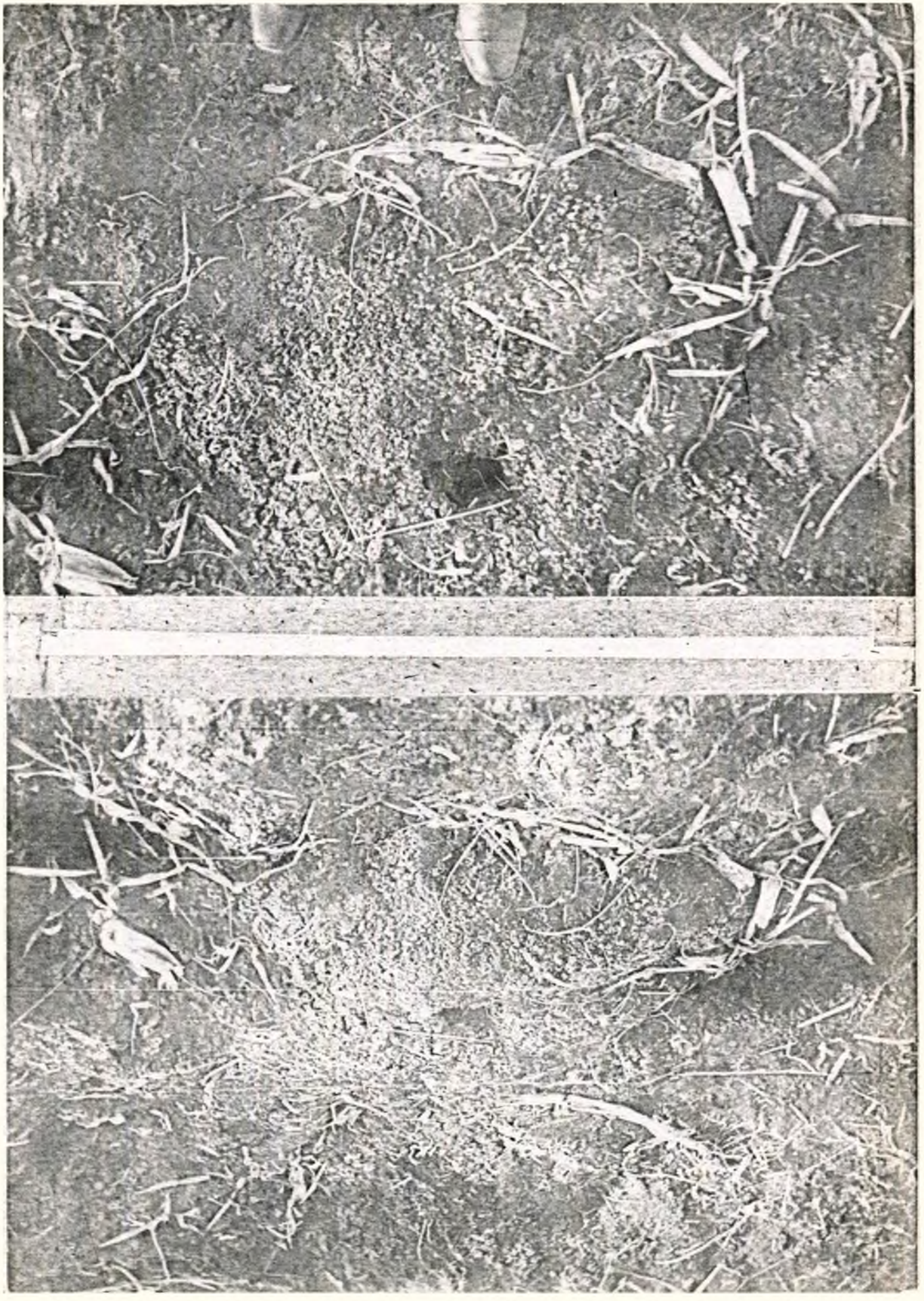

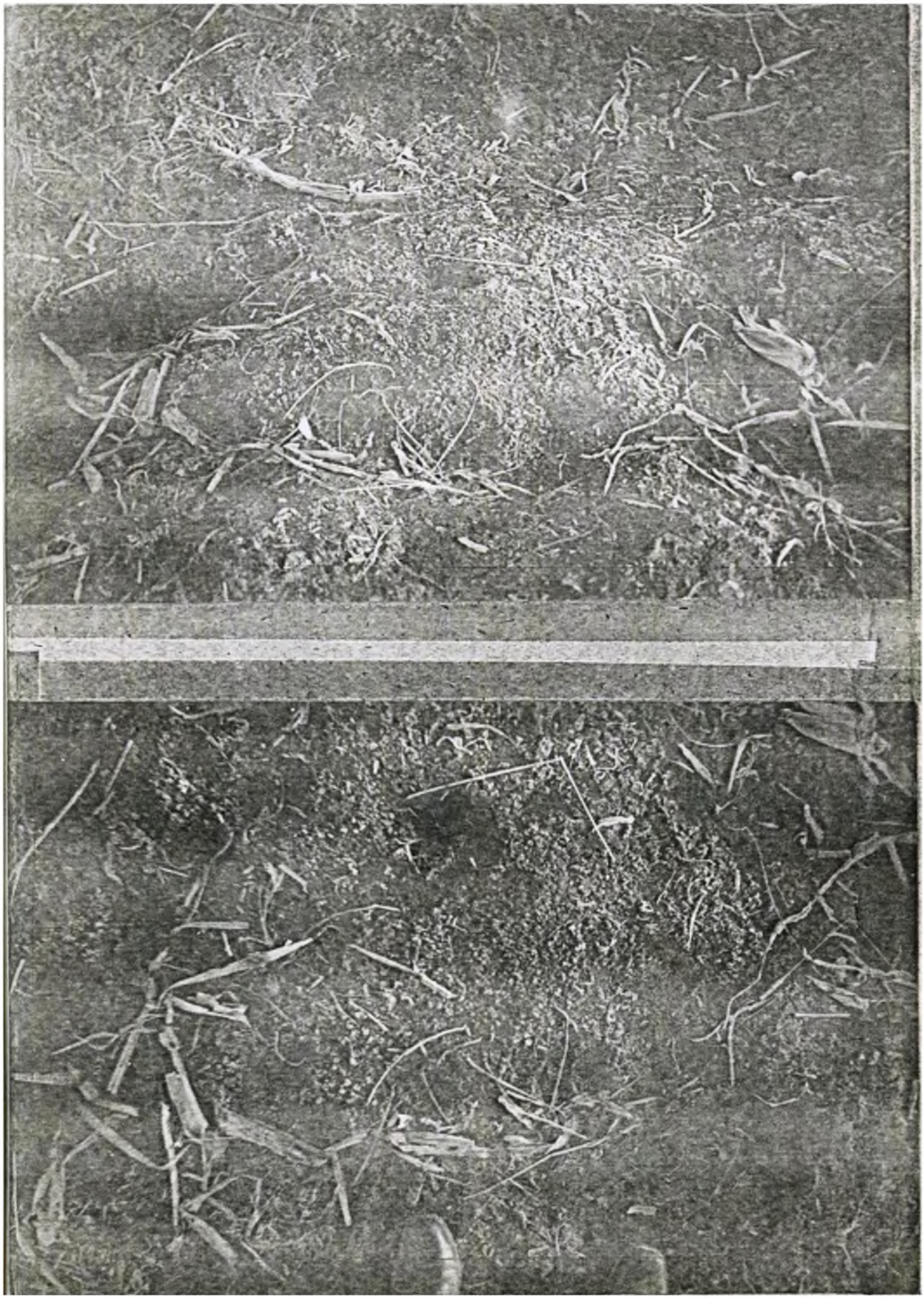

Cîteva mici completări.

Deoarece în lunile care au urmat evenimentelor de la Valea Plopului mi-a revenit sarcina "de onoare" de a continua - bineînțeles de unul singur - investigațiile în zonă (lucru pe care, dealtfel, l-am și făcut, în limitele unor anumite posibilități), voi veni aici cu o serie de completări care nu afectează și nu diminuează cu nimic din seriozitatea sau amplitudinea studiului întocmit de grupul bucureștean.

Pentru că multă vreme nu s-a putut stabili cît de cît data precisă a evenimentului, a trebuit să fac o serie de deplasări în zonă. Aceste deplasări aveau scopuri multiple, desigur, dar unul dintre cele mai importante era chiar acela de afla această dată. Am revenit asupra unor interogări anterioare a martorilor, am găsit noi martori pe care i-am abordat și am încercat o reconstituire cît mai fidelă a evenimentelor din acea vreme ale comunei Poșești, de care aparține - fapt știut deja - și satul Valea Plopului. Numai în acest fel am putut stabili că evenimentul avusese loc între 3 și 6 septembrie, deci la începutul lunii și nu la sfîrșitul ei, cum se credea și cum apăruse publicat anterior. Această nouă dată, de fapt cea reală, mărea deci intervalul de timp dintre evenimentul propriuzis și cercetarea în teren, fapt care - în final - avea să fie o dovadă în plus a autenticității întregii afaceri.

In ceea ce privește mamelonul central al suprafeței aterizării, pe acesta fusese găsită, așa cum am spus-o deja, o doză oarecare de radiație gamma, care a persistat în timp, contrar tuturor așteptărilor și care a avut efectele cunoscute.

Orificiul central al acestui mamelon avea o "adîncime mică, nesemnificativă" la data descoperirii locului de către primii săteni. Dar - așa cum am mai amintit - nimeni nu va ști vreodată care a fost adîncimea reală a acelui orificiu. In nici un caz nu a fost de 1 - 2 metri ! Pentru că s-ar ivi o serie de întrebări: De unde a apărut radioactivitatea la suprafața solului ? De la numai 1 - 2 m. adîncime ? Ce ar însemna această radioactivitate pentru tot ce viețuiește în zonă - plante, animale sau oameni ?

Toate aceste întrebări, ca și eventualele răspunsuri ce s-ar putea găsi din cele spuse mai departe, se bazează pe presupunerea că doza de radioactivitate găsită la locul aterizării nu este un rezultat al sistemului de propulsie al OZN-ului, ci provine din însuși subsolul regiunii, ca efect al unei posibile acțiuni de foraj executată de OZN. Deci, o ipoteză de lucru.

In sprijinul acestei ipoteze, citez din articolul "Izvoare minerale la Poșești" de ing. G. Cioc ("Flacăra" nr.935/5 mai 1973):

> "... o comună fruntașă cu numele de Poșești (județul Prahova), avînd o populație de circa 3.000 suflete și care a fost binecuvîntată cu o serie de izvoare minerale - la Topile și Țugui, ale căror ape, după analizele făcute de Institutul balneoclimatologic din București, încă din anul 1958, sînt de mare eficiență terapeutică, după cum rezultă din buletinul de analize. Separat există și izvoare sulfuroase, dintre care remarc unul, care este chiar în curtea dispensarului sanitar local, precum și <u>nămoluri radioactive</u> (n.a) la punctul Țugui".

Tot cam în aceeași perioadă a anilor 1958-59, în zona depresiunii Chiojdurilor, foarte aproape de satul Valea Plopului, "Uzina 1 Mai" din Ploiești a încercat să exploateze petrol și și-a instalat în acest scop cîteva sonde. Dar lucrările au fost oprite brusc, deoarece s-a constatat că petrolul era radioactiv și se afla la o adîncime prea mare ca exploatarea să se finalizeze cu rentabilitate. Despre toate acestea s-a scris în presa noastră din acei ani. Astăzi, se mai pot vedea încă în depresiunea Chiojdurilor (chiar

15. VINERI . 1 DEC. 1972 APROX. 8.00 h. ÎN PRIM PLAN PORȚIUNEA DE ȘANȚ MAI ADÎNCITĂ PE O LUNGIME DE CCA. 50-55 CM. FOTOGRAFIAT DINSPRE N.-N.E.

dintr-o mașină ce trece pe șosea), pilonii de beton armat pe care fuseseră fixate cîndva instalațiile de extracție ale "Uzinei 1Mai".

In centrul comunei Poseşti a fost amenajat în ultimii ani un "izvor mineral", o țeavă care aduce apă sulfuroasă de la o distanță relativ mică. Localnicii se opresc și beau din această apă, nu tocmai agreabilă ca miros și gust. Dar aceasta nu este cîtuși de puțin un impediment dacă apa în cauză are proprietăți curative recunoscute. Dimpotrivă. Numai că, în comuna Poseşti, în ultimii ani natalitatea a scăzut aproape de cota zero. In prezent (1983), în clasa I-a a scolii din această comună sînt numai 14 copii ! La o "populație de circa 3.000 suflete" ! Apare întrebarea firească dacă "izvoarele minerale" din zonă nu au contribuit în timp și în mod indirect, asupra natalității din comuna Poseşti ? Am pus această întrebare, cu vreo doi-trei ani în urmă, primarului din localitate, Sofia Anghel, o femeie energică, un gospodar iubit de localnici. Răspunsul a fost negativ: nu, apele în zonă nu influențează natalitatea ! In ceea ce mă privește, aș fi unul dintre primii care m-aș bucura sincer ca lucrurile să stea astfel...

Tot referitor la mamelonul central al zonei de aterizare și la radioactivitatea găsită acolo : în nici unul din următorii patru ani nu a crescut nici un fel de vegetație pe locul unde fusese acel mamelon. Deci, nimic în anii 1973-1976 ! Abia în anul 1977 vegetația a reapărut destul de firavă, iar din 1978 și-a revenit la normal. Pot afirma cu certitudine toate acestea, deoarece am continuat să mă deplasez în acea zonă, chiar și atunci cînd evenimentul fusese aproape uitat, iar interesul pentru el scăzuse.

Evenimentul de la Valea Plopului nu a fost - se pare - singular în acea perioadă. Intr-adevăr, în toamna aceluiași an 1972, mai fuseseră semnalate încă cel puțin două fenomene luminoase nocturne, tot în zona Văii Teleajenului.

Primul, asupra căruia am obținut mărturiile scrise a doi medici, O.I. și S.D., a avut loc la o dată nedefinită, dar în aceeași toamnă. Este vorba de un obiect luminos, rotund, cu un diametru de aproximativ 10 cm., cu o trenă portocalie, care s-a deplasat lent timp de 15 - 20 de minute de la nord spre sud, în plină noapte.

Pentru cealaltă întîmplare, despre care se zvonea că avusese loc la Predeal-Sărari (comună de lîngă Vălenii de Munte), m-am deplasat într-o dimineață foarte friguroasă de la începutul lunii februarie 1973. Nu am luat nici o mărturie scrisă de la martorii evenimentului, dar am stat de vorbă cu mulți dintre aceștia, cu numeroși oameni din sat.

Faptele s-au petrecut cam așa: un grup de mai mulți navetiști se întorceau acasă de la ultimul tren, spre miezul nopții, tot prin luna septembrie 1972. La un moment dat, au văzut pe cer deasupra comunei lor "un cerc mare de foc, mai mare decît roata de la căruță" cu o lumină atît de puternică "încît se putea citi la acea lumină". Au alertat aproape pe toți locuitorii, care au ieșit din case, cu mic cu mare, ca să vadă "minunea". Au dat fel de fel de interpretări, care mai de care mai fanteziste, celor văzute. Nu exista nici un efect sonor, caloric sau de orice alt fel; era numai o puternică lumină albă deasupra caselor lor. Au fost teribil de impresionați, sentimentul predominant fiind curiozitatea și nu teama.

Tot materialul pe care reușisem să-l strîng în urma investigațiilor din teren în acea perioadă, a ajuns în posesia scriitorului Ion Hobana și de aici la "Cercul științific OZN" care activa în acea vreme în cadrul Casei de Cultură a Studenților "Grigore Preoteasa" din București. Mai tîrziu, acest cerc a intrat și în posesia materialului strîns de către proprii lui membrii, după cum era și firesc, dealtfel.

Tot aici am fi trebuit să se [illegible] (și totodată sin-

gurul) film fotografic pe care l-am făcut în punctul "La Odaie" în zorii zilei de 1 decembrie 1972. Dar acest film a dispărut ! Nimeni nu știa cînd și cum anume. Nimeni nu știa cine l-ar fi putut lua. A dispărut, pur și simplu ! Pe acest film se aflau imagini foarte clare, ce nu au mai putut fi repetate - din nu se știe ce cauză - la 10 decembrie de către bucureșteni, deși aceștia beneficiaseră de o aparatură mult mai perfecționată.

Dispariția filmului a fost un fapt care, nu numai că m-a necăjit, dar avea să mă pună în gardă, astfel ca pe viitor să pot purta singur de grijă documentației OZN pe care reușeam să o strîng. Și anii care au urmat aveau să-mi ofere din plin prilejul de a mări volumul acestei documentații...

In timpul nenumăratelor discuții cu oamenii din zona aterizării, mai aveam să aflu un lucru curios. La scurt timp după eveniment și cînd faima acestuia se întinsese deja, și-a făcut apariția acolo un bărbat îmbrăcat în negru (nu erau "trei oameni în negru", ci unul singur), care, după ce a întrebat de "locul aterizării" și a fost condus acolo de un copil, a fost lăsat singur. Se pare că au fost făcute atunci o serie de fotografii care, în mod categoric, erau mult mai clare decît cele pe care le făceam cu aproape trei luni mai tîrziu. De asemeni, se pare că este vorba de o persoană particulară, probabil un colecționar de curiozități, care însă nu a "scos la lumină" niciodată acele eventuale fotografii. Oare de ce ? Ar fi foarte interesant de văzut acele imagini și de a se aduce corecturile de rigoare unui număr destul de mare de erori care au însoțit cercetările legate de "Cazul Valea Plopului".

După zece ani de la acele întîmplări mi-am propus o nouă deplasare la Valea Plopului. Voiam să revăd locurile și oamenii pe care-i cunoscusem cîndva.

Și astfel, într-o zi senină și rece de iarnă, am descins pe colina "La Odaie". Era marți, 4 ianuarie 1983.

Livada de meri era împrejmuită cu un gard de sîrmă, dar locul l-am regăsit cu ușurință. Firește, nu se mai cunoaște nimic acum; a fost doar un prilej de multe aduceri aminte și de puțină meditație.

In liniștea aceea aproape nefirească dintre merii crescuți mari acum, mi-am amintit ce forfotă, ce vînzoleală, ce agitație fusese acolo cu numai zece ani în urmă...

Dar în acea noapte de pomină de la începutul lui septembrie 1972 ? Ce va fi fost oare acea "stea cu coadă" ? Un robot spațial trimis de cine știe unde, cu vreo treabă anume ? O mică navă interstelară cu un echipaj restrîns la bord ? Cîți vor fi fost: doi, trei sau mai mulți ? Au coborît oare din nava lor spre a se plimba pe pămînt străin ? Ce au vrut, ce au căutat ? Intrebări fanteziste desigur, frizînd poate ridicolul, sortite a nu-și găsi niciodată răspunsul.

De pe colina "La Odaie" privirea se poate plimba nestingherită spre depărtări, pe deasupra depresiunii Chiojdurilor. Peisajul merită văzut și revăzut: este magnific în orice anotimp.

Mi-am odihnit sufletul și ochii plimbîndu-i pe crestele înzăpezite ale munților din zare, apoi am mers spre sat. Voiam să știu dacă îl voi mai găsi pe bătrînul Vasile Cărăbuș. Nu am întrebat pe nimeni, nimic; am mers direct la dînsul acasă.

Dar nu l-am găsit... Plecase la pădure, așa cum o făcea din ce în ce mai des în ultimii trei ani. După spusele soției sale "își rătucise minte". Oamenii locului care îl întîlneau colindînd pădurile, îl întorceau din drum și-l îndrumau cu blîndețe către casă. Iar el, sărman moșneag, îi asculta ca un copil cuminte. Poate că este mai bine că nu l-am revăzut așa. Păstrez în amintire imaginea acelui bătrîn viguros și ager care era cu zece ani în urmă Vasile Cărăbuș.

Publicitate.

S-a scris şi s-a vorbit foarte mult în lunile următoare despre eveniment.

Pentru prima dată s-a scris în presa românească despre "Cazul Valea Plopului" în revista "Viaţa Studenţească" din 27 decembrie 1972. Articolul se intitula "Un OZN pe teritoriul României" şi era semnat de Mihai Matei. După ce face o trecere în revistă a altor cazuri româneşti (Banat - 29 martie 1968; Oradea - august 1968; Moldova - 31 mai 1969 şi "Cazul fără nume" din 24 decembrie 1971), articolul se referă şi la Valea Plopului. Redeau în continuare paragraful în cauză :

"Şi acum, după această sumară trecere în revistă a "cazurilor" de mai sus, să revenim la "incidentul" de la Valea Plopului. Cea mai neverosimilă şi, în acelaşi timp, cea mai tulburătoare dintre toate ipotezele de pînă acum.

In noaptea de 27 spre 28 septembrie 1972, între orele 24 - 1 un "obiect zburător neidentificat" a aterizat în punctul "La Odaia" (cota 520), în satul Valea Plopului, comuna Poseşti, judeţul Prahova. Obiectul a venit dinspre N.E. sub un unghi de circa 45° faţă de orizontală. Aspectul în timpul zborului: punct luminos cu diametrul mai mare ca Venus, avînd o trenă flamantă de aproximativ 2 m. Singurul martor, Vasile Cărăbuş (paznic de noapte la C.A.P. Poseşti) care se afla în noaptea aceea pe panta dealului Tăbăcioi, la doi kilometri de locul presupusei aterizări. El a observat un obiect luminos "stea cu coadă" de culoare galbenă, care în momentul cînd a ajuns în punctul "La Odaia" a dispărut. Pe tot parcursul observaţiei nu s-a auzit nici un zgomot de nici un fel şi nici animale agitate. "Nu am dat importanţă acestui fapt, n-am discutat cu nimeni, dar la trei zile după această întîmplare am aflat că în punctul "La Odaia" s-ar fi descoperit o groapă cu pămîntul aruncat în sus ca la un suflu". Au mai dat declaraţii prof. Călin Turcu, prof. Elena Nedelea (care fiind cu elevii în practică agricolă a descoperit "terenul de aterizare"), Aurel Dumitru (cooperator) şi Vasile Nicolae(asemenea) - toţi au fost la locul unde se presupuse că a aterizat OZN-ul. Cercetările făcute, deşi la destul de multă vreme după eveniment (între timp plouase), au condus la aceste prime observaţii şi constatări: s-au păstrat trei urme ale trenului de aterizare dispuse perfect la 120° sub forma unor raze de 2,20 m. fiecare, în centru există o carotă (orificiu) cu un diametru de 14 cm. şi o adîncime de aproximativ 2 m.

Zona este uşor radioactivă: 5 miliroentgeni într-un minut. Cocenii de porumb sînt turtiţi, rupţi şi azvîrliţi radial. Deşi panta e destul de înclinată, pămîntul a fost tasat şi rupt pentru a se crea un fel de platformă orizontală, care are un diametru de aproximativ 4 m. şi forma unui trifoi cu trei foi. "Aparatul" a aterizat perpendicular între două linii de înaltă tensiune (circa 135 m. pînă la fiecare), evitînd lovirea celor trei meri care înconjoară locul. Impactul a fost silenţios şi jetul (de propulsie) rece, pentru că nu se observă urme de arsuri. Este prematur şi hazardant să facem afirmaţii în sprijinul sau în defavoarea ipotezei avansate. Cercetările continuă şi sperăm că vor face cît de cît lumină în acest ultim "caz", poate cel mai interesant din cîte se referă la fenomenul "OZN" pe teritoriul României.

La realizarea acestui material au fost folosite studiile următorilor: asist. univ. ing. Dan Mihăilescu; ing. Clement Alecsandrescu, Gheorghe N. Popescu, Justin Capră - precum şi scrisoarea prof. Călin Turcu către scriitorul Ion Hobana,

- Afișul prin care s-a anunțat ședința deschisă a cercului științific O.Z.N. pentru comunicarea rezultatelor investigației de la Valea Plopului.

CONSILIUL UNIUNII ASOCIAȚIILOR STUDENȚEȘTI DIN CENTRUL UNIVERSITAR BUCUREȘTI
CASA DE CULTURA A STUDENȚILOR „GRIGORE PREOTEASA"
Calea Plevnei nr. 61 – Telefon 14.56.06

CLUBUL ACTUALITAȚILOR

Duminică 4 martie 1973, ora 10

ȘEDINȚA DESCHISĂ A CERCULUI ȘTIINȚIFIC O.Z.N.

O ATERIZARE LA VALEA PLOPULUI?

Referenți:

profesor CALIN TURCU	Prezentarea cazului
proiectant JUSTIN CAPRA	Analiza probelor de teren
asistent univ. ing. DAN MIHAILESCU	Analiza probelor fotografice
inginer CLEMENT ALECSANDRESCU	Modelarea fizică a fenomenului
proiectant GHEORGHE N. POPESCU	Similitudini și contraste
student MIHAI GOCIMAN	Considerații finale

Participă:
scriitorul ION HOBANA
dr. ing. FLORIN ZAGANESCU

Proiecții:
QUO VADIS, HOMO? filmul cazului prezentat, realizator EMILIAN URSE — Fotografii, Schițe

- Aspect dintr-o ședință de lucru a „Cercului Științific O.Z.N." – București. 1973

declarațiile originale ale martorilor din comuna Poseşti, fotografiile şi hărţile aparţinînd membrilor Cercului Ştiinţific OZN de la Casa de cultură a studenţilor din Bucureşti".

CONSILIUL UNIUNII ASOCIAȚIILOR STUDENȚEȘTI COMUNIȘTI DIN CENTRUL UNIVERSITAR BUCUREȘTI

Casa de Cultură a Studenților „Grigore Preoteasa"

CASA DE CULTURA A STUDENȚILOR GRIGORE PREOTEASA

BULETINUL CERCULUI ȘTIINȚIFIC O.Z.N.

Anul II, Nr. 1(6), Ianuarie-februarie 1973.

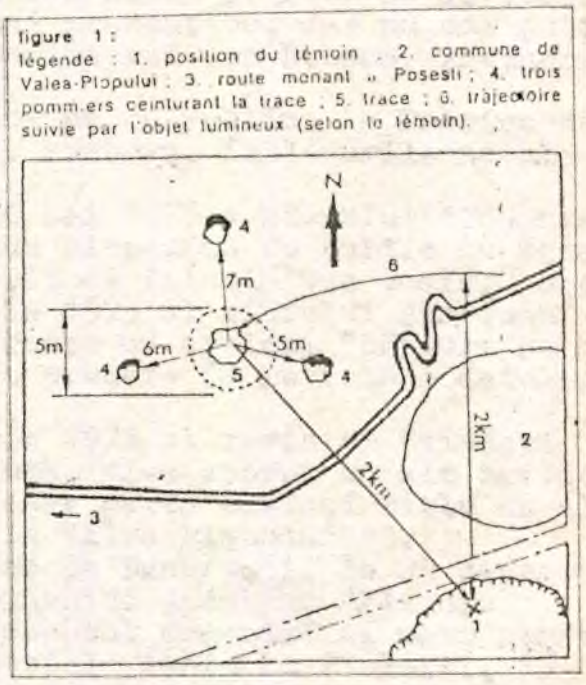

Precum se vede, în acest prim articol se află mai multe inexactităţi, care însă, la vremea apariţiei lui, erau cît se poate de firești.

Au urmat, în decembrie 1972 şi în ianuarie şi februarie 1973, mai multe şedinţe de cerc, în care s-au discutat toate faţetele posibile - şi chiar imposibile - ale cazului cercetat. Luasem în sfîrşit contact cu faimosul "Cerc Ştiinţific OZN" care funcţiona pe lîngă Casa de Cultură a Studenţilor "Grigore Preoteasa" din Bucureşti. Aici aveam să-l cunosc şi pe scriitorul Ion Hobana.

Nr. 1 (6)/ ianuarie-februarie 1973 din "Buletinul Cercului Ştiinţific OZN" se ocupa, pe parcursul a 30 de pagini dactilografiate, numai de "Cazul Valea Plopului". Erau trecute aici, pe capitole, toate rezultatele "preliminare" ale cercetărilor făcute de grupul bucureştean. Din păcate, această publicaţie abundă şi ea în inexactităţi, folosind adeseori un stil de exprimare greoi şi plin de preţiozităţi inutile. Deşi se aminteşte de mai multe ori în cuprinsul lui că are un "caracter preliminar", aceasta însemnînd că se va reveni cu date suplimentare asupra cercetărilor efectuate, nu au mai fost făcute şi alte studii - de către membrii cercului - cît de cît revelatoare, care să-l completeze. Un alt studiu nu avea să mai apară niciodată. "Buletinul" are totuşi un merit, acela de a da un verdict: "fenomenul din punctul 'La Odaie' - satul Valea Plopului poate primi titulatura de Obiect Zburător Neidentificat".

Pentru a-mi putea continua deplasările în zonă în lunile următoare, sau pentru a nu întîmpina greutăţi în viitoarele contactări cu eventuali martori, am primit din partea Centrului Universitar din Bucureşti, "Legitimaţia nr. 173". Aceasta îmi dădea dreptul să efectuez investigaţii OZN şi trebuie să recunosc faptul că mi-a fost de un real folos.

Toate discuţiile noastre din cadrul Cercului s-au concretizat în primul mare simpozion cu public. Aceasta se întîmpla duminică 4 martie 1973. Tot atunci era prezentat pentru prima oară în public

filmul realizat la Valea Plopului "Quo vadis, homo ?". Sala mare a Casei de Culturã "Grigore Preoteasa" a fost arhiplinã, publicul dînd dovadã de un imens interes şi o deosebitã receptivitate.

A doua zi, luni 5 martie 1973, simpozionul a fost reluat în sala de conferinţe din Şoseaua Kiseleff a Muzeului de Istorie a Partidului. Deoarece participarea era numai pe bazã de invitaţii publicul a fost mai restrîns şi mai pretenţios, dar nu mai puţin receptiv. Au participat atunci: scriitorul Ion Hobana, inginerii Liviu Macoveanu şi Justin Caprã.

Sîmbãtã 10 martie, o nouã reuniune cu public, la Fabrica de Anvelope "Victoria" Floreşti, jud. Prahova, în locurile natale ale lui Justin Caprã.

Ediţia din ziua de duminicã 20 mai 1973 a ziarului "Inainte" din Brãila, anunţa pentru ora 10 un simpozion cu public cu tema "OZN - Cazul de la Poseşti", însoţit de filmul "Quo vadis, homo ?"

In nr. 6.645 de sîmbãtã 7 iulie 1973 al ziarului judeţean "Flamura Prahovei", reuşesc sã strecor un articol "OZN-uri pe Valea Teleajenului ?" care fãcea o trecere în revistã a datelor generale ale cazului.

Apoi, în numãrul din septembrie 1973 al revistei "Tînãrul Leninist", în cadrul unui serial OZN, mi-a apãrut un alt articol însoţit de fotografii şi schiţe, care purta acelaşi titlu cu al primei conferinţe : "O aterizare la Valea Plopului ?".

Un nou simpozion public are loc la Bucureşti, la 29 septembrie 1973. Iar la 15 noiembrie, ziarului judetean "Flamura Prahovei" (nr. 6.756) anunţa: "Inceputul organizãrii unor cercetãri ufologice în Prahova". Lua astfel fiinţã la Ploieşti, în cadrul Casei de Culturã a Sindicatelor, un "Cerc de cercetãri ştiinţifice OZN".

De altfel, în întreaga ţarã au apãrut în anii 1973-1975 o serie de astfel de Cluburi sau Cercuri, care erau asiduu frecventate de publicul larg şi care au constituit în acea perioadã un excelent mijloc de popularizare a cunoştinţelor din cele mai diverse domenii ale ştiinţelor de frontierã.

"Cercul de cercetãri ştiinţifice OZN" - sau "Univers Club" cum avea sã se numeascã mai tîrziu - se înfiinţa sub cele mai favorabile auspicii: conducerea Casei de Culturã a Sindicatelor era foarte binevoitoare, iar publicul ploieştean extrem de receptiv şi de interesat în astfel de probleme. Simpozionul de inaugurare al Cercului a umplut pînã la refuz, în ziua de sîmbãtã 1 decembrie 1973, sala cea mare de conferinţe a acestui organism de culturã ploieştean.

Considerîndu-se probabil cã posedam deja o oarecare experienţã în cercetarea fenomenului OZN - ceea ce nu era cîtuşi de puţin adevãrat, aflîndu-mã cu totul întîmplãtor în vîltoarea evenimentelor legate de "Cazul Valea Plopului" - am fost ales, fãrã a fi fost consultat în prealabil, preşedinte al acestui "Cerc de cercetãri ştiinţifice OZN". Faptul nu m-a încîntat teribil, fiindcã ştiam cã îmi va fi foarte greu sã conduc un astfel de club, cu atît mai mult cu cît acesta avea un profil ştiinţific (sau, mai corect spus, de ştiinţã popularizatã). Pe de altã parte, era incomod sã mã deplasez tot timpul între Vãlenii de Munte şi Ploieşti, pentru a rezolva diversele probleme de ordin organizatoric ce se iveau permanent. Am acceptat totuşi, cam fãrã tragere de inimã şi am condus acest Cerc timp de doi ani. Nu cred cã l-am condus bine, deoarece, la sfîrşitul acestui interval îmi dãdeam demisia "de bunã voie şi nesilit de nimeni" din aceastã funcţie. Din 1975 şi pînã în 1982, "Univers Club" din Ploieşti a avut în fruntea sa pe Silviu Lambrino, care a obţinut rezultate frumoase, palpabile, concretizate într-o serie de foarte reuşite conferinţe anuale cu public.

La sfîrşitul lunii noiembrie 1973 ne deplasam la Cluj-Napoca

CASA DE CULTURĂ A SINDICATELOR PLOIEȘTI

UNIVERS CLUB

SIMPOZION

Instantaneu surprins la unul din numeroasele simpozioane cu public organizate de „UNIVERS CLUB" în sala de spectacole a C.C.S. Ploiești. În centrul imaginii scriitorul ION HOBANA și prof. CĂLIN TURCU, președintele „CERCULUI DE CERCETĂRI ȘTIINȚIFICE O.Z.N." cum inițial s-a numit pînă în anul 1975.

UNIVERS CLUB
U.C.
« SCIENTIA POTENTIA EST »
PLOIEȘTI

possibilité d'une inversion de température au-dessus du lac a été recherchée pour les jours indiqués. D'autre part, si les phénomènes observés étaient effectivement des OVNI, il faudrait s'attendre à ce que l'activité d'un groupe aussi important se trouve rapportée dans le même Etat les jours suivants. C'est ce qui se produit en effet comme le montre le tableau de la page précédente :

Cette série — sans doute fragmentaire — d'observations confirme :

— 1° qu'une observation massive et groupée conduit normalement dans une région donnée au développement d'une mini-vague dans laquelle des témoins ne se connaissant pas et habitant des lieux éloignés se trouvent impliqués ;

— 2° cette mini-vague passe par un « sommet » et ensuite retombe brusquement ;

— 3° elle se développe dans les régions rurales, aucun rapport n'étant parvenu des grandes villes de l'Etat (Scranton, Wilkes-Barre, Harrisburg, Altoona, Philadelphie).

Il apparaît par ailleurs que les Etats-Unis connaissent cette année une recrudescence d'activité OVNI peut-être sans précédent, tandis que la responsabilité officielle des enquêtes est laissée aux polices locales.

Il nous faudra peut-être un jour nous faire à l'idée que ces objets vont et viennent dans notre ciel à leur guise, et que nous n'y pouvons rien.

Franck Boitte.

Références :

Ufo Investigator, bulletin du NICAP, avril et mai 1973.

The Emergency Press, Box 142, Dearborn Hgts., Mich. 48127, juin 1973,

The Ohio Ufo Reporter, Route 3, Middletown, Ohio 45042, mars 1973.

ATTERRISSAGE EN ROUMANIE

Un atterrissage d'OVNI a probablement eu lieu à Valea-Plopului (Roumanie) en septembre 1972. C'est dans le bulletin n° 1, 2° année (janvier/février 1973) d'un cercle scientifique du centre universitaire de Bucarest, que nous avons pu trouver les principaux éléments de ce cas. L'enquête menée sur place fut très poussée et c'est dans un rapport de plus de 30 pages que les enquêteurs résument les faits et les diverses analyses qui furent effectuées.

figure 1 :
légende : 1. position du témoin ; 2. commune de Valea-Plopului ; 3. route menant à Posesti ; 4. trois pommiers ceinturant la trace ; 5. trace ; 6. trajectoire suivie par l'objet lumineux (selon le témoin).

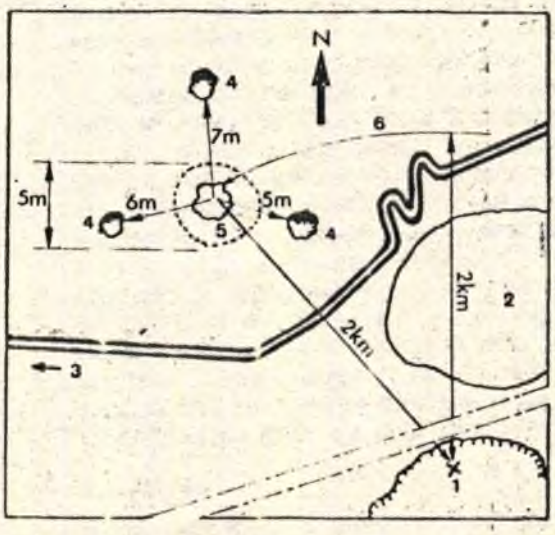

Les faits et le cadre.

Dans la nuit du 27 au 28 septembre 1972, un peu après minuit, alors que le temps était très clair et sec, un veilleur de nuit âgé de 69 ans, M. Vasile Carabus, apercevait un étrange phénomène lumineux qui, se détachant sur une colline, volait en ligne droite au-dessus des champs, à grande vitesse. Soudain, cet OVNI plongea vers le sol et disparut au regard du témoin (1). Le lendemain, on devait découvrir des traces à l'endroit présumé de l'atterrissage, sur le versant sud de la colline Odaia (altitude de 520 m) à Valea-Plopului. Ce village dépend administrativement de la com-

1. Un détail pour les ufologues qui aiment comparer les manifestations des OVNI et certains traits du folklore : le veilleur de nuit, connu comme un homme plein de sagesse dans le village, raconta aux habitants qu'un Zmeu était venu chercher une jeune fille. Qu'est-ce qu'un Zmeu ? Une figure légendaire, un « homme » avec des ailes de chauve-souris et une « cuirasse d'écailles » comme un serpent. Malgré les dons magiques limités des Zmeus qui habitent, retirés, dans les grottes les plus inaccessibles, haut dans les montagnes, ils peuvent cependant se métamorphoser en « flammes ». Des récits semblables sont encore vivaces dans les Carpathes et un phénomène lumineux comme celui rapporté par le témoin (une « étoile » avec « une queue » volant au-dessus des champs) fut vite interprété par les villageois comme un survol de Zmeu.

figure 2 : plan des traces.

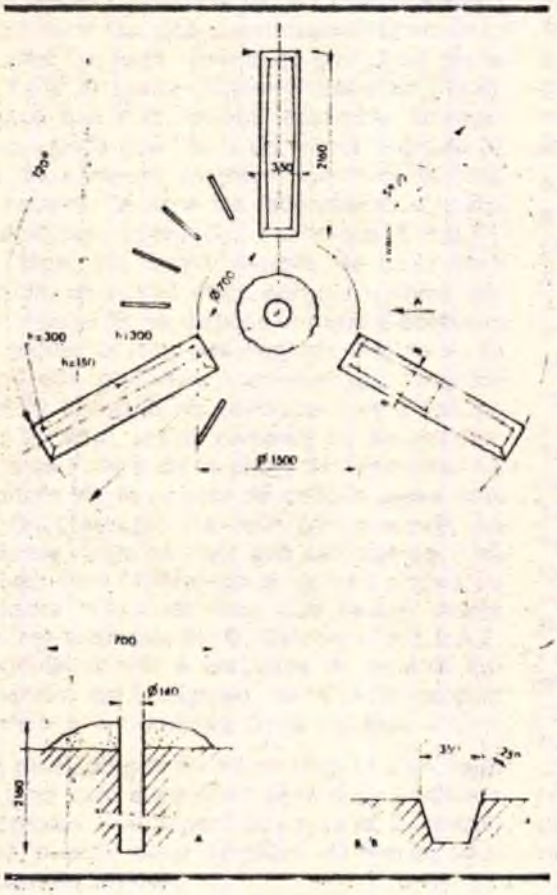

mune de Posesti (province de Prahova) et toute la région a une densité de population relativement forte. Le paysage est typique des Carpathes du Sud : des collines qui ondoient à perte de vue. La structure géologique du sous-sol est assez complexe car les failles y abondent et les tremblements de terre y sont encore fréquents. Au niveau du site d'atterrissage, on trouve un socle rocheux recouvert d'une couche de 1 à 2 m d'argile, elle-même recouverte par du sol meuble de 40 à 50 cm d'épaisseur, très riche en nitrates organiques. Cette dernière couche sert à la culture et l'endroit était planté de maïs.

Etapes de l'enquête.

Après que le témoignage fut recueilli par quelques notables locaux (notamment un professeur de lycée), un premier rapport fut envoyé au chercheur roumain Ion Hobana (2). Celui-ci soumit alors le document à un cercle ufologique de l'endroit. A la mi-novembre 1972, le professeur Calin Turcu fit une première reconnaissance des lieux et le 3 décembre suivant, une équipe de 12 personnes du cercle ufologique (étudiants et professeurs) entreprenaient un examen poussé des lieux : les traces furent mesurées et photographiées, des relevés topographiques furent entrepris, les habitants du village furent interrogés, et des échantillons de la végétation ainsi qu'une vingtaine d'échantillons du sol (zone d'atterrissage et zone témoin) furent envoyés à un laboratoire de Bucarest pour analyse.

Les traces.

A. Les traces directement visibles sont les suivantes (voir fig. 1 et 2) :

1. un cercle de 5,82 m de diamètre tracé sur le sol à travers des traces irrégulières dans l'argile ;
2. exactement au centre de ce cercle, un trou de forme cylindrique de 2,60 m de profondeur et de 0,14 m de large ; les parois de ce puits sont lisses et fortement tassées ;
3. autour de ce trou central, on a trouvé de la terre soulevée (mélange d'argile et de terre de culture) sur un diamètre de 0,70 m. Ici et là, on a encore retrouvé dans toute la zone de l'intérieur du cercle, de petites quantités d'argile ;
4. trois empreintes divisant le cercle tous les 120° étaient visibles autour du point central. Les distances, les dimensions, et le diamètre de ces empreintes sont indiquées sur la fig. 2. A cet endroit, la terre de culture était fortement tassée ;
5. des tiges de maïs étaient, dans cette zone, partiellement brisées ou pliées sur une hauteur d'environ 1 m ;
6. les empreintes sont horizontales sur le versant, l'objet y ayant créé une plate-forme :

2. N.D.L.R. : Ion Hobana est avec J. Wevelbergh l'auteur de trois ouvrages consacrés aux OVNI deux en néerlandais (UFO's in Oost en West) et un en roumain.

organe firent même appel à d'autres experts après avoir fait une constatation importante : en effet, on peut remarquer que si on place le cliché 31 perpendiculairement à un miroir, l'image que l'on obtient ressemble étrangement à celle que l'on a de lui sur la photo 32 (les deux images semblent symétriques l'une de l'autre). Ce sont les laboratoires d'Analyse et d'Expérimentation Technique (L.A.E.T.), de Liège, qui furent chargés de cette vérification, ce travail étant particulièrement délicat puisqu'ils ne disposaient que d'épreuves sur papier et non des négatifs originaux. Ils arrivèrent cependant à montrer que l'impression de symétrie ne correspondait à rien de réel. En effet, si l'on compare un agrandissement de l'engin de la photo 31 avec celui de la photo 32, le négatif de celle-ci ayant subi un retournement de 180° (recto-verso), on constate qu'ils ne sont pas semblables : les ombres sont différentes et un des engins se présente mieux de face que l'autre. Après d'autres analyses, M. G. Delcorps, des L.A.E.T., devait arriver à certaines déductions importantes qu'il signale dans son rapport adressé à « Lumières Dans La Nuit » :

1. il ne s'agit pas du même négatif d'un objet sur fond noir, superposé dans deux positions différentes à un négatif du paysage. Il faudrait donc prévoir deux négatifs différents pour réaliser ces effets ;

2. on peut songer à une maquette ; celle-ci devrait avoir un diamètre compris entre 12 et 46,5 cm, et être située respectivement entre 3,2 et 12,5 m de l'objectif. Il faudrait également deux maquettes pour obtenir les effets observés ;

3. cette série de clichés d'une réalisation technique si parfaite dans le truquage ne pourrait être le fait que d'un expert en photographie. De plus, le témoignage déposé demande la collusion parfaite des trois autres témoins ;

4. l'évidence technique d'un trucage n'est pas apparue et on peut en conclure que les photos présentent les éléments majeurs d'authenticité.

Avant de conclure à notre tour, nous vous demandons de bien vouloir feuilleter le dossier photo d'Inforespace n° 3 (pp. 10-13) : vous y trouverez la reproduction des photographies prises par M. Rex Heflin, le 3 août 1965, près de Santa Ana (Californie). Les objets photographiés à Cluj et à Santa Ana sont quasiment identiques, si ce n'est par leur dimension ; ils ont été observés à presque exactement 3 ans d'intervalle en des endroits séparés de plus de 16 000 km. E. Bornea n'eut sans doute connaissance de l'existence d'Heflin, s'il l'a même jamais eue, que bien après son observation. Ces deux témoins ont donc été confrontés au même type de phénomène et ils ont réagi de la même manière : en gardant ainsi leur sang-froid, ils nous ont donné des photographies excellentes, à classer parmi les meilleures que l'on connaisse.

Michel Bougard.

Bibliographie :
Flying Saucer Review, vol. 15, n° 6, pp. 12-16.
Lumières Dans La Nuit, octobre 1971, n° 114, pp. 22-25.
Phénomènes Spatiaux (GEPA), juin 1970, n° 24, pp. 22-26.
UFO's in Oost en West (tome II), I. Hobana et J. Weverbergh, éd. Ankh-Hermes, 1972, pp. 114-130.

SERVICE LIBRAIRIE — NOUVELLE ACQUISITION

CEUX VENUS D'AILLEURS, par Jacques Lob et Robert Gigi (éd. Dargaud) : un nouvel épisode de ce « dossier des soucoupes volantes » dont nous vous disions tout le bien qu'il fallait en penser à la sortie du premier tome de la série (trois ouvrages sont prévus). Bien plus qu'une simple bande dessinée, il s'agit d'un livre particulièrement original qui présente les documents sous un jour nouveau et vous fait découvrir avec réalisme quelques grands cas modernes. Ce deuxième tome, consacré à des cas avec humanoïdes, ne fait que confirmer notre point de vue et voilà donc un ouvrage à mettre en bonne place dans sa bibliothèque, que l'on soit un profane en ufologie ou un passionné de longue date. Prix : 215 FB.

Le prix annoncé s'entend tous frais compris. Le montant de la commande est à verser au C.C.P. 000-0316209-86 de la SOBEPS, boul. A. Briand, 26 - 1070 Bruxelles, ou au compte bancaire n° 210-0222255-80 de la Société Générale de Banque. Pour la France, uniquement par mandat postal international ou par transfert bancaire (ne pas envoyer de chèque).

(mă refer din nou la grupul bucureştean). Simpozion public, film, etc. şi un articol, "Eveniment pentru ozenologii clujeni", apărut în revista "Tribuna" nr.887/51 din 20 decembrie 1973, ca dovadă a trecerii noastre şi pe acolo.

Iar joi 24 ianuarie 1974, o altă întîlnire cu publicul bucurcştean.

Pe plan internaţional, evenimentul de la Valea Plopului a fost amintit în cel puţin două publicaţii :

- Articolul "Aterizare în România" de Julien Weverbergh din periodicul belgian "Inforespace" nr. 13/1974, pag. 34-36, însoţit de două schiţe dintre care una este cea pe care o făcusem în prima deplasare de la Valea Plopului.

- Volumul "OZN-uri în URSS şi în ţările estice" - de Ion Hobana şi Julien Weverbergh, apărut tot în Belgia, în 1973, rezervă un spaţiu larg, cu multe amănunte, acestui eveniment.[1)]

.....

Ce s-ar mai putea spune despre Valea Plopului ?

Chiar dacă au existat multe neclarităţi şi neconcordanţe ivite în timpul cercetărilor, chiar dacă aceste cercetări trebuiau extinse şi aprofundate, lucru care nu s-a făcut decît în foarte mică măsură, rămîne cert faptul că evenimentul petrecut acolo în toamna anului 1972 s-a integrat cazuisticii internaţionale a fenomenologiei OZN.

"Cazul Valea Plopului" avea să se estompeze treptat în vîltoarea altor evenimente OZN, nu mai putin interesante, petrecute tot în zona Văii Teleajenului şi a Văleniilor de Munte.

(va urma)

Călin N. Turcu

---

1) Cazul "Valea Plopului" a mai apărut şi în următoarele lucrări pe care autorul C.T. nu le menţionează :
- Das Geheimnis der unbekannten Flugobjekte (Taina OZN-urilor) de A.Schneider & H. Malthaner - Herman Bauer Verlag - 1975
- Obiettivo sugli UFO - G. de Turis & Sebastian Fusco - Edizioni Mediterranee - Roma, - 1975

(RUFOR)

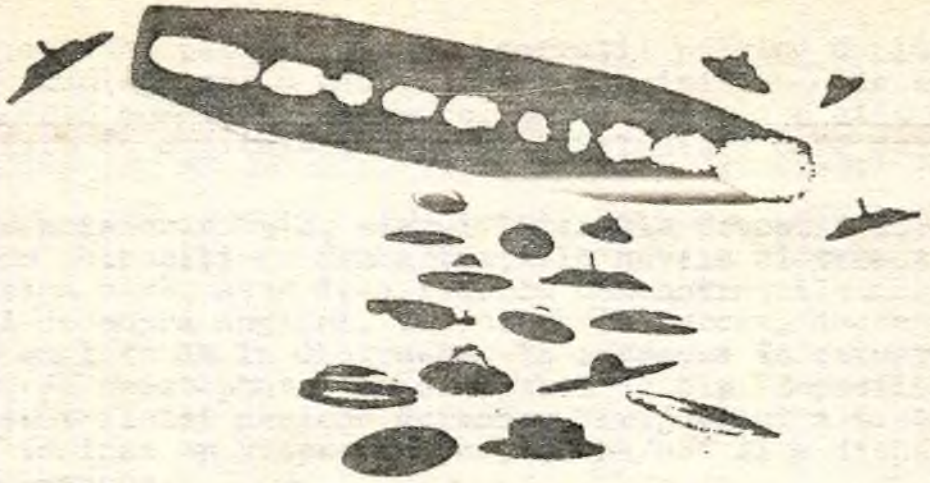

INVAZIE DIN ÎNALTURI

sau

CE PUTEAU VEDEA OAMENII SEARA PE CER CU SAPTEZECI DE ANI IN URMĂ

"Londra. Camera Comunelor. Răspunzînd întrebărilor, Churchill a declarat că, în seara zilei de 1 noiembrie (1912), pe deasupra localităţii Cheirness a evoluat un aparat aerian; s-a dat ordin ca proiectoarele să-şi concentreze fasciculele de lumină asupra sa; aparatul nu a coborît; nu s-au descoperit semne care să trădeze naţionalitatea sa."

"Petersburg. Aeroplane misterioase. Ministerele de Război şi Afacerilor Interne au atras atenţia asupra cazurilor tot mai frecvente, înregistrate în ţinuturile de Sud-Vest, de zboruri ale unor aeroplane misterioase. Informaţiile culese de societăţile aeronautice şi autorităţile militare au clarificat faptul că aceste zboruri nu au fost executate de aviatori ruşi. In prezent, Ministerele Afacerilor Interne şi de Război adună materiale pentru redactarea unei circulare ce va fi transmisă poliţiei rurale şi care va conţine ordinul de a obliga pe toţi aviatorii observaţi să aterizeze sub ameninţarea deschiderii focului."

"Bucureşti. Guvernul român a interzis survolarea frontierelor naţionale de către aeronauţii străini, în perioada 1 ianuarie - 1 iulie 1913. Se subliniază că împotriva acelor aeronauţi care vor încălca interdicţia şi nu vor ateriza deîndată ce li se va cere acest lucru, printr-un semnal de la sol, se vor lua măsuri mergînd pînă la deschiderea focului de război inclusiv."

"Viena. Comandanţii de corpuri din Przemysl şi Lvov au autorizat deschiderea focului asupra aeroplanelor străine, deoarece aparate de acest gen s-au arătat frecvent, în decembrie (1912) şi ianuarie (1913) deasupra localităţilor Przemysl, Iaroslav şi Krakowia."

Ce se întîmpla, oare ? Ce provoca, oare, apariţia în gazete a unor asemenea comunicate oficiale ? Doar toate aceste ştiri se referă la o perioadă cuprinsă între sfîrşitul anului 1912 şi începutul anului 1913, cînd aviaţia se găsea încă într-un stadiu embrionar. Statele cele mai dezvoltate aveau la dispoziţie abia cîteva zeci de aparate, de o construcţie cu totul nedesăvîrşită, capabile să zboare doar pe distanţe scurte şi numai pe vreme bună. Ideea unei recunoaşteri strategice, executată aerian, încă nu trecuse nimănui prin minte; folosirea, în scopuri militare, a dirijabilelor şi aeroplanelor însemna, în cazurile cele mai optimiste, executarea

de către aceste aparate a unor observaţii privind deplasările trupelor inamice, ori a unor lansări - primitive - de bombe.

In aceste condiţii, ce, oare, putea provoca o atît de puternică nelinişte în capitalele Europei ? Nelinişte care ameninţa,chiar, să se transforme în serioase complicaţii diplomatice.

La 22 noiembrie 1912, ziarul "Odesskie Novosti" scria: "Pînă acum, eram obişnuiţi cu demonstraţiile navale şi terestre; acum, pentru prima oară, avem de-a face cu demonstraţiile aeriene ale Germaniei deasupra Angliei. In octombrie trecut, deasupra fortificaţiilor engleze de la Cheirness, la intrarea în estuarul Tamisei, a apărut, pe neaşteptate, un dirijabil de tip "Zeppelin", aparţinînd evident flotei aeriene germane. Dirijabilul a trecut peste estuarul Tamisei cu viteza de cca. 90 km/oră şi a dispărut în direcţia La-Manche.

Apariţia dirijabilului a provocat, în sfera engleză, o agitaţie şi o nelinişte uşor de înţeles, ducînd la o interpelare în parlament; autorul interpelării a fost deputatul Jeyson Heacks. Pînă în prezent, reprezentantul ministerului de resort nu a răspuns interpelării, dar cercetările au stabilit că există mulţi martori vizuali ai misteriosului dirijabil... Ce să mai vorbim despre faptul că raidul unui zeppelin pînă deasupra Angliei şi îndărăt indică înainte de orice, excelenta stare a flotei aeriene germane şi demonstrează că dirijabilele germane, în afara recordurilor oficiale, deţin şi altele neoficiale, cu mult mai importante.

Asupra acestui fapt meritä să reflectăm."

Asemenea învinuiri la adresa Germaniei, în legătură cu zborurile unor aparate aeriene necunoscute, au publicat - periodic - multe gazete. Pînă la 26 februarie 1913 cînd guvernul german a hotărît, se pare, să termine - odată pentru totdeauna - cu "zvonurile absurde" publicînd o dezminţire oficială. In legătură cu aceasta, din Berlin se comunica:

"In cercurile oficiale germane se declară, cu toată răspunderea că misterioasele fantome aeriene observate în Anglia nu pot fi de proveniență germană. Guvernul german este, după cît se pare, realmente preocupat să se delimiteze de toate zvonurile şi legendele ce s-au creat pe marginea acestor observaţii şi consideră o atare evoluţie a afacerii ca potenţial periculoasă pentru relaţiile anglo-germane. "Kölnische Zeitung" a declarat, astă-seară, că nici un dirijabil german, aparţinînd fie armatei terestre, fie flotei, nu a survolat Anglia şi că nici un raid al vreunui dirijabil german nu poate constitui cauza unor atari zvonuri. Nu încape îndoială că această dezminţire oficială trebuie luată ca atare.

Autorul articolului afirmă, deasemenea, că un raid secret de acest gen, pînă deasupra Angliei şi îndărăt, nu este posibil. El scrie că amplasamentele dirijabilelor germane sînt cunoscute; deplasările lor se fac în văzul publicului. Autorul mai precizează că aeronava germană nu ar fi putut trece neobservată deasupra unor raioane dens populate ale Belgiei şi Olandei. Pe de altă parte, chiar iarna, un raid pînă deasupra Angliei şi îndărăt ar fi putut fi executat în intervalul de timp dintre apusul şi răsăritul soarelui. Autorul atrage atenţia că o aeronavă echipată pentru o misiune secretă nu-şi poate permite să facă uz de lumini. Şi, independent de toate greutăţile enumerate mai înainte, Germania nu poate cîştiga ceva prin asemenea acte aventuriste, care pot - doar - furniza răuvoitorilor material de agitaţie împotriva ei."

Intr-adevăr, tipăriturile acelei vremi arătau că "există, deocamdată, două obstacole în calea realizării deplasării aeriene : raza de acţiune redusă şi periculozitatea zborului".

Forţele armate germane posedau, la începutul lui 1913, cu totul, patru dirijabile cu structură rigidă, de tip "Zeppelin". Zborurile fiecăruia dintre ele îşi găseau o amplă reflectare în presa zilei. Viteza celui mai bun dintre aceste aparate nu depăşea 75 km/oră.

Dirijabilele în chestiune nu puteau îndeplini misiuni în văzduh, fără să aterizeze, cu o durată mai mare (în medie), de 24 de ore. Cu alte cuvinte, aceste dirijabile nu erau capabile să zboare, într-o singură noapte, pînă în Anglia şi înapoi (excluzînd, totodată, orice alte eventuale zboruri deasupra teritoriului acestei ţări, impuse de scopul unei asemenea presupuse "misiuni secrete".)

Astfel, luînd în considerare nivelul de evoluţie al tehnicii aeronautice, la acel moment, ajungem să fim de acord cu toate argumentele gazetei germane.

Trebuie, deasemenea, să observăm că, după toate aparenţele, dezminţirile germane au satisfăcut pe deplin partea britanică. După publicarea lor, învinuirile aduse Germaniei - în paginile ziarelor străine - de complicitate la aceste zboruri misterioase, au încetat cu desăvîrşire.

Cu toate acestea, zborurile "fantomelor aeriene" au continuat iar problema provenienţei lor a rămas - ca mai înainte - deschisă.

La sfîrşitul anului 1912 şi începutul anului 1913 , din diferite raioane ale Europei - şi nu numai ale Europei - au sosit numeroase comunicări despre apariţiile unor enigmatice obiecte aeriene, observate - adesea - de mari grupe de martori.

Astfel, în Rusia, la 24 decembrie 1912, deasupra satului Severj - din gubernia Varsovia - a zburat, noaptea, un aeroplan cu două lumini, nu se ştie dincotro a apărut.

El s-a rotit deasupra satului un timp destul de îndelungat, după care a dispărut din vedere înspre zona de frontieră.

La 28 decembrie al aceluiaşi an (1912), în împrejurimile localităţii Kameneţ-Podolsk au fost observate două aeroplane cu proiectoare.

Noul an 1913 a adus cu sine un întreg val de ştiri asemănătoare.

Din Dover (Anglia) se relata că "o maşină zburătoare care, se presupune, a fost un dirijabil, a trecut pe deasupra oraşului, înainte de revărsatul zorilor, sîmbătă dimineaţa (4ianuarie). Martorii au declarat că aparatul - care purta o lumină - a venit dinspre mare, zburînd deasupra acesteia în direcţia nord-est. Forma maşinii nu s-a putut desluşi... In acele ceasuri, sufla un vînt puternic dinspre vest. Un funcţionar al corporaţiei John Hobbs a declarat că a văzut această maşină pe la ceasurile cinci dimineaţa. La început, atenţia i-a fost atrasă de un zgomot de motoare. Cînd s-a uitat în direcţia din care venea acest zgomot, a observat o lumină care se deplasa cu mare viteză, dinspre mare. Cînd această maşină a survolat oraşul, zgomotul motoarelor s-a putut auzi bine. L-au auzit, deasemenea, dl. Langlay şi ofiţerul de poliţie Percy."

La 18 ianuarie, din Kameneţ-Podolsk se relata că "pentru a treia zi, consecutiv, un punct luminos şi-a făcut apariţia deasupra oraşului.

In timpul observării, după cît se pare, "punctul" îşi schimbă forma, după care se apropie, încet de orizont în direcţia frontierei cu Austria."

La 28 ianuarie, deasupra oraşului Liverpool (Anglia) a fost observat un aparat zburător care nu a putut fi identificat. Unul din locuitorii raionului Clabmoor a povestit că seara, între orele 19 şi 20:30, a văzut - chiar deasupra capului - un aparat zburător necunoscut, deplasîndu-se cu viteza de 25 mile/oră. Aparatul purta o sursă de lumină cu o strălucire orbitoare. In casa martorului, în acel moment, se mai găseau încă cinci oameni, care au văzut, deasemenea, aparatul.

In noaptea de 29 spre 30 ianuarie, deasupra localităţii Belostok (Rusia), /posibil, viitorul Bialystok polonez/, a zburat un aeroplan echipat cu două proiectoare. Aeroplanul "a pipăit" de cîteva ori oraşul cu lumina proiectoarelor, pe care a fixat-o îndelung asupra gării.

In ziua de 6 februarie, la staţia Slobodka a fost observat un aeroplan dotat cu cîteva proiectoare mari, de diferite culori. După ce a executat cîteva tururi, aparatul s-a îndepărtat.

In aceeaşi zi, încă un aeroplan misterios a aterizat în apropiere de satul Cîmpineni, [illegible]. Pasagerii de [illegible] aparatul s-a ridicat în aer şi s-a depărtat în zbor spre vest.

La 22 februarie, căpitanul vaporului englez "City of Leeds", Landy, precum şi cel de-al doilea ofiţer al navei, Williams, curînd după ieşirea vasului din portul Grimsly, cu destinaţia Hamburg, au observat trecînd chiar pe deasupra lor un aparat de navigaţie aeriană, care se deplasa spre locul pe care tocmai îl părăsiseră. Luna lumina strălucitor şi cei doi au putut vedea destul de limpede aeronava de-a lungul a două minute.

La 25 februarie, în Anglia, paza de coastă din Hornsey a observat, între orele 20 şi 20:30, o aeronavă necunoscută ce avea o lumină strălucitoare.

O puternică agitaţie s-a produs în localitatea Hull. Cauza a fost apariţia acleiaşi, după cum se presupunea, aeronava care se ivise, mai devreme, asupra Hornsey-ului. Mulţimi de oameni, în centrul oraşului au observat mişcările aparatului mai bine de un ceas, după care acesta s-a pierdut în direcţia vest. S-au văzut bine luminile acestei aeronave, deşi - din timp în timp - ele erau tulburate de pete roşii.

La Liverpool, cetăţenii "au văzut din nou un obiect pe care înclină să-l considere dirijabil. Presupusul aparat aerian a putut fi observat de la orele 20:15 pînă la orele 21 şi a dispărut în direcţia localităţii Seafort. Martorii oculari au relatat că au auzit clar zgomotul unui motor. Cînd a fost remarcat pentru prima oară, aparatul se găsea la mare înălţime, încît luminile sale au fost luate drept o stea strălucitoare. Această primă impresie s-a năruit curînd, deîndată ce s-a putut distinge forma aeronavei. Ea s-a rotit deasupra zonei cu mare viteză pînă cînd, în final, s-a îndreptat spre periferia nordică a oraşului."

In seara zilei de 28 februarie, deasupra localităţii Mardarovka (Rusia) s-a ivit un aeroplan cu trei pasageri, care a evoluat în aer vreo 20 de minute, după care a dispărut.

In martie 1913, în legătură cu necontenitele zboruri ale unor misterioase aparate aeriene ziarele ruseşti scriau:

"Un şir întreg de telegrame din diferite staţii ale drumului de fier de sud-vest relatează, din nou, despre apariţia unui misterios 'aeroplan'. De această dată, telegranele sînt atît de categorice şi consecvente, încît le acordăm creditul nostru. Este evident însă, că de data aceasta avem de-a face cu un dirijabil austriac, deoarece pe un aeroplan nu pot fi instalate proiectoare; ori, toat telegramele, confirmîndu-se una pe alta, relatează că 'aeroplanul luminat respectivele staţii cu proiectoarele sale'.

"S-au primit telegrame din staţiile Haivoron, Henrihovka, Haisin, Jmerinka şi altele. Din Haisin, sub-ofiţerul Olşanskii telegrafiază: "La o oră din noapte s-a arătat un aeroplan, care a venit dinspre Haivoron, din sud, a ajuns pînă la Haisin şi a cotit spre sud-vest, în direcţia localităţii Jmerinka. Aeroplanul a luminat întreaga localitate. In acest timp, la mare distanţă s-a arătat alt aeroplan. El zbura dinspre nord-vest, dinspre frontiera austriacă. La apariţia celui de-al doilea aeroplan, primul s-a abătut într-o parte, s-a lăsat în jos şi a dispărut. Al doilea s-a întors, brusc, înapoi şi s-a dus pe drumul său, cu prudenţă, zburînd foarte sus."

"La 8 martie, la Direcţia Căilor Ferate din Sud-Vest s-au primit două telegrame cu următorul conţinut:

"Deasupra staţiei Rakitino, la orele 7:30 de dimineaţa, a zburat - încet şi foarte jos - un glob aerian de mari dimensiuni."

A doua telegramă spune:

"La orele 9 dimineaţa, deasupra staţiei Belozero a zburat un aeroplan care a aterizat, a rămas la sol cinci minute, apoi şi-a

luat zborul."

In legătură cu cazurile în chestiune, de apariţie, în zona Căilor Ferate de Sud-Vest, a unor aviatori "necunoscuţi", Administraţia a întărit paza. Poliţici i s-au dat indicaţii speciale."

Aceasta este doar o mică parte din ştirile acelei perioade saturate de evenimente. Ele vorbesc, înainte de toate, despre obiecte aeriene care - de regulă - au fost observate în orele de întuneric. Numai acest fapt, singur, poate arăta, convingător, că în respectivele cazuri nu a fost vorba de aeroplane şi dirijabile obişnuite, avînd în vedere că, în acea epocă, zborurile de noapte erau extrem de rare, din cauza imperfecţiunilor tehnice.

După cum se ştie, în perioada de care ne ocupăm, aviaţia se afla în aşa-zisa etapă a "aeronavigaţiei fără aparate" ; impuse , uneori, de nevoi, zborurile de noapte sau efectuate în condiţii meteorologice complexe, dificile, ridicau dificultăţi insurmontabile pentru aviatori.

Fără repere terestre clare şi în absenţa aparatelor de navigaţie, piloţii cădeau pradă iluziei de deviere, de înclinare şi rotaţie, de modificare - în general - a poziţiei lor în spaţiu.

Toate acestea duceau adesea la catastrofe.

Iată de ce, chiar şi la începutul celui de-al doilea război mondial, pentru zboruri de noapte nu erau admişi decît puţini piloţi.

Merită atenţie şi faptul că valul de ştiri - legate de observarea acestor "misterioase aparate" - s-a produs în anotimpul cel mai defavorabil pentru zboruri : iarna.

In majoritatea copleşitoare a relatărilor, se menţionează existenţa şi funcţionarea unor "lumini", "proiectoare", ş.a.m.d., adică a unor echipamente cu care - la acea vreme - erau dotate, cîteodată, doar cele mai puternice dirijabile.

Este demn de remarcat şi caracteristic faptul că durata observaţiilor se distinge printr-o dispersie mare: de la cîteva minute la cîteva ore. Cîteva relatări subliniază înălţimea foarte mare şi viteza neobişnuit de mare a zborurilor. Se menţionează şi diferite manevre uimitoare, efectuate de enigmaticele obiecte: viraje subite, deosebit de strînse, salturi ample sus-jos, "suspensie" - la punct fix - în văzduh, scurte aterizări (în întuneric, şi încă pe timp de iarnă !).

Deşi, la începutul anului 1913, recordul mondial de înălţime pentru aeroplane s-a ridicat la 5610 m., iar viteza - la 174 km/oră, majoritatea aparatelor, inclusiv cele ce intrau în dotarea forţelor armate ale statelor europene, erau de o construcţie rudimentară, cu performanţe reduse. Puterea motoarelor lor era de 50 - 70 C.P., viteza de zbor nu depăşea 75 km/oră , iar plafonul de zbor - 1200 m. Cel mai bun dintre dirijabilele germane construite în acel timp avea un plafon de zbor de 1200 m., la o viteză maximă de 75 km/oră.

Astfel, întregul complex de detalii şi precizări arată că trăsăturile caracteristice ale misterioaselor obiecte aeriene nu corespund nici măcar într-o oarecare măsură, tehnicii aviatice a începutului de secol, în ansamblul ei ; el mai demonstrează că termenii: "aeroplan" şi "dirijabil" erau folosiţi de către martori doar prin analogie cu noile mijloace de deplasare aeriană, care făceau vogă în epocă. Nu degeaba într-o notă de gazetă întîlnim următoarea relatare:

"Seara,(martorul) a observat pe cîmpie o maşină misterioasă cu doi oameni ... s-a apropiat de ea şi, atunci, a înţeles că era un aeroplan." La aceasta trebuie să adăugăm că majoritatea martorilor după toate probabilităţile, nu avuseseră niciodată posibilitatea de a urmări vizual, direct, zborurile - destul de rare, în acele vremi - ale aeroplanelor şi dirijabilelor contemporane lor, ştiind cîte ceva despre ele doar din gazete sau din auzite.

Bazîndu-ne pe toate acestea, putem afirma cu certitudine că obiectele aeriene ce au provocat uimirea atîtor oameni, în 1913, nu erau nici dirijabile, nici aeroplane, ci cu totul altceva.

Despre aceasta, în treacăt fie zis, s-a vorbit chiar în perioada respectivă, ceea ce a provocat, uneori, dezmințiri deosebit de sceptice și, în esența lor, incorecte.

Astfel, la 5 martie 1913, ziarul "Odesskie Novosti" a publicat [illegible]

"Din clipa în care au apărut pe lume dirijabilele, englezii au început să fie chinuiți de o manie specială a persecuției. In ultimii cinci ani, nu a trecut o lună fără ca - obsedați de această psihoză - britanicii să nu descopere pe cer vreun dirijabil plutind, nu se știe cu ce scop, pe deasupra orașelor industriale ale Regatului Unit.

Nu trebuie să mai insistăm asupra faptului că, întotdeauna, misterioasa aeronavă se dovedește a fi un zeppelin. Presa londoneză - ca de fiecare dată, în astfel de cazuri - dă alarmă, face tărăboi pe seama apropiatei invazii a perfizilor teutoni și cere guvernului măsuri hotărîte.

Dar la verificări, prăpăditul de zeppelin se dovedește - de fiecare dată - a fi dacă nu un simplu miraj produs de o imaginație zdruncinată, atunci vreun balon de plăcere, din acelea pe care sportsmenii englezi le lansează în văzduh după fiecare serbare. Așa și acum. Unul a văzut, deunăzi, "cu ochii lui" un nor ciudat, plutind noaptea deasupra Dover-ului. A doua zi, altcineva l-a observat deasupra Yarmouth-ului, iar a treia zi a fost remarcat și în Cardiff. Și iarăși toată presa trage clopotul de alarmă. S-au stabilit efectele, s-au interogat martorii oculari și s-a dovedit că, în realitate, nimeni nu a văzut vreun dirijabil și că, de fapt, cei chestionați văzuseră, odată, noaptea niște lumini în nori. Și, cum nu se poate presupune că norii sînt echipați cu surse luminoase, este limpede că acolo se afla un dirijabil german.

Ce rost are ca un dirijabil să se plimbe, noaptea, pe cer, iată o întrebare care nu frămîntă pe nimeni. Scopul a fost, totuși, atins.

Speriat de fantomele aeriene, guvernul a hotărît să prezinte , în Cameră, un proiect de lege pentru construirea unei noi flote aeriene după model german. Se poate presupune că, de-acum, excursiile nocturne ale zeppelinilor deasupra Angliei vor suferi o întrerupere."

Pe lîngă asemenea explicații, în mare măsură pripite și superficiale, s-au întreprins și tentative de a elucida la modul serios din punct de vedere științific, cauzele enigmaticelor zboruri.

Să ne oprim la nota intitulată : "Aparate de zbor misterioase", publicată în gazeta "Kievskaia jizni" ("Viața Kievului"), nr. 136 din 12 martie 1913. Citim următoarele:

"In ultima vreme, în ziare, îndeosebi în cele din Sud-Vest, apar frecvent știri despre apariții de diverse aparate zburătoare, de proveniență austriacă și germană.

In recent primitul număr al revistei "L'Astronomie", pe luna martie 1913, se dă o explicație curioasă acestor fenomene. Domnul Ivan Osemblovskii, din Belgorad, gubernia Kursk a trimis acestei reviste o notă prin care atrage atenția că publicul este indus în eroare de apariția spre apus, a strălucitoarei planete Venus, pe care mulți o iau drept proiector.

Dorind să confirme baza reală a acestei presupuneri, revista "L'Astronomie" relatează, din partea sa, un fapt mai vechi. In aprilie 1905, din Cherbourg s-au trimis nave în căutarea unui aerostat echipat cu un proiector. Abia după aceea s-a formulat presupunerea că n-a fost aerostat... ci planeta Venus. In legătură cu acest episod, îmi amintesc că, în timpul războiului cu japonezii, mulți - în Vladivostok - au luat planeta Jupiter drept aerostat japonez echipat cu proiector.

Iar recenta relatare, sosită de pe țărmurile Mării Ohotsk, privind apariția unui aeroplan misterios, nu s-ar putea, oare, dovedi rezultatul unui fenomen de același gen - adică manifestarea ignoranței în domeniul cunoașterii fenomenelor naturii ?! (A fost reprodus

întocmai originalul - nota red.).

Nu trebuie să ne mire ignoranța noastră. Revista franceză relatează - aproape în fiecare număr - exemple asemănătoare de ignorantă din Franța, ori din alte țări.

[illegible] probabil, și relatarea din Berlin a Agenției Telegrafice St. Petersburg, datată 26 februarie 1913. Conform acestei relatări, "Kölnische Zeitung" a dezmințit, printr-o notă oficioasă, știrile vehiculate de ziarele engleze cu privire la zborurile unor dirijabile germane deasupra Angliei. După unele detalii ale acestei note se simte că relatările din ziarele engleze au fost inspirate de același gen de fenomene."

"In încheiere, pot comunica - scrie conducătorul observatorului A.G.Scobson - că înșelătoarea planetă este vizibilă seara, după apusul Soarelui, încă din luna decembrie, iar în prezent atrage o mulțime de oameni la observatorul Casei Poporului, fondată de contesa S.V. Pamina. Acolo, evident, este suficient să-ți arunci privirea în lunetă pentru a te convinge și a înțelege cine este această sursă misterioasă de lumină și cît are ea de-a face cu proiectorul unui dirijabil."

Bine ar fi fost dacă toate evenimentele și detaliile legate de "fantomele aeriene" ale anului 1913 s-ar fi explicat - în realitate - atît de ușor și simplu. Totuși, în prezent, acest capitol de istorie a dobîndit o semnificație complexă, ce rezistă tentativelor simple, superficiale de elucidare.

Doar relatările de la sfîrșitul lui 1912 și începutul lui 1913, prin fundamentul lor, nu sînt unice în sensul că nu s-ar mai cunoaste fenomene analoage pînă la sau după această perioadă. Oricît de ciudat ar suna, aceste relatări sînt, în fond, destul de obișnuite.

Intr-adevăr, consemnări de acest gen - chiar dacă aparițiile ce formează subiectul lor sînt comparate cu alte "obiecte" și nu cu aeroplane și dirijabile - se întîlnesc dealungul întregii istorii cunoscute a omenirii. Le poți găsi usor în lucrările clasicilor antichității, în vechi letopisețe și cronici, în povestirile marinarilor și călătorilor, în cărțile și gazetele secolelor XVI-XIX. In particular, la sfîrșitul anului 1896 și începutul anului 1897 un val de știri, privind zborurile unor misterioase "aeronave", a invadat întreaga Americă de Nord, unde aceste apariții au fost observate de milioane de oameni.

Consemnările de acest gen au continuat și după 1913. De exemplu, în anii 1933-1934, aparițiile unor "enigmatice aeroplane" au provocat o veritabilă panică în întreaga Peninsulă Scandinavă. Ca și în 1913, "aeroplanele" au efectuat zborurile lor în cel mai aspru anotimp al anului : iarna. In toate relatările legate de acest subiect se menționează puternice furtuni de zăpadă, viscole și ceturi dese. Dar, neluînd în seamă dificilele condiții meteorologice, enigmaticele obiecte și-au desfășurat "manevrele" foarte aproape de suprafața pămîntului sau a mării, s-au învîrtit pe deasupra satelor, vapoarelor și stațiilor de cale ferată, luminîndu-le cu fascicule puternicelor lor "proiectoare". Pentru interceptarea acestor obiecte s-au ridicat în aer nu numai odată avioanele de vînătoare ale forțelor de apărare antiaeriană suedeze, norvegiene și daneze. Guvernele Suediei, Norvegiei și Danemarcei au ordonat efectuarea unor anchete lărgite, speciale, care nu au înregistrat - însă - nici un succes. Numeroase relatări de acest gen se înregistrează și în zilele noastre.

Toate acestea formează, după părerea noastră, un fundament destul de solid, care ne permite să ne referim - cu încrederea datorată unor fapte reale - la observațiile din 1913 și să nu le considerăm rodul unor "găselnițe" gazetărești, al halucinațiilor, ori al isteriei colective. Toate aceste relatări reflectă, în mod sigur, realitatea obiectivă, în cadrul căreia se profilează CEVA,

deocamdată necunoscut nouă. Este o taină pe care ştiinţa are datoria de a o descoperi.

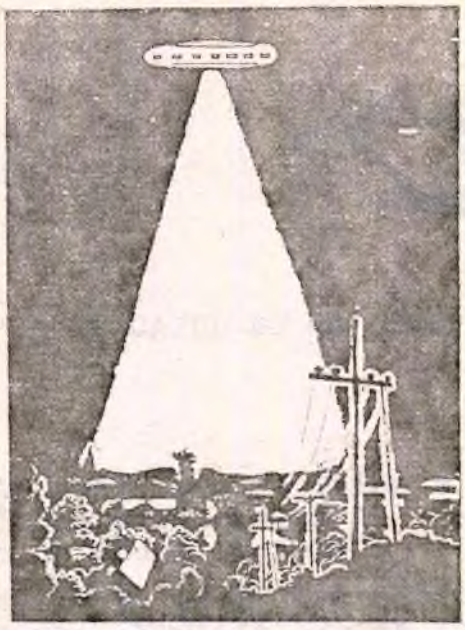

Cele înregistrate pe cerul Europei (şi, poate, nu numai al Europei), în anul 1913, corespund pe deplin - prin caracteristicile lor fundamentale, altor observaţii făcute anterior sau ulterior acestui an.

Avînd în vedere acest fapt, credem că cercetările trebuie să îmbrăţişeze întregul complex de probleme legate de fenomenele rare anomale, înregistrate în atmosferă, hidrosferă şi Cosmos. Numai pe această cale, interesantele enigme de care ne-am ocupat în lucrarea de faţă îşi vor putea găsi, în sfîrşit, rezolvarea necesară.

Alexandr Beleţkii - istoric, Harcov.

Vadim Vilinbahov - candidat în ştiinţe istorice, Leningrad.

"Tehnika Molodioji" - nr.6/1983

trad. Gabriel Constantinescu

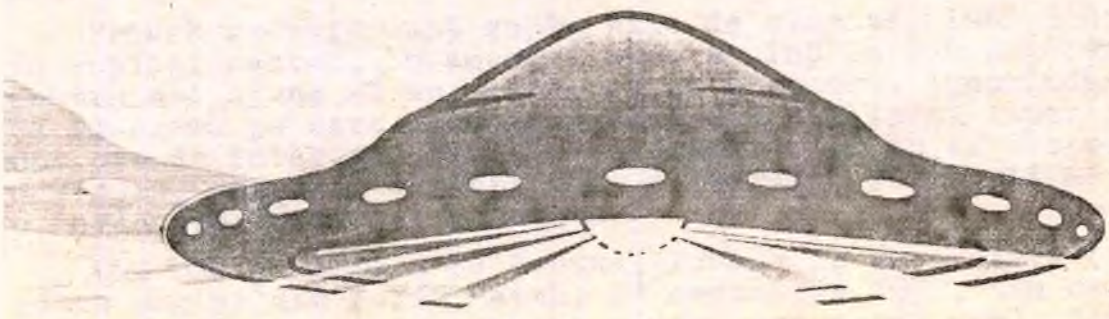

PUNCTUL PE "I" IN CAZUL DE LA CERGY-PONTOISE

Două luni distanţă sunt oare suficiente pentru a putea vorbi la rece despre o întîmplare cunoscută de toată lumea ? Mi se pare necesar să reamintesc pe scurt faptele.

Luni, 26 noiembrie 1979, pe la ora patru dimineaţa, Jean-Pierre PREVOST, 25 de ani, N'DIAYE, 25 de ani, şi Franck FONTAINE, 18 ani şi jumătate, se pregăteau să pornească spre tîrgul de la Gisors, cu un Ford break de tip vechi, ca să vîndă jeans.

Deodată, ei observă o dîră luminoasă care cade spre sol, şi care aminteşte de posibilitatea unui accident aerian. Franck se afla la volan şi le spune prietenilor săi, rămaşi jos, "Mă duc să văd ce e, veniţi şi voi acolo". Solomon se duce să caute un aparat de fotografiat (din păcate, fără peliculă), iar Jean-Pierre pleacă să aducă un rest de marfă.

Cînd se întorc, la 200 m distanţă nu reuşesc să mai vadă decît partea din spate a break-ului; partea din faţă li se pare înconjurată, înghiţită de o ceaţă foarte luminoasă, în jurul căreia graviteaza patru mici sfere care se contopesc curînd în ceaţa luminoasă. Apoi, fenomenul se resoarbe şi dispare în înalt. Cei doi se apropie de maşină - aceasta este goală, Franck a dispărut. Ei îl cheamă, îl strigă, cercetează în zadar un orizont lipsit de orice prezenţă, dar totul este în van - Franck rămîne invizibil. Se făcuse patru şi jumătate.

Innebunit de împrejurările în care s-a produs această dispariţie pe care nu şi-o poate explica Solomon cheamă serviciul Police-Secours. El spune: "Prietenul nostru a fost răpit de ceva misterios, trebuie să fie un OZN". Cei de la poliţie au crezut poate că e vorba de o glumă şi, cum întîrzie să vină, Jean-Pierre cheamă jandarmeria.

Această este relatarea care a declanşat ulterior cercetările Acestea sunt organizate, se verifică ipotezele, Franck rămîne de negăsit. Plecînd de la aceste declaraţii, misterul rămîne de nepătruns.

Franck reapare după şapte zile de absenţă, luni 3 decembrie în acelaşi sector, la aceeaşi oră, sunînd la uşa prietenului său pentru a-i spune să se grăbească cu plecarea, ignorîndu-şi absenţa şi drama pe care o declanşaseră dispariţia şi lipsa sa. După opt ore de interogatoriu, în relatările lor nu se descoperă nici o fisură, cei trei martori sunt eliberaţi, fără a li se aduce nică o învinuire. Misterul persista.

Lui Marie-Therèse De Brosse, Franck îi va declara (vezi cele patru pagini din Paris Match, 21 decembrie 1979, din care preiau ceea ce mi s-a părut esenţial pentru expunerea mea): "Am redevenit conştient într-un laborator. Erau acolo mai multe maşinării.

Cadrane luminoase. In încăpere se aflau mici bule luminoase, de mărimea unor portocale, care se mişcau şi vorbeau. Mi se adresau vorbeam cu bulele..."

Inainte de a face vreun comentariu, să analizăm o altă relatare. Aceasta a fost publicată în "Humanoides", de către Jean FERGUSON (ediţia Leméac). Povestirea mi-a fost semnalată de d-na Gueudelot, care a avut amabilitatea de a-mi trimite un exemplar.

Intîmplarea s-a petrecut la 5 noiembrie 1975, în Statele Unite, Arizona, undeva pe muntele Mogollon Rim, în rezervaţia naturală Sitgreaves-Apaches. Extrag esenţialul, rezumînd trei pagini şi jumătate de text.

In zonă lucrau şapte tăietori de lemne. Ziua de lucru se terminase, şi cei şapte se pregăteau să plece spre casă, cu camionul pe un drum forestier.

La o cotitură, ora era 18:10, în faţă le apare brusc o lumină puternică şi şoferul, Michel ROGER, 28 de ani, frînează brusc. El relată : "Cam la 7 m. în faţa noastră se afla un obiect în formă de farfurie, care răspîndea o lumină galbenă puternică. Obiectul oscila în raport cu propria lui axă, la 4 m. deasupra solului. Diametrul putea să fie de 4,5 m pînă la 6 m, înălţimea de 2,5 m."

Unul dintre tăietori, Travis Walton, 22 de ani, se hotăreşte să coboare din camion şi se apropie de obiect pînă la o distanţă destul de mică. Deodată, este fulgerat de un jet de lumină albastră-verzuie, care îi orbeşte pe cei din camion. După ce vederea le revine la normal, aceştia realizează că în locul în care se aflase Travis nu mai era nimeni. Michel Roger trage de îndată maşina înapoi, iar tovarăşii săi îl previn că obiectul pleacă şi apoi dispare. In ciuda spaimei, bărbaţii coborîră din camion şi se îndreptară spre locul în care ajunsese Travis. Urmele paşilor săi se vedeau întipărite în pămîntul moale al drumului forestier; ele se opreau brusc în punctul în care dispăruse.

The Aliens in the Walton Case.

Disperaţi, îşi continuară drumul pînă la aşezarea cea mai apropiată, unde se duseră să-şi relateze întîmplarea la poliţie. Imediat, au fost întreprinse cercetări zadarnice, care au fost suspendate după patru zile, chiar la cererea mamei lui Travis, care credea în cele povestite de martori, pe cînd poliţia îi bănuia că voiau să ascundă o crimă.

Martorii au cerut să fie supuşi detectorului de minciuni care, după un interogatoriu de două ore, nu a putut pune în evidenţă nici o urmă de minciună.

La şase zile după dispariţie, joi 11 noiembrie, la miezul nopţii, fratele vitreg al lui Travis, Grant NEFF, primeşte un apel

Walton

(Continued from Page Two)

Physical Evidence and Electromagnetic henomena: No physical evidence anding pad imprints, broken branches, nusual footprints) was found at the cene. Mr. Jordan arrived on the scene rly Saturday afternoon. Many searchers nd others had already tramped around e area. No electromagnetic interference as noticed with the truck during the ghting. Deputy Allison said that the heriff's Department tested for radiation n Thursday, November 6 and found no gnificant readings above background vel.

These, then, are the basic facts, but it necessary to correct some isrepresentations carried widely by the ess.

Also on the scene on Saturday was Bill aulding an investigator for "Ground ucer Watch," his own outfit, located in hoenix, as well as the Center for UFO tudies and MUFON. From the outset aulding was in touch with the media, eding information to radio, television nd newspaper offices.

On the morning of the 11th of ovember, at a few minutes after idnight, a telephone call was received at e home of the Grant Neffs (Mrs. Neff is avis Walton's sister). The recipients idn't know who it was at first, as the aller sounded weak, vague and confused. fter a few moments, however, the voice as identified as that of Travis. He said was in a telephone booth at a service ation in Heber.

Mr. Neff and Duane Walton (Travis' other, who had left his business in hoenix and gone to Snowflake to search r his brother and had stayed there) ent to Heber where they found Travis mped on the floor of the booth, which

Travis Walton

Travis Walton points to location of UFO

was 12 miles from the place where Travis had disappeared. They took him back to the Neff residence and little by little his story came out.

Travis Walton claims that when the light hit him it was like being hit over the head and that when he regained consciousness he was lying on a table, the ceiling seemed to be close to him, and light came from it. There was some sort of apparatus lying on his lower chest. He had considerable pain throughout his body, but mainly in his head. Around him were three entities, all about 5 feet tall, with large eyes, small noses, mouths and ears and without hair. Travis said they reminded him of human fetuses. They were all dressed in loose-fitting brown coveralls. The air in the room seemed heavy and moist and he had difficulty breathing.

He was panicked by his position and the strange creatures and knocked the apparatus off his chest, striking out at the creatures. The object rocked back and forth when it struck the floor. The creatures did not seem disturbed by his reaction and merely left the room, turning right in the corridor outside.

Then, he said, he went through the door and turned left down the corridor and into another room where he found a chair with push buttons on the arms, and the wall seemed transparent as he could see what he assumed were the stars. He sat in it and pushed some of the buttons whereupon the stars started to move so he left them alone.

Shortly thereafter, Travis said, a man, wearing blue clothing and a transparent helmet, came into the room and gestured for Travis to go with him. He was smiling but did not respond to Travis' questions and attempts at conversation. He guided Travis out of the craft, through an "airlock", and down a ramp. Here the lighting was brighter, the air fresh, and he could breath normally. He found himself in a large enclosure and saw several disc-shaped objects parked there, some of which were smooth and metallic in appearance.

His guide took him into another craft where he encountered three more "humans" (one woman and two men) who he said so closely resembled one another that they seemed to have been part of one family. They wore blue clothing but no helmets. The "human" with the helmet who brought him into this craft went on through and exited, without removing his helmet.

At this juncture, something resembling an oxygen mask was put over Travis' face and he lost consciousness.

When he regained consciousness he was lying on his back on a road. He could feel the cold of the road surface, and felt the heat of a disc-shaped object which was rising into the sky above him, the doors on the bottom just closing.

He said he recognized the road as the one leading into Heber, set out for town and when he got there, he called his sister's home.

When Duane and Travis Walton and Grant Neff arrived at the Neff home, Duane gave his brother fresh clothing and put the clothing he had been wearing into a bag. They will undergo a complete

(See Walton, Page Four)

Walton

(Continued from Page Three)

forensic analysis. He appeared thin, and weighed in on the bathroom scale at 154 lbs. He is six feet, one inch tall. He began drinking large quantities of water and ate some cottage cheese after which he complained of nausea. He continued to appear vague and confused.

Later in the morning, Duane decided take his brother back to Phoenix and expert help. Because he had talked Spaulding during Travis' absence, Duane called him when he arrived in Phoenix. He told Spaulding he felt Travis needed medical attention and requested a complete physical; however, Spaulding referred him to a Dr. Lester Steward, a hypho-therapist, located in the Westward Ho Hotel. They stayed at the man's office 15 or 20 minutes, during which time Steward tried to reach a doctor by phone but apparently could not locate one. Duane began to be suspicious of Dr. Steward's qualifications and took his brother home, stopping on the way for breakfast.

By that time the telephone jangled constantly with calls from the media, the curious and eventually two calls from Steward, apparently attempting to re-enter the case. Duane decided to take the pressure off by putting out a "cover" story to the effect that Travis had been taken to a hospital in Tucson. Phoenix APRO members had been keeping headquarters informed and Mrs. Lorenzen immediately checked all the Tucson hospitals. No one answering Travis Walton's description had been admitted that morning. She then decided that Travis was in all probability at the Duane Walton residence and put in a call. A woman answered and then Duane Walton took the phone.

Mrs. Lorenzen identified herself and APRO and told Walton that his brother's case was one of several currently under investigation and that APRO would like to provide anything we could to assist them. Duane said he thought his brother should be examined by a physician. Mrs. Lorenzen assured him it would be taken care of and then called two physicians in the Phoenix membership. One of the doctors was off duty that day and she left a message with his answering service and she reached the second Doctor at his clinic. He was free at 3:30 p.m. so she called Mr. Walton and gave him the names of the Doctors and told him that at least one would be at his home to examine Travis at 3:30 p.m. The second Doctor checked in shortly after she talked to Walton and she gave him the information and he agreed to contact the other Doctor and make arrangements to visit the Waltons that afternoon.

This time sequence is important because later Mr. Steward told the press that he had interviewed the Waltons for two hours. Duane Walton claimed that he and his brother were only in Steward's office for 15 or 20 minutes, beginning at 9:30 a.m. It takes one half hour to drive from the Westward Ho Hotel where Steward's office is located to Duane Walton's home, and considering at least a half hour for breakfast, had the Waltons actually stayed two hours – from 9:30 to 11:30, as Steward claimed, they could not possibly have arrived home before 12:15. However, Mrs. Lorenzen made her first telephone contact with Duane Walton at 10:45 a.m., indicating that Duane Walton's version is the correct one.

Prior to Travis's reappearance, Spaulding's pronouncements to the press were to the effect that Ground Saucer Watch was seriously considering the case to be legitimate. He also said that tests he conducted at the site of the incident showed a "high degree of residual magnetism". (Phoenix Gazette, November 10, 1975).

Following the case chronologically, Mrs. Lorenzen was contacted by the National Enquirer at about noon on the 11th, asking her opinion of the case and she said that up to that point APRO considered it to be sound. She also voiced the opinion that Travis Walton was in no physical or emotional condition to confront the press and should be sequestered, but that although we could offer the services of experts to conduct needed tests, we could not assume financial responsibility for hotel accomodations and other expenses. The Enquirer's representative agreed to take care of that part of the project and Travis and Duane Walton were moved to a Phoenix hotel on Wednesday.

There have been rumors printed and repeated in the electronic media to the effect that Walton's mother, Mrs. Mary Kellet, had said after learning of Travis' disappearance that she didn't expect to see him again. That was not true. Statements by un-named residents in the Snowflake area to the effect that Travis and Mrs. Kellet were UFO buffs were also inaccurate. He had a mild interest in the subject and when asked why he approached the object he said simply that he was curious, which is an entirely normal reaction. His friend Mike Rogers told Mrs. Lorenzen that he himself had been skeptical about UFOs prior to the incident, but witnessing the incident convinced him.

On Thursday, November 13, Mr. Lorenzen drove to Phoenix where he met Dr. James Harder's (APRO's Director of Research) plane and the two proceeded to the hotel where they joined the Waltons and the National Enquirer crew. During that time, blood and urine analyses were undertaken by a Phoenix Laboratory. Also, Dr. Harder used hypnosis to alleviate the tension under which Travis was laboring. The you man was found to be extremely upset a obviously tense. Meetings with Tra since then by both Mr. and Mrs. Loren and other members of the local st indicate considerable improvem although he becomes agitated when t subject of the lost time (which he does remember) is broached.

Travis Walton is basically a qu young man, intelligent and articulate h not given to volunteering information.

Two additional stories in the Phoe Gazette on November 12th and 13 serve to elucidate the situation a b Billed as a Valley (Phoenix lies in a val surrounded by mountains) expert UFOs, Bill Spaulding was quoted saying there "were some holes" Travis's story, but the story neglected point out what those "holes" were. also said that Duane "accused him being negative after we questioned hi about a couple of holes in the story." was also quoted as saying: "The thi that is at stake is the scientif community with respect to the ent UFO subject. Before anybody can s this is a hoax or this is the real thing, t proper scientific tests must be conduct – I of all people would like to see th turn out to be positive but the only w it can be done is with compete scientific personnel conducting scientif tests."

On the 13th, still making mileage wi the press, Spaulding lamented the fa that Duane Walton refused to allo Travis to speak with Dr. Hynek of t "Center for UFO Studies." He claimed had at first agreed to such a meeting, th changed his mind. "This is just to much," the Gazette quoted him sayin "We're going to blow this story o today."

Duane Walton hotly defended h brother saying that Spaulding had ne interviewed his brother and called him "publicity seeker and a glory hunter."

In another Gazette story on Page A on Saturday, November 15th, "Dr Steward told the Gazette in "exclusive" interview that Travis Walto story "is an absolute hoax." In the ne sentence he said: "He was o hallucinating on some drug, probab LSD." Steward claimed that he spent t hours with Duane and Travis in his offi and complained that they "demand medical attention for Travis" a "wanted a complete physical and th wanted it for free." He also said thought the 6 other witnesses "g together and beat the lie detector." "B they can't beat hypnosis," he said.

Meanwhile, Mr. Hal Starr, APR Director of Public Relations, decided interview Steward for APRO's Ra program, "UFO Report" and contact

(See Walton – Page Five)

alton

(Continued from Page Three)

ensic analysis. He appeared thin, and ighed in on the bathroom scale at 154 . He is six feet, one inch tall. He began nking large quantities of water and ate ne cottage cheese after which he nplained of nausea. He continued to pear vague and confused.

Later in the morning, Duane decided take his brother back to Phoenix and k expert help. Because he had talked h Spaulding during Travis' absence, ane called him when he arrived in oenix. He told Spaulding he felt Travis ded medical attention and requested a nplete physical; however, Spaulding erred him to a Dr. Lester Steward, a pho-therapist, located in the Westward Hotel. They stayed at the man's office or 20 minutes, during which time ward tried to reach a doctor by phone t apparently could not locate one. ane began to be suspicious of Dr. ward's qualifications and took his ther home, stopping on the way for akfast.

By that time the telephone jangled nstantly with calls from the media, the ious and eventually two calls from ward, apparently attempting to enter the case. Duane decided to take pressure off by putting out a "cover" ry to the effect that Travis had been en to a hospital in Tucson. Phoenix RO members had been keeping dquarters informed and Mrs. Lorenzen mediately checked all the Tucson pitals. No one answering Travis lton's description had been admitted t morning. She then decided that vis was in all probability at the Duane lton residence and put in a call. A man answered and then Duane Walton k the phone.

Mrs. Lorenzen identified herself and RO and told Walton that his brother's e was one of several currently under stigation and that APRO would like to vide anything we could to assist them. ne said he thought his brother should examined by a physician. Mrs. enzen assured him it would be taken of and then called two physicians in Phoenix membership. One of the tors was off duty that day and she left essage with his answering service and reached the second Doctor at his ic. He was free at 3:30 p.m. so she ed Mr. Walton and gave him the names he Doctors and told him that at least would be at his home to examine vis at 3:30 p.m. The second Doctor cked in shortly after she talked to on and she gave him the information he agreed to contact the other tor and make arrangements to visit Waltons that afternoon.

his time sequence is important use later Mr. Steward told the press that he had interviewed the Waltons for two hours. Duane Walton claimed that he and his brother were only in Steward's office for 15 or 20 minutes, beginning at 9:30 a.m. It takes one half hour to drive from the Westward Ho Hotel where Steward's office is located to Duane Walton's home, and considering at least a half hour for breakfast, had the Waltons actually stayed two hours – from 9:30 to 11:30, as Steward claimed, they could not possibly have arrived home before 12:15. However, Mrs. Lorenzen made her first telephone contact with Duane Walton at 10:45 a.m., indicating that Duane Walton's version is the correct one.

Prior to Travis's reappearance, Spaulding's pronouncements to the press were to the effect that Ground Saucer Watch was seriously considering the case to be legitimate. He also said that tests he conducted at the site of the incident showed a "high degree of residual magnetism". (Phoenix Gazette, November 10, 1975).

Following the case chronologically, Mrs. Lorenzen was contacted by the National Enquirer at about noon on the 11th, asking her opinion of the case and she said that up to that point APRO considered it to be sound. She also voiced the opinion that Travis Walton was in no physical or emotional condition to confront the press and should be sequestered, but that although we could offer the services of experts to conduct needed tests, we could not assume financial responsibility for hotel accomodations and other expenses. The Enquirer's representative agreed to take care of that part of the project and Travis and Duane Walton were moved to a Phoenix hotel on Wednesday.

There have been rumors printed and repeated in the electronic media to the effect that Walton's mother, Mrs. Mary Kellet, had said after learning of Travis' disappearance that she didn't expect to see him again. That was not true. Statements by un-named residents in the Snowflake area to the effect that Travis and Mrs. Kellet were UFO buffs were also inaccurate. He had a mild interest in the subject and when asked why he approached the object he said simply that he was curious, which is an entirely normal reaction. His friend Mike Rogers told Mrs. Lorenzen that he himself had been skeptical about UFOs prior to the incident, but witnessing the incident convinced him.

On Thursday, November 13, Mr. Lorenzen drove to Phoenix where he met Dr. James Harder's (APRO's Director of Research) plane and the two proceeded to the hotel where they joined the Waltons and the National Enquirer crew. During that time, blood and urine analyses were undertaken by a Phoenix Laboratory. Also, Dr. Harder used hypnosis to alleviate the tension under which Travis was laboring. The young man was found to be extremely upset and obviously tense. Meetings with Travis since then by both Mr. and Mrs. Lorenzen and other members of the local staff indicate considerable improvement although he becomes agitated when the subject of the lost time (which he doesn't remember) is broached.

Travis Walton is basically a quiet young man, intelligent and articulate but not given to volunteering information.

Two additional stories in the Phoenix Gazette on November 12th and 15th serve to elucidate the situation a bit. Billed as a Valley (Phoenix lies in a valley surrounded by mountains) expert on UFOs, Bill Spaulding was quoted as saying there "were some holes" in Travis's story, but the story neglected to point out what those "holes" were. He also said that Duane "accused him of being negative after we questioned him about a couple of holes in the story." He was also quoted as saying: "The thing that is at stake is the scientific community with respect to the entire UFO subject. Before anybody can say this is a hoax or this is the real thing, the proper scientific tests must be conducted – I of all people would like to see this turn out to be positive but the only way it can be done is with competent scientific personnel conducting scientific tests."

On the 13th, still making mileage with the press, Spaulding lamented the fact that Duane Walton refused to allow Travis to speak with Dr. Hynek of the "Center for UFO Studies." He claimed he had at first agreed to such a meeting, then changed his mind. "This is just too much," the Gazette quoted him saying, "We're going to blow this story out today."

Duane Walton hotly defended his brother saying that Spaulding had never interviewed his brother and called him a "publicity seeker and a glory hunter."

In another Gazette story on Page A-2 on Saturday, November 15th, "Dr." Steward told the Gazette in an "exclusive" interview that Travis Walton's story "is an absolute hoax." In the next sentence he said: "He was out hallucinating on some drug, probably LSD." Steward claimed that he spent two hours with Duane and Travis in his office and complained that they "demanded medical attention for Travis" and "wanted a complete physical and they wanted it for free." He also said he thought the 6 other witnesses "got together and beat the lie detector." "But they can't beat hypnosis," he said.

Meanwhile, Mr. Hal Starr, APRO's Director of Public Relations, decided to interview Steward for APRO's Radio program, "UFO Report" and contacted

(See Walton – Page Five)

telefonic pe care îl ia drept farsă, pînă cînd i se pare că recunoaşte vocea lui Travis :"Am nevoie de ajutor. nu mă simt bine. anunţă-l pe fratele meu Duane să vină să mă caute". Travis telefona de la o cabină publică din Heber , localitate aflată la cîţiva kilometri de Snowflake (aproximativ 34,5 grade latitudine nordică şi 100 grade longitudine vestică). Impreună cu soţia sa, Grant se grăbi să cheme pe Duane şi pe soţia lui, şi pe mama lui Travis. Ei se îndreptară spre Heber , pe drumul către Phoenix, şi îl găsiră pe Travis prăbuşit pe podeaua cabinei telefonice. Era într-o stare de plîns, epuizat, cu faţa acoperită de barbă. Se plîngea de dureri de cap şi de dureri în piept.

Adus la locuinţa lui Duane, Travis ceru de mîncare, spunînd că îi este foame. Abia se atinse însă de o bucată de brînză, că începu să se plîngă de greţuri. Condus la spital, analizele nu au relevat nimic anormal, în afară de pierderi în greutate de 4 sau 5 kilograme.

La început, Travis nu-şi amintea decît confuz ceea ce i se întîmplase. După cîteva ore, memoria i-a revenit. La poliţie, a declarat că nu-şi putea da deloc seama de ceea ce se întîmplase în timpul celor şase zile de absenţă. Totul i se părea vag, ca în vis.

"Pe cînd mă îndreptam către obiect, m-a lovit ceva, ca un şoc electric. M-am simţit aruncat pe spate, şi mi-am pierdut cunoştinţa..."

Travis a aflat cu surprindere că a lipsit aproape o săptămînă, el avea impresia că plecase de două ore, nu mai mult, şi nu-şi amintea să fi mîncat în acest răstimp.

Travis a relatat că şi-ar fi revenit într-o încăpere ce părea să fie un salon de spital. Nici un zgomot, nici un miros neobişnuit. Intorcîndu-se în pat, a observat trei fiinţe care îl priveau fix. Acestea nu aveau nimic uman. Aveau o înălţime de 1,5 m, pielea mată, de o albeaţă ireală. Chei, cu fruntea lată, aceştia purtau un fel de halate maron, care căzeau în cute largi. Nu dădeau o impresie prea liniştitoare. Travis coborî de pe "masa" pe care fusese aşezat: "Cine sunteţi ? Ce-i cu mine aici ?". Se lovi de un zid de tăcere şi, fără a scoate un cuvînt, fiinţele părăsiră încăperea. După un moment, se hotărî să se ia după ei. Ajunse într-o altă încăpere, în centrul căreia se afla un fel de scaun. Nevăzînd pe nimeni şi neobservînd nici o ieşire, se hotărî să se aşeze. De îndată ce-şi puse braţele pe cotiere, peretele se estompa, şi apăru un cer înstelat. Din spate s-a apropiat un om îmbrăcat într-o uniformă albastră mulată pe corp, cu o cască transparentă care îi acoperea capul şi faţa. Il luă pe Travis de mînă şi, fără nici un cuvînt, îl conduse spre un fel de hangar în care se aflau trei farfurii zburătoare mici. Apoi, călăuza îl duse către alte trei fiinţe, printre care se afla şi o femeie. Acestea purtau aceleaşi uniforme albastre, strîmte, fără cască, iar părul le cădea pe umeri.

Cu gesturi precise, îl aşezară pe o masă lungă, şi unul dintre ei îi aplica pe faţă un aparat. Travis căzu în inconştienţă.

Cînd îşi reveni, îşi dădu seama că era culcat pe un drum, iar nu prea departe, deasupra, văzu oscilînd o farfurie zburătoare. După cîteva clipe, aceasta dispăru. Se ridica şi se tîrî pînă la cabina telefonică de unde sună.

Articolul menţionează că afacerea Travis Walton nu s-a încheiat, căci s-au angajat controverse. Un grup de ufologi consideră relatarea drept o invenţie, în timp ce alte grupuri de mare reputaţie afirmau contrariul.

Ne-am putea teme, că la fel ca afacerea Travis Walton, întîmplarea lui Franck Fontaine va crea o discordie asemănătoare printre ufologii francezi: mi s-a părut că ar fi poate util să cunoaştem limitele de credibilitate pe care le-am putea acorda acestei întîm-

plări, bazîndu-ne nu pe presupuneri personale, ci pe concluziile oficiale ale poliţiei sau jandarmeriei, care nu pot fi taxate drept pură compătimire, şi pe similitudinile dintre aceste două povestiri, care nu implică concluzia că una ar decurge din cealaltă, ci doar că ambele sunt ţesute dintr-o aceeaşi serie de întîmplări.

Evident, pentru ca o anumită întîmplare să atragă atenţia ufologilor, este necesar ca, într-un fel sau altul, să intervină un fenomen insolit, fără de care, chiar şi în cazul unei dispariţii misterioase - şi din acestea se petrec multe în lume - afacerea rămîne exclusiv de domeniul autorităţilor de resort. Ufologul nu are de ce să intervină.

Este interesant de constatat că faptele relatate par să se supună unei anumite scheme, ca în cazul caporalului chilian care a dispărut din faţa oamenilor săi, la 25 aprilie 1977, în prezenţa unui fenomen luminos, şi care a reapărut după 15 minute, cu o barbă ce părea crescută de mai multe zile (vezi LDLN nr. 169, noiembrie 1977, pag. 15 şi urm.).

De fiecare dată, aflăm că:

1. Toţi martorii afirmă că au observat mai întîi un fenomen luminos.
2. Unul dintre martorii cei mai îndrăzneţi se apropie singur de locul în care se produce fenomenul.
3. Acesta dispare sub ochii celorlalţi martori, rămaşi pe loc.
4. De fiecare dată, martorii rămaşi se duc de îndată să relateze întîmplarea la poliţie.
5. Martorul reapare, cu barba crescută, fără a avea noţiunea timpului.

In cele două cazuri citate, poliţia nu a crezut nici o iotă din versiunea relatată de martori dar, pentru că nu au putut demonstra contrariul, au trebuit s-o accepte. Suntem noi oare mai deştepţi ?

Chiar dacă raţiunea noastră se opune, nu suntem oare şi noi obligaţi, dacă dorim să rămînem obiectivi, să luăm în consideraţie faptele, aşa cum sunt ele expuse de nişte martori care, de la bun început, nu au nici un interes să ajungă în faţa poliţiei ? De exemplu, în cazul de la Cergy, s-a aflat că trioul în chestiune nu poseda carnet de conducere, ceea ce antrenează renunţarea la o activitate care le permitea să subziste, de altfel cu profituri îndoielnice, căci verificarea contabilităţii pe care o ţineau a arătat că îşi vindeau jeans-ii la jumătate din preţul la care le erau facturaţi şi că, în afară de asta, nu erau în regulă cu fiscul. Preţul ar fi fost prea mare ca să le mai ardă de glumă. Cred că expunerea faptelor poate fi considerată ca reflectînd realitatea.

Nu acelaşi lucru se poate spune despre poveştile debitate de Franck şi Travis. Evident, nu le putem lua drept credibile, însă nu le putem considera nici minciuni, în cazul în care şi-au confundat visul cu realitatea.

Franck povesteşte că a văzut bule care îi vorbeau; or, înainte de a-şi pierde cunoştinţa, el a putut să vadă 4 sfere.

Travis a văzut fiinţe, dar şi farfurii zburătoare, iar ultima imagine pe care a avut-o a fost tot o farfurie zburătoare. Visul brodează pe o temă dată, şi progresează repede, foarte repede, construind o întreagă scenă care, dacă este să ne amintim totul, ar lua mult timp pentru a fi relatată. S-ar putea foarte bine ca lucrurile să se fi petrecut astfel.

Eu, unul, prefer de departe declaraţiile caporalului chilian, care nu-şi aminteşte nimic... un vis în care se făcea că se prăbu-

seşte într-o prăpastie adîncă ... ceva rotund ... un abis ... după care nu mai ştie nimic. Aceste declaraţii răspund mai bine aşteptărilor mele. Imi explic: simţurile noastre au limite adaptate, în cursul evoluţiei, mediul în care evoluam. Ele constituie o adaptare particulară la un anumit mediu. Dacă se poate presupune că, dincolo de aceste limite, exista o lume care îi scapă percepţiei noastre, chiar ajutată fiind de instrumentele de care dispunem, şi dacă aceea este lumea în care au pătruns, absolut fără voia lor, dispăruţii noştri, este probabil că simţurile nu le-au servit la nimic şi că nu pot aduce nimic de acolo.

Multe întrebări rămîn fără răspuns: Cum au putut dispare ? Relatările sugerează plecarea odată cu fenomenul care se îndepărtează. Dar este oare imposibil să treci "altundeva" fără a fi totuşi răpit ? Mister.

Unde a plecat dispărutul ? In ce lume a fost transferat ? Mister.

Ce rost au avut aceste dispariţii şi această reapariţie ? Cui i-au folosit ? Mister.

Pentru ce aceste scene identice, ca şi cum s-ar fi dorit ca noi să ştim ? Este oare o simplă întîmplare, pentru că în multe situaţii nu există martori ? Are oare acest lucru o semnificaţie care ne este destinată, şi pe care nu ştim să o înţelegem ?

Un sfat bun, dat cu toată seninătatea: să lăsăm toate acestea deoparte, pînă cînd, poate, într-o anume zi, le vom putea înţelege. Poate că fapte noi vor veni să ne ajute.

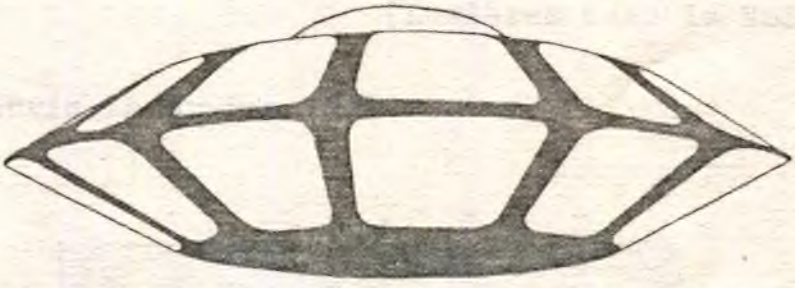

THE WALTON UFO BY WITNESS MIKE ROGERS

Completare la cazul de la Cergy

"OVNI" : Sub hipnoză, Franck Fontaine îşi confirma "răpirea".

Franck Fontaine, tînărul care a declarat că ar fi fost "răpit" de extratereştri între 26 noiembrie şi 2 decembrie trecut, la Cergy-Pontoise (Val d'Oise), şi-a reînoit afirmaţiile în cursul şedinţelor de hipnoză efectuate în ianuarie la Marsilia - indica un comunicat al Institutului mondial pentru ştiinţe avansate.

Institutul mondial pentru Ştiinţe avansate (IMSA) este animat, în principal, de către Jimmy Guieu, un scriitor de science-fiction, stabilit la Aix-en-Provence.

Textul semnalează că în legătură cu această afacere a fost desfăşurată o anchetă. După ce au cules mărturiile lui Franck Fontaine şi ale tovarăşilor săi, Jean-Pierre Prévost şi Salomon N'Diaye, responsabili ai acestui organism, se declară convinşi

de "buna credinţă a acestor tineri şi de realitatea obiectivă a aventurii lor".

In fine, comunicatul menţionează "ameninţările şi intimidările" cărora le-au fost supuşi tinerii în urma evenimentului, precum şi "furturile şi actele de rea-voinţă" cărora le-au fost victime la Cergy-Pontoise în timpul cît au stat la Marsilia.

Astfel, o organizaţie particulară ar fi reuşit acolo unde organizaţiile oficiale au eşuat, şi anume în a-l convinge pe Franck Fontaine să se supună unui interogatoriu sub hipnoză.

Dar, din raţiuni de ordin psihic, şi totodată fizico-biologic, hipnoza nu prezintă nici o valoare pentru cunoaşterea realităţii.

In memorie, imaginarul şi visul coexistă cu realităţile uitate, care cu greu pot ieşi la suprafaţă.

Sub imperiul unei voinţe inconştiente, primele le pot şterge pe cele din urmă, lăsînd să se presupună că este vorba de realităţi acolo unde, de fapt, nu este decît vis.

Nu o şedinţă de hipnoză ne-ar putea convinge să credem sau nu în relatarea lui F. Fontaine (şi nu în visul său), ci doar studiul faptelor legate de eveniment, al implicaţiilor care au rezultat, şi existenţa unor întîmplări similare, dacă există.

Fernand Lagarde

(Lumiéres dans la Nuit, No.194/1980)

trad. în rom. Sorin Lazăr-Benclidi

UFO

BOLIDUL

ENIGMATICE GLOBURI STRĂLUCITOARE STRĂBAT CERUL TERREI

(III)

Aşa cum semnala, printre altele, revista Ştiinţă şi Tehnică în numărul 9/1982, acest fenomen (din 8 sept. 1982) a fost observat de nenumăraţi martori aflaţi în diferite localităţi din ţara noastră. Autorul prezentului studiu a întreprins, pe cont propriu, o serie de investigaţii care s-au soldat cu strîngerea unui interesant material documentar constituit pe baza relatărilor scrise sau verbale ale diverşilor martori.

In cadrul serialului nostru, vom prezenta cititorului interesat cele mai semnificative declaraţii ale martorilor, urmînd la finele acestui studiu să tragem concluziile de rigoare.

Din declaraţiile martorilor :

I A Ş I -

Martor: Grigoraş Florin şi soţia acestuia.

"In seara de 8 septembrie ne aflam (eu şi consoarta) la o bere pe terasa Rarău din parcul Copou. Seara era splendită, caldă, senină, cu soarele spre apus (crepuscul).

La 8:2o (oră verificată pe ceasul de la mînă, dacă avem timp să prindem filmul la televizor) am văzut chestia... Schiţa te va ajuta să realizez întîmplarea :

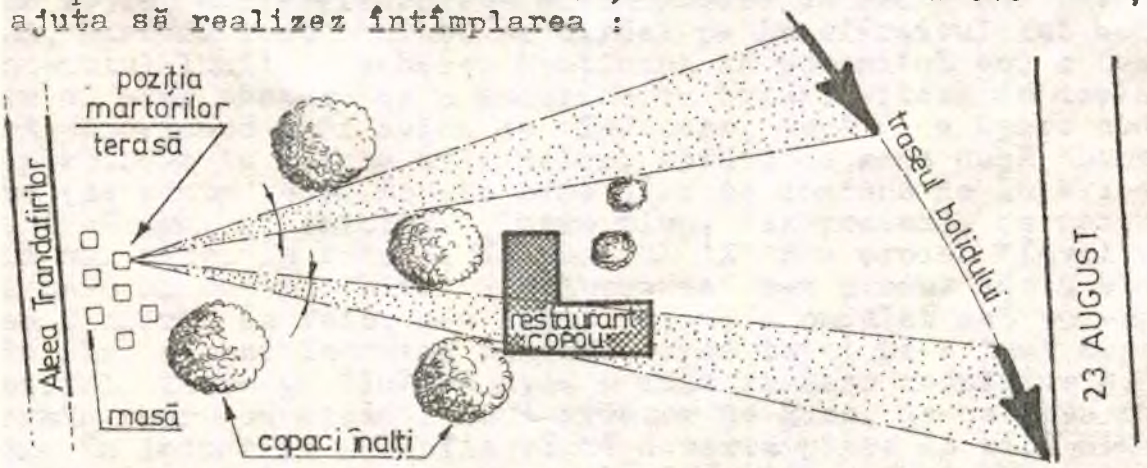

Cele două săgeţi semnifică faptul că obiectul a fost observat în două reprize, adică în două intervale între copacii cei înalţi. Traiectoria nu era deasupra Căii 23 August ci undeva (presupunerea mea de atunci) cam deasupra Dealului Şorogeni. Direcţia este cam WNW - ESE....

Obiectul era de fapt : o lumină albă în faţă, care era urmată de o luminiţă mai slabă. Nevastă-mea, care era cu spatele iniţial (la prima săgeată) s-a întors şi a apucat să observe a doua apariţie dintre [illegible] cea mare

Intervalul de timp dintre cele două apariţii a fost de cîteva secunde (~5"). Viteza era nu prea mare. Am avut, în acel moment, impresia că este vorba de un elicopter care se îndrepta spre aterizarea pe aeroportul de lîngă C... Dar distanţa mică (aparentă), senzaţia de apropiere pe care o dădea obiectul, m-au derutat şi prin lipsa zgomotului puternic, specific elicopterelor şi mai ales că pe terasă nu era muzică sau zgomot....

Apropos, starea psihică era calmă, cu maxim 1 halbă la activ şi mai mult am remarcat că şi alţi clienţi de la alte mese au observat chestia fără să-i dea o prea mare importanţă..." (Scrisoare trimisă autorului acestui studiu la 23.oct.1982 - RUFOR).

Observaţie : A se citi ora 20:20 şi nu ora 8:20, cum relatează martorul.

CÎMPULUNG - ARGEŞ -

Martor : Niţescu Adrian.

"Cînd am observat "fenomenul" cred că era ora 20:30 avînd în vedere că nu se întunecase de prea mult timp. Mă aflam pe acoperişul blocului unde orientasem antenta pentru canalul 11 (Bulgaria), de 10 m. înălţime (îmi plac dansurile populare bulgăreşti şi ruseşti), reglarea am făcut-o singur urcînd şi coborînd de cîteva ori pe acoperiş deoarece nu a avut cine să mă ajute... Obiectul era deja apărut cînd l-am zărit, cam în punctul în care începe traiectoria din foto 1 (Obs. : martorul a trimis un set de fotografii efectuate ulterior pentru a reconstitui deplasarea 'obiectului'. Intrucît aceste fotografii nu pot fi reproduse, datorită slabei calităţi, ne-am propus a prezenta o serie de schiţe efectuate după aceste fotografii, în ordinea prescrisă de martor - RUFOR). In foto 2 stînga se vede fumegînd coşul de la Combinatul pentru fibre sintetice; flacăra zburătoare dîndu-mi la început impresia că este un avion în flăcări, în momentul cînd era pe direcţia coşului, dacă îmi reamintesc bine, m-am gîndit că :'mare hăraboie, cît coşul de la "Melană", a luat foc, dracu' l-a luat' (mă refer şi la lungime şi grosime), dar mi-am dat seama imediat că nici vorbă 'să-l ia dracu' deoarece zbura foarte repede şi mai ales paralel cu pămîntul, nu se auzea nici un sunet din direcţia aceea, culoarea era roşie, o flacără foarte asemănătoare cu cea a becurilor cu iod, care au fost montate pe străzi pe la sfîrşitul lui noiembrie, începutul lunii decembrie. Menţionez că pomenitul coş o bună parte din el este mascată de o pădurice de brazi. Viteza de deplasare era net superioară unui avion de vînătoare, după ce a spart zidul sonic, raportînd-o la viteza avioanelor, văzute de mine după "bang-ul" sonic (se poate vedea foarte bine dîra de condens de la avioane...) cred că era, şi chibzuind între timp, mai profund, de patru (cinci?) ori mai mare. In foto 5, în punctul "X" s-a produs "învolburarea" de care am mai pomenit. "Involburarea" s-a produs acolo unde începea flacăra, în faţă, s-a lăţit puţin, a ondulat mai puternic decît pînă atunci întreaga flacără, apoi totul şi-a luat aspectul iniţial. Intreaga flacără avea o mişcare usor ondulatorie, foarte asemănătoare cu aceea a unui arzător de gaze, de calibru mare cu care în industrie se înfierbîntă diverse piese de mari dimensiuni şi care nu au loc în cuptoare. Traiectoria a fost categoric rectilinie, fără salturi, schimbări de direcţie şi categoric constantă. Pe fotografii este trasată curbiliniu deoarece trebuia să marchez punctul cînd am zărit "flacăra călătoare" (punct aparent jos datorită orizontului), de asemeni,trebuia marcat punctul unde a dispărut (de asemeni aparent jos, la sol, datorită orizontului). Reconstituind timpul de evoluţie, am ajuns la următoarele rezultate : 3'15" - 3'30" - 3'35". Nu ştiu care o fi cel corect, însă cu certitudine peste 3' deoarece cîmpul [illegible] foarte larg fiind

pe acoperişul unui bloc cu 4 etaje, de jos nu se poate vedea decît o porţiune cu mult mai restrînsă. Nu am avut nici un sentiment de teamă; la început cînd am crezut că este un avion m-am întristat puţin gîndindu-mă la vieţile oamenilor, apoi am avut un sentiment de admiraţie gîndindu-mă că este o rachetă. Dinspre casele particulare, care au animale nu venea nici un zgomot anormal, nu am auzit nici o agitaţie. "Involburarea" s-a produs aproximativ la 1'20" de la apariţie. Despre înălţimea de zbor nu aş putea spune mare lucru fiind întuneric, însă raportat la crestele munţilor, care se conturau în întuneric ca şi la avioanele pe care le-am zărit de multe ori noaptea, cred că era de 2,5 - 3 ori mai mare (avion cu 4 motoare de pasageri). Lăsîndu-mă în voia instinctului - ca să zic aşa - înclin spre 2,5 (20 km), raţionînd înclin spre 3 ori. Lungimea flăcării faţă de aşa numitul "cap" era cam de 8 ori mai mare, în jurul la 25 - 30 metri şi ondula uşor, iar la sfîrşit se ascuţea. Intreaga flacără cu "cap" cu tot părea că iese din ceva deoarece "capul nu era bombat, era drept parcă tăiat". Precizez că folosesc termenul de "cap" deoarece o porţiune din faţa flăcării era ceva mai strălucitoare decît restul.

In zilele premergătoare "apariţiei" nu am observat nimic straniu, nici în zilele următoare. Despre flacăra zburătoare am discutat cu un coleg de serviciu - Stoicescu Vasile - care a observat-o şi el, însă numai cîteva zeci de secunde, după aprecierea lui pînă într-un minut, deoarece se afla cu bicicleta printre nişte case. Şi el apreciază că nuanţa, culoarea flăcării era foarte asemănătoare cu a becurilor despre care am pomenit, despre lungime apreciază că ceva mai lungă decît un dulap de tablă (1,80 m.), dar aceasta dacă ar fi pus (întrepus) dulapul între el si flacără, dacă ar fi coborît flacăra înclină către 30 m.

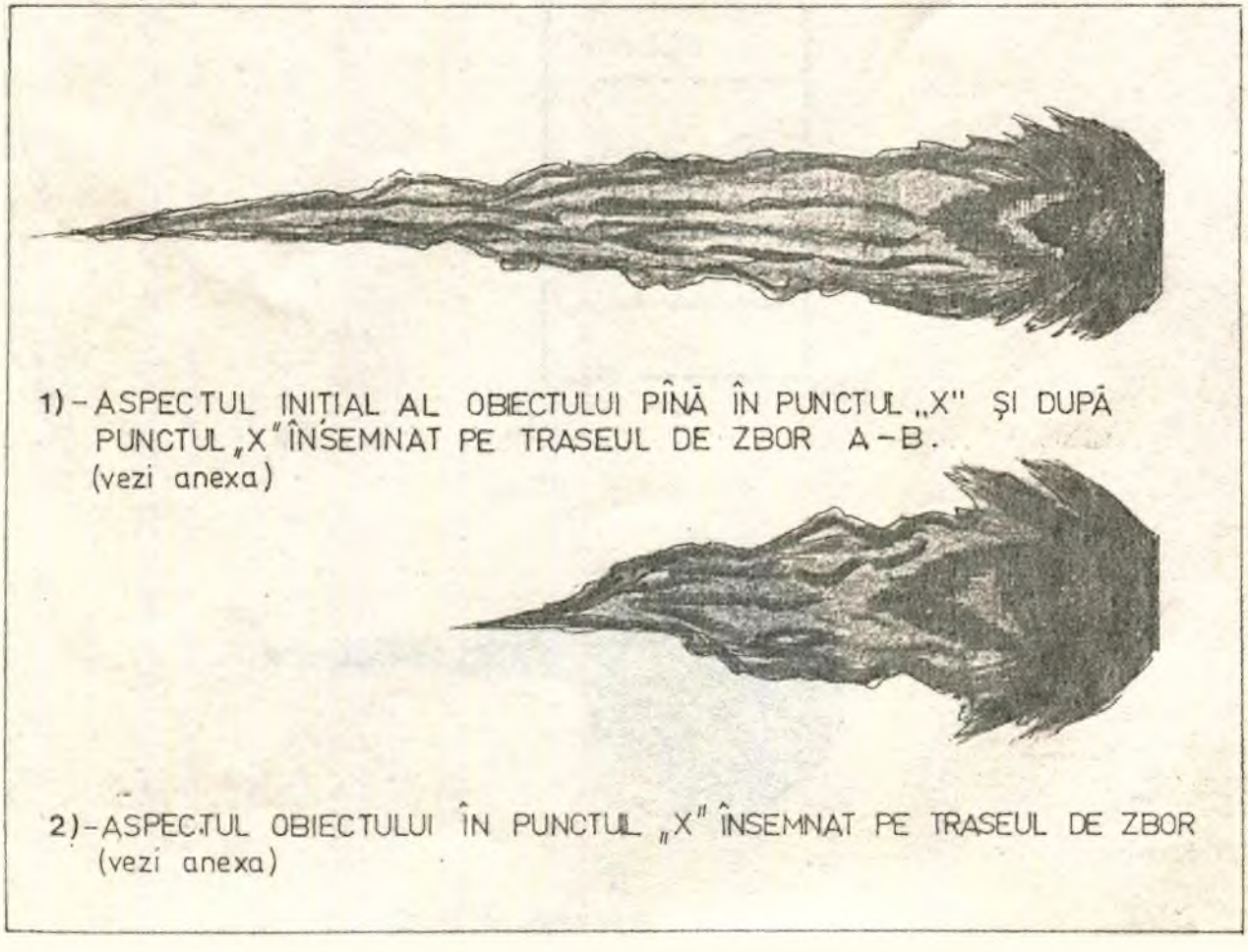

1)-ASPECTUL INIŢIAL AL OBIECTULUI PÎNĂ ÎN PUNCTUL „X" ŞI DUPĂ PUNCTUL „X" ÎNSEMNAT PE TRASEUL DE ZBOR A-B.
(vezi anexa)

2)-ASPECTUL OBIECTULUI ÎN PUNCTUL „X" ÎNSEMNAT PE TRASEUL DE ZBOR
(vezi anexa)

DESFĂŞURAREA FENOMENULUI DIN
ÎN CÎMPULUNG - ARGEŞ. MARTOR

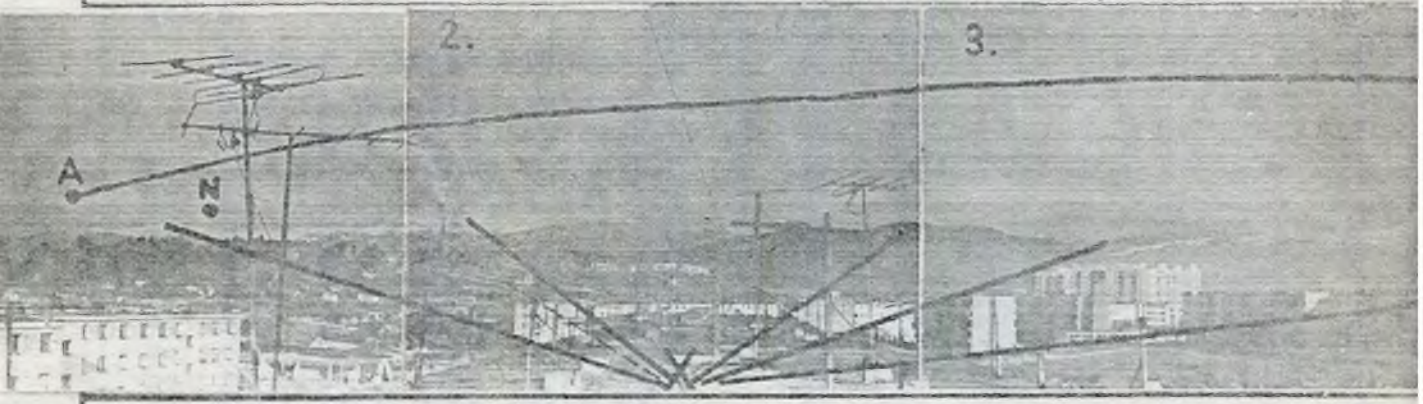

DISTANŢELE DIN PUNCTUL DE O
ÎNCEPIND CU F

FOTOGRAFIA NR.	O B I E C T I V U L	DIS
1	Muntele PORTĂREASA	1
2	Muntele IEZERUL MARE	2
	Coşul de fum de la „MELANA"	
	Dealul MÀGURA	
3	Muntele BĂTRÎNA	2
5	Muntele MATEIAŞ	
6	Muntele CREŢIŞOARA	~

FAZA I
DE LA APARIŢIE PÎNĂ ÎN PUNCTUL „X" SI DUPĂ PUNCT

8 SEPTEMBRIE 1982, ORA 20:30,
NIȚESCU ADRIAN.

BSERVAȚIE „X" TRASATE CU LINII DREPTE
OTOGRAFIA 1 PÎNĂ LA 6.

TANȚA	ÎNALȚIMEA	OBSERVAȚII
.000m	1.906 m	
000 m	2.462 m	
.000 m	110 m	indicat prin linie punctată
500 m	—	
.000 m	—	
000 m	1.247 m	
000 m	~ 300 m	

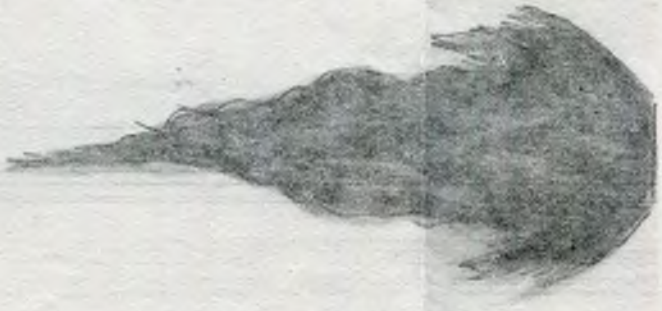

FAZA II
ÎN PUNCTUL „X"

UL „X"

BRASOV -

Fenomenul petrecut la 8 septembrie a fost semnalat de numeroşi martori din acest oraş. In cadrul acestui studiu, prezentăm două anchete efectuate de către Mihai H. Danciu şi Gabriel Constantinescu.

Martor : Ispas Nicolae şi cîţiva membrii ai familei.

Din declaraţia martorului I.N. :

"In seara de 8 septembrie pe la ora 21,oo, în timp ce urmăream repriza a doua a meciului de fotbal România-Suedia, am fost chemat afară de soţia mea care era pe terasă împreună cu socrul meu şi cumnata mea.

Am ieşit repede şi am văzut imediat pe cer un obiect rotund cu o mică coadă care se deplasa spre "Tîmpa", fără zgomot şi cu o viteză constantă. L-am putut observa aproximativ 30", după care a dispărut după "Tîmpa". Am crezut că este un meteorit. Nu pot să spun că m-a impresionat în mod deosebit, atît doar că este singurul obiect de acest fel pe care l-am văzut. Mentionez că timpul era favorabil observării oricărui obiect care s-ar fi deplasat prin atmosferă."

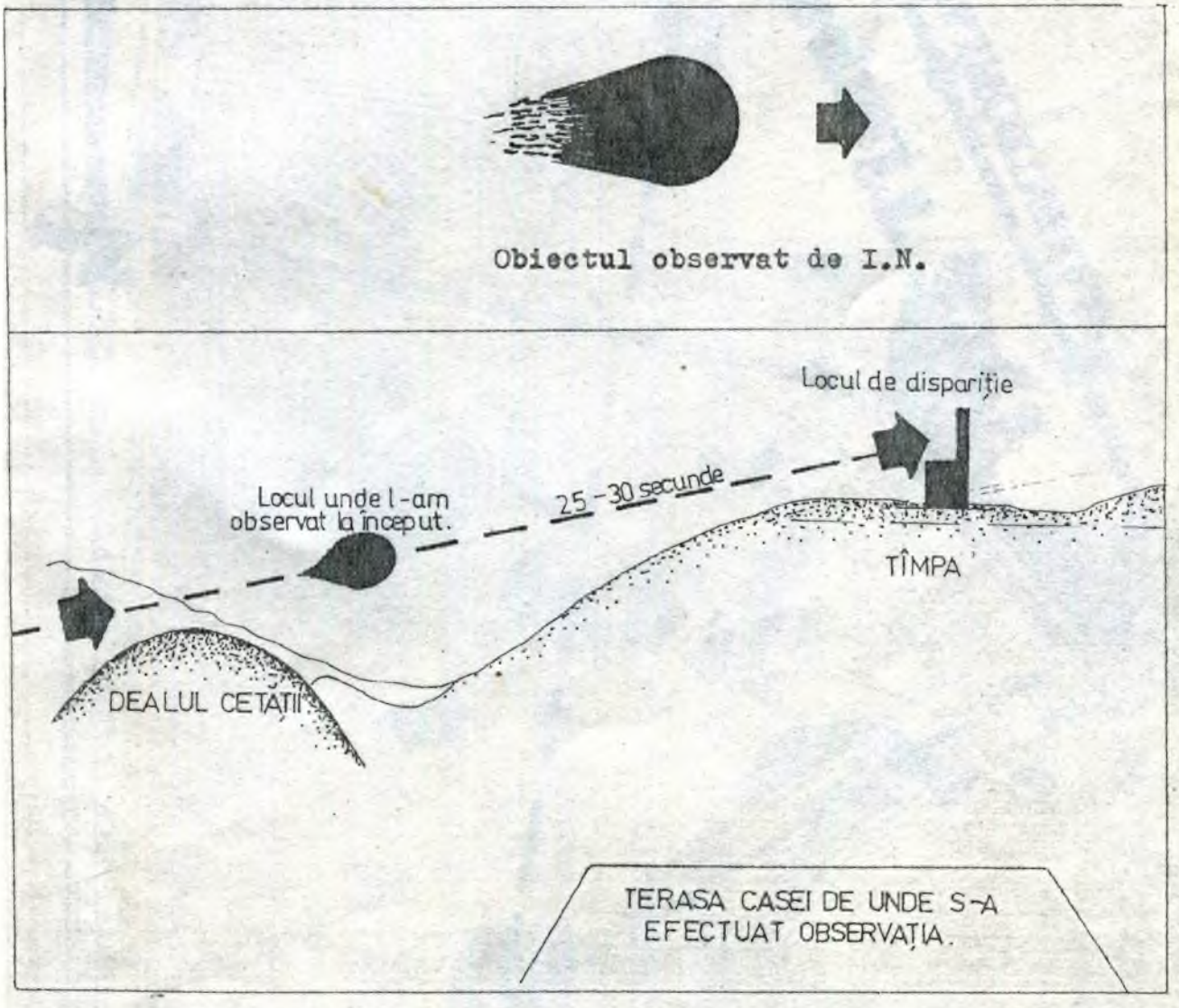

Modul de evoluţie a obiectului observat de I.N. deasupra oraşu-

EVOLUȚIA OBIECTULUI OBSERVAT DE ISPAS NICOLAE DEASUPRA ORASULUI BRASOV.

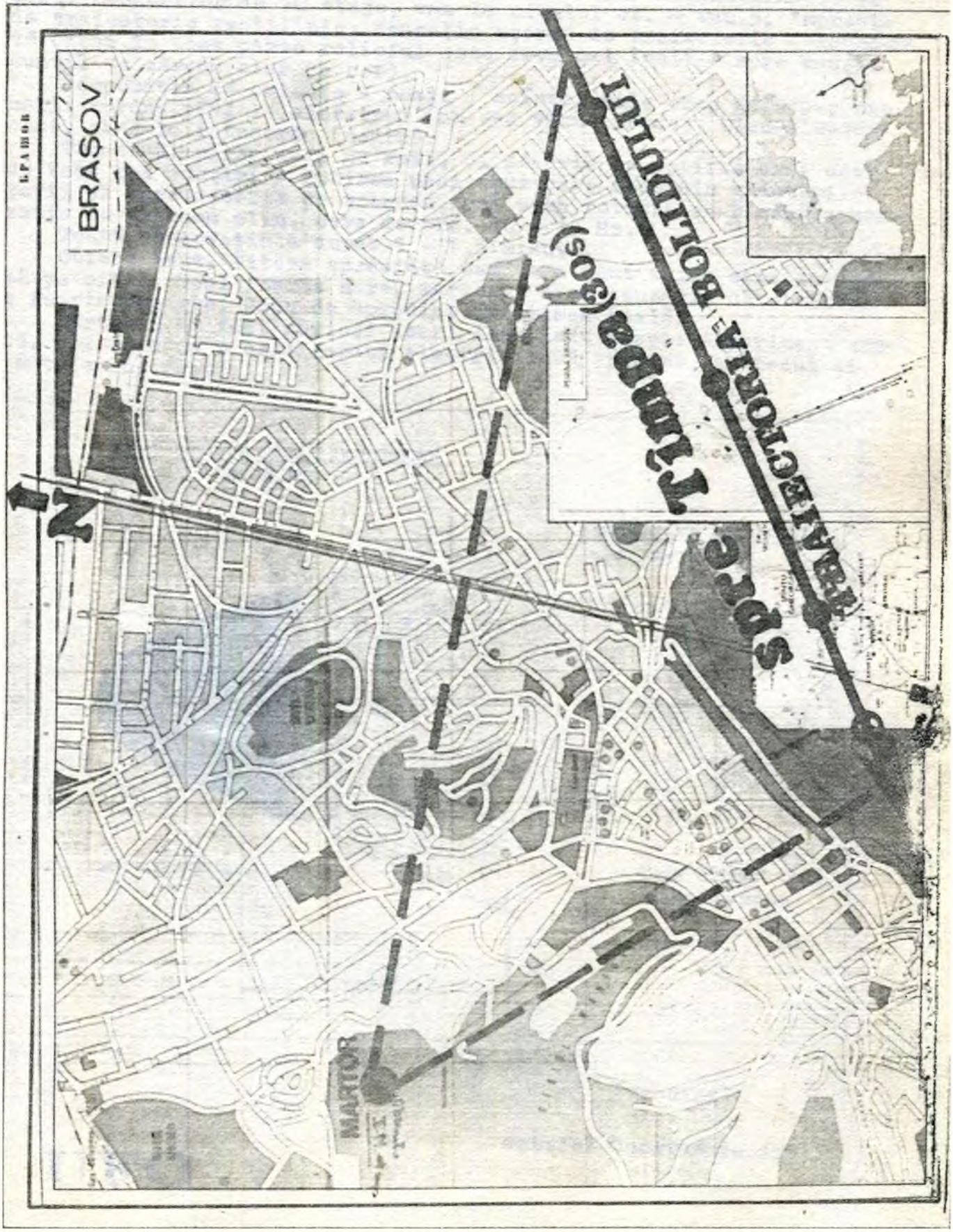

Martori: M.E. , ing. electronist, alţi 5 (au dorit anonimatul)

Martorul se afla, în seara zilei de 8 septembrie 1982 în cartierul Steagul Roşu. Spre orele 20:40 se afla într-un apartament de bloc, în sufragerie, et. I, împreună cu încă 5 martori, care şi ei au observat fenomenul.

De la nivelul et.I, martorul vede obiectul trecînd dincolo de şirul blocurilor de 10 etaje, cam la nivelul et. 4 sau 5. Impresie de traiectorie rectilinie. Senzaţie uşoară de traiectorie descendentă (deşi în acea parte relieful este ceva mai înalt - spre munţi. Munţii se zăreau clar pe cer).

Compoziţia de culoare a cozii : scînteierile erau galben-portocalii aprins pînă la albăstrui (nu s-a văzut verde), bleu-fluorescent, pînă la întuneric (negru).

Tronconul părea a fi nu real, ci descris de rotirea unei cozi de fapt mai subţiri - rotirea unui obuz care iese din ghinturile ţevii şi care descrie un troncon, aşa prin rotaţie s-ar căpăta senzaţia de troncon plin, ceva de ord. 10 - 15 Hz.

Toată observaţia a durat 1 - 1,5 minute.

Obiect lent. Viteza apreciată cam ca a unui avion care se aşează pe pistă. Deşi foarte mare, martorul avea senzaţia că obiectul e foarte departe. Greu de apreciat înălţimea reală.

Martorii au fost curioşi doar; l-au luat drept: experiment armată, plasmoid (e o cale ferată electrificată aproape, a trecut şi peste ea de fapt).

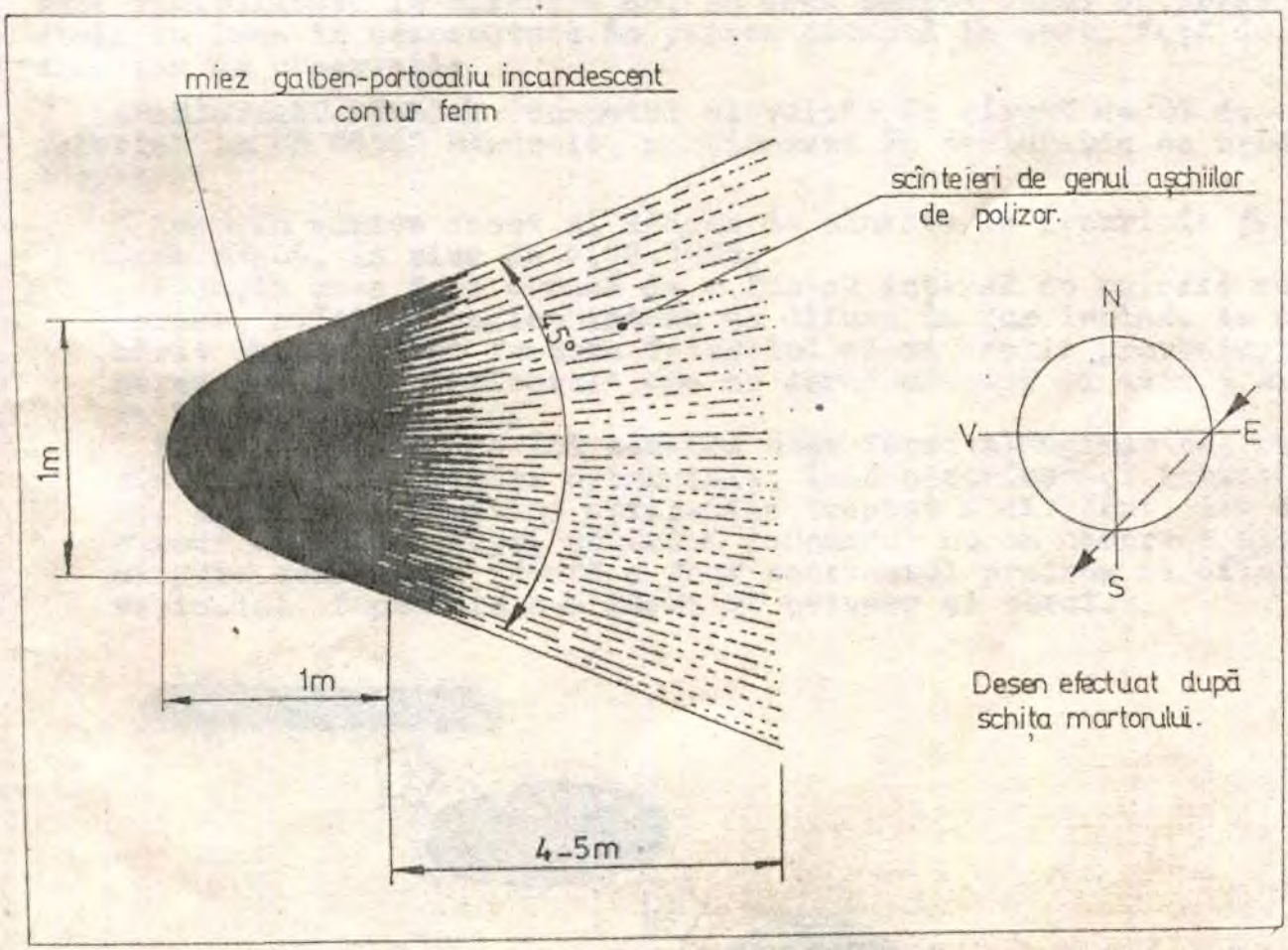

Desen efectuat după schiţa martorului.

(va urma)

Gabriel Constantinescu

anchete...

PE VALEA TELEAJENULUI.

Elevul GHEORGHIU CRISTIAN de la Şcoala Generală nr. 2 din Scăieni a informat cu entuziasm pe profesorul Bălan Cristian (cunoscut pentru preocupările sale UFO-logice în zonă), că, în noaptea de duminică 4 decembrie 1983, ora 22 , a urmărit timp de 35 de minute, împreună cu toată familia, un fenomen luminos inedit în direcţia Combinatului Petro-Chimic Teleajen.

Primele date pe care le-am culeş, referitoare la acest caz, au fost pe data de 26.ianuarie '84, cînd m-am deplasat personal la faţa locului, la rugămintea lui Cristian Bălan.

Casa martorilor este situată pe strada Crinilor nr. 2 avînd o bună vizibilitate în direcţia SE. In acea noapte cerul se prezenta senin cu Luna în descreştere în partea dreaptă la vest, faţă de direcţia de observaţie.

BRANIŞTEANU STELIAN (cumnatul elevului) în vîrstă de 24 de ani, salariat la UM 01562 Măgurele, menţionează în declaraţia sa următoarele:

" Eram în curtea casei şi dădeam de mîncare la iepuri în jurul Orei 22:05, în ziua de 4.12.1983.

Atenţia mi-a fost atrasă de o lumină intensă de culoare roşu aprins, avînd un nucleu intens ce difuza în jur lumină. Am urmărit curios acest fenomen încercînd să-mi explic proveniența, nereuşind însă. "Obiectul" era de formă sferică şi avea o mişcare lentă, ascendentă.

In această mişcare îşi schimba usor forma alungindu-se, căpătînd forma unei ţigări orizontale, însă păstrîndu-şi intensitatea luminoasă. Căpătînd altitudine treptat a dispărut, iar în cursul aceleiaşi nopţi urmărind fenomenul nu am observat nimic. Singura constatare făcută a fost scheunatul prelung al cîinelui vecinului, fapt care m-a făcut să privesc şi cerul."

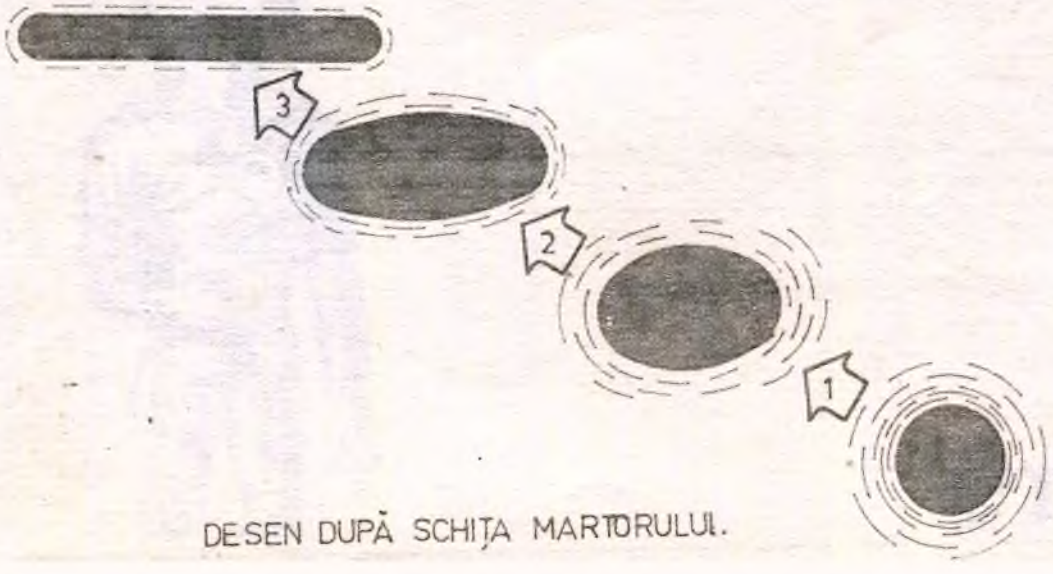

DESEN DUPĂ SCHIŢA MARTORULUI.

Cele menţionate mai sus au fost confirmate întrutotul şi de ceilalţi cinci martori:

1. - [illegible] - soţie
2. - Gheorghiu Gheorghe - socru
3. - Gheorghiu Maria - soacra
4. - Gheorghiu Cristian - cumnat
5. - Brănisteanu Moly - sora

Sinceritatea martorilor nu poate fi pusă la îndoială, bătrînii casei fiind nişte oameni simpli gospodari, starea de conştiinţă a lor nefiind prea mult afectată de cele observate în acea seară.

Martorul Brănişteanu Stelian a făcut în cadrul pregătirii militare şi numeroase exerciţii de parasutism fapt ce l-a ajutat să aprecieze foarte exact următoarele date:

1) altitudinea obiectului - 1200-1400 m.
2) unghiul faţă de linia orizontului - 30 - 35°.
3) Dimensiune aparentă - jumătate din diametrul Lunii pline.
4) Obiectul avea : lumină proprie cu centrul intens luminos si pulsatoriu.
5) Obiectul se prezenta : clar conturat cu aureolă. Diametrul aureolei de aproape 4-5 ori diametrul obiectului propriu-zis.

Lipsa anumitor date ne împiedică să facem anumite aprecieri asupra naturii fenomenului luminos observat. Reperul semnificativ care a dus la aprecierea exactă a datei observaţiei, după aproape o lună şi jumătate, a fost faptul că două zile mai tîrziu, în noaptea de 6 decembrie, ora 2 , o explozie catastrofală s-a dezlănţuit în Combinatul Petro-Chimic Teleajen, soldată cu pierderea a numeroase vieţi omeneşti şi distrugerea completă a instalaţiei de pirolizâ şi parţială a altora.

Anchetator ,

Augustin Moraru

UFO

INFORMAȚII

la zi

STATELE UNITE ALE AMERICII

La 13 august 1983 a avut loc "UFO-Symposium 1983 in Albany/ N,Y. Scientific Bureau of Investigation Inc. (SBI)". Tematica principală viza soluționarea cît mai rapidă a problemei OZN.

In cadrul dezbaterilor a luat cuvîntul Maj.ret. Colman Von Keviczky care a arătat că în ultimul timp o serie de țări au luat o atitudine agresivă față de OZN-uri. Acțiuni militare contra OZN-urilor au fost duse în Indonezia, Japonia, Korea, Peru, SUA , URSS, lucru care ar putea declanșa o conflagrație galactică.

O serie de fotografii aflate în posesia unor cercetători de la N.A.S.A. prezintă dovezi ale activității unor OZN-uri în diverse zone a Antarticii. Savantul Mathew Gargan de la NASA consideră că anumite zone unde gheața este topită, formîndu-se lacuri, nu pot fi explicate deocamdată. Revista "Globe Mail" prezintă cititorilor săi ipoteza că aceste fotografii ar prezenta baze ale OZN-urilor, în Antarctica existînd centrul unei activități ale unei civilizații extraterestre.

R. F. GERMANĂ

La 22.07. 1983 ora 1:55 un OZN a survolat orașul Köln. Obiectul a fost sesizat pe ecranele radar. Două avioane tip Phantom au primit misiunea să intercepteze obiectul zburător neidentificat. Culoarea obiectului varia de la roșu, alb, albastru și verde. A zburat lent în direcția Sud, s-a oprit, apoi și-a schimbat direcția zburînd spre Nord.

Către orele 2:27 , OZN-ul a fost prins de radarul de la Düsseldorf.

Către orele 5:20 OZN-ul a dispărut brusc, pentru ca să apară din nou în ziua următoare, 23 iulie 1983, la aceeași oră. Din nou a urmat același traseu.

Intre 30 septembrie - 2 octombrie 1983 în orașul Wiesbaden s-a desfășurat cel de al 13 Congres Internațional OZN la care au participat invitați din 18 țări cuprinzînd toate continentele.

PORTUGALIA

Doi martori din Armacao de Pera, Algave, au semnalat un fenomen luminos pe care la început l-au confundat cu o cometă. Cercetînd însă modul de deplasare a luminii și-au dat seama că fenomenul putea fi foarte bine încadrat în ceea ce se numește Obiect Zburător Neidentificat. Intîmplarea a avut loc în seara zilei de 19.07. 1983, ora 22.

8. VINERI, 1 DEC. 1972 APROX. 7,45-7,55 h. SE VEDE FOARTE CLAR CUM A FOST PUTERNIC RĂSCOLIT ÎNSPRE DEAL CU TENDINȚĂ DE A ASUDE ORIZONTALĂ ÎNTREAGA SUPRAFAȚĂ DE ATERIZARE!